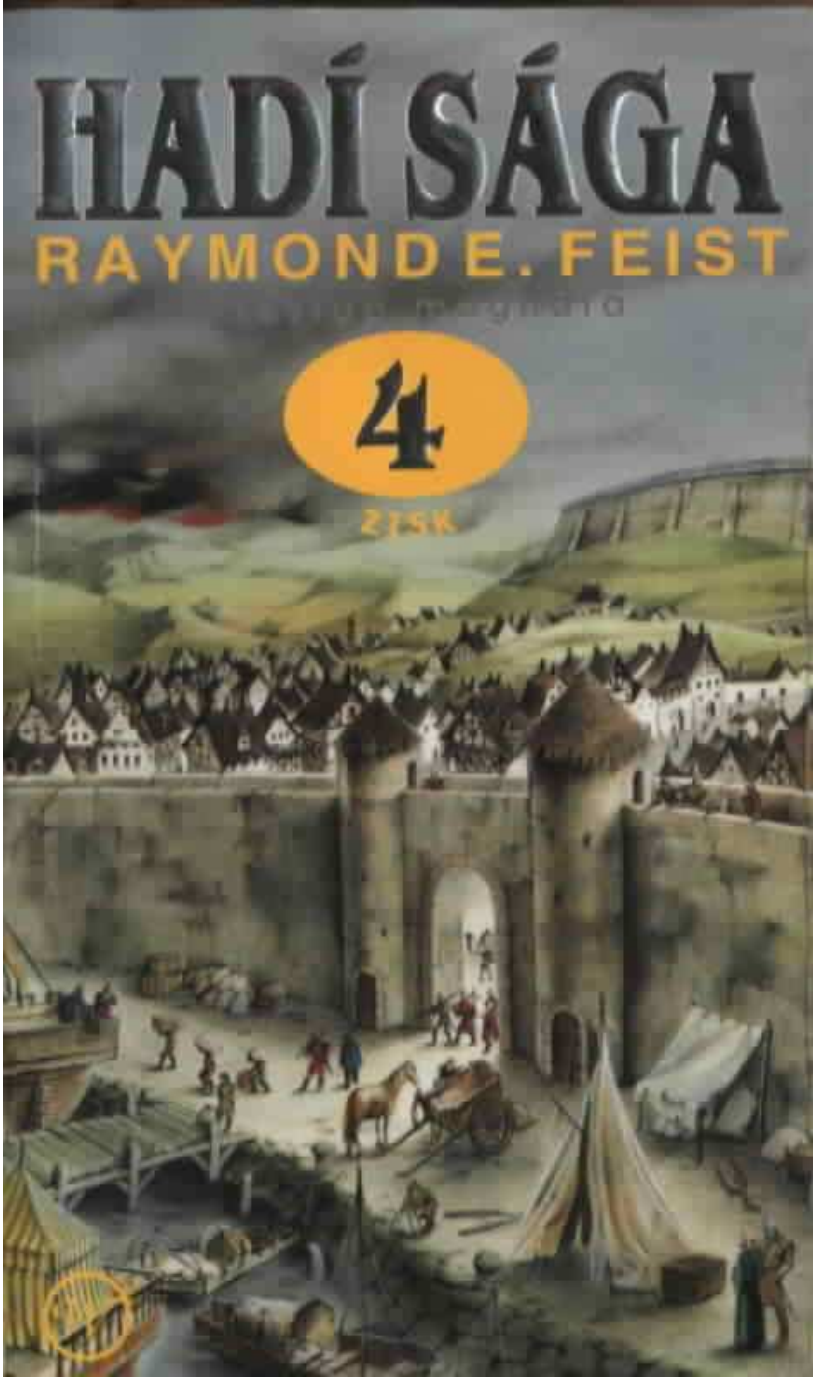
HADÍ SÁGA

RAYMOND E. FEIST

4

ZISK

HADÍ SÁGA

4

VZESTUP MAGNÁTA

ZISK

Věnování:

Tato kniha je věnována Dianě a Davidu Clarkovým, dobrým přátelům.

Aglaranna - královna elfu z Elvandaru, manželka Tomase, matka Calina a Calise
Alfred - kaprál z Darkmooru
Averyová, Abigail - dcera Rupa a Karli
Avery, Duncan - Rupův bratranec
Avery, Helmut - syn Rupa a Karli
Avery, Rupert 'Rup' - mladý obchodník z Krondoru, syn Torna Averyho

Betsy - číšnice z Hostince sedmi květů
Boldar Krvák - žoldnéř, kterého najala Miranda v Síni světů
Borric - král Ostrovů, dvojče prince Erlanda, bratr prince icholase, otec prince Patricka

Calin - elfský'dědic trůnu Elvandaru, nevlastní bratr Calise, syn Aglaranny a krále Aidana
Calis - 'Krondorský orel', zvláštní agent prince z Krondoru, vévoda královského dvora, syn Aglaranny a Tomase, nevlastní bratr Calinův
Carline - vévodkyně-vdova ze Saladoru, králova teta
Crowley, Brandon - obchodník v Barretově kavárně

de Loungville, Robert 'Bobby' - šikovatel Calisovy jednotky
de Savona, Luis - bývalý voják, Rupův pomocník
Dunstan, Brian - "Důvtipný muž', vůdce Jízlivou, kdysi též známý jako Lysle Rigger
Džamila - majitelka Znamení bílého křídla

Ellien - dívka z Ravensburgu

Erland - bratr krále a prince Nicholase, strýc prince Patricka
Esterbrook, Jacob - bohatý krondorský obchodník, otec Sylvie Esterbrooková, Sylvia - Jacobova dcera

Fadawah - generál, stojící v čele armád Smaragdové královny
Freida - Erikova matka

Galain - elf z Elvandaru
Gamina - adoptivní dcera Puga, sestra Williama, Jamesova manželka a matka Aruthy
Gapi - generál armády Smaragdové královny
Gaston - obchodník s vozy z Ravensburgu
Gordon - kaprál z Krondoru
Gravesová, Katherine 'Kitty' - zlodějka z Krondoru
Greylock, Owen - kapitán v princových službách
Grindle, Helmut - obchodník, otec Karli, Rupův společník
Grindleová, Karli - Helmutova dcera, později manželka Rupa Averyho, matka Abigail a Heknuta
Gunther - Nathanův učedník
Gwen - dívka z Ravensburgu

Hoen, John - provozní ředitel Barretovy kavárny
Hume, Stanley - obchodník v Barretově kavárně

Chalmes - hlavní mág na Hvězdně

Jacoby, Federick - zakladatel firmy Jacoby & synové
Jacobyová, Helen - Randolfova manželka
Jacoby, Randolf - syn Fredericka, bratr Timothyho, manžel Helen
Jacoby, Timothy - syn Fredericka, bratr Randolfa

James - vévoda z Krondoru, otec Aruthy, dědeček Jamese a Elána

Jameson, Arutha - lord Vencar, barona u princova dvora, syn vévody Jamese

Jameson, Elander 'Elán' - mladší syn Aruthy, Jamesův vnuk

Jameson, James 'Jimmy' - starší syn Aruthy, Jamesův vnuk

Jason - číšník v Barretově kavárně, později hlavní účetní firem Avery & syn a Společnost Horkého moře

Jeffrey - vozka firmy Jacoby & synové

Kalied - vlivný mág na Hvězdně

Kurt - tyranský číšník v Barretově kavárně

Lender, Sebastian - advokát a právní poradce v Barretově kavárně

McKeller - vrchní číšník v Barretově kavárně

Milo - hostinský z Ravensburgu, otec Rosalyn

Miranda - kouzelnice a spojenkyně Puga a Calise

Nakor Isalánec - hráč, uživatel magie a Calisův přítel

Patrick - princ z Krondoru, syn prince Erlanda, synovec krále a prince Nicholase

Pug - mág, vévoda z Hvězdná, králův bratranec a otec Gaminy

Rivers, Alistair - hostinský od Šťastného skokana

Rosalyn - Milova dcera, manželka Rudolfa, matka Gerda

Rudolf - pekař v Ravensburgu

Šati, Jadow-kaprál Calisovy jednotky

Tannerson, Sam - zloděj z Krondoru
Tomas - vojvoda Elvandaru, manžel Aglaranny, otec Calise

Vinci, John - obchodník že Šarmu

von Darkmoor, Erik - voják Calisových Karmínových orlů
von Darkmoor, Manfred - baron z Darkmooru, Erikův nevlastní bratr
von Darkmoor, Mathilda - baronka z Darkmooru, Manfredova matka

William - rytíř-maršálek z Krondoru, Pugův syn, Gaminin nevlastní bratr, strýc Jimmyho a Elána

kniha druhá

PŘÍBĚH RUPA
část druhá

Zlato - jakkoli nabyté - v Anglii tvoří

hybatele věci, pokořitele moří;
tradice a odvaha nejsou jejich lodí
z nestoudnosti a peněz se noví lordi rodí

Daniel Defoe: *'Čistokrevný Angličan, část první'*

Kapitola první

CESTA

Jason se napřímil.

Hromada listin a účetních dokladů před bývalým číšníkem z Barretovy kavárny zabírala skoro celý stůl. „No, tak jsem to všechno prošel," řekl a odsunul židli od stolu, který si nechal postavit do rohu skladiště.

Tesaři mu stloukli několik polic a nízké dřevěné zábradlí, takže teď mohl vidět každého, kdo vstoupil dovnitř, a přitom měl své soukromí. Rup mladíka informoval, že bude odpovídat za hladké fungování firmy v případě, že by nebyl přítomen ani on, ani Duncan nebo Luis.

Duncan se teď zatvářil znuděně jako vždycky, když se jednalo o obchodní záležitosti - pokud ovšem zrovna nepřišla chvíle výplaty - a Luis si zachoval svůj obvyklý mlčenlivý výraz. „A?" zeptal se Rup.

„No, jsi na tom daleko lip, než si myslíš, pokud ovšem dokážeš dostat peníze aspoň z některých lidí, kteří Helmutovi dlužili." Podal mu pergamen, na kterém

pracoval několik posledních dní, a dodal: „Sestavil jsem tenhle seznam jmen včetně částek, o které se jedná."

Rup se na něj zahleděl. „Ale vždyť je tady spousta šlechticů!"

Jason se usmál. „Podle zkušeností od Barreta vím, že právě ti platí dluhy ze všech nejhůř." Na okamžik se odmlčel a pak dodal: „Pokud ti můžu radit, tak by podle mě bylo nejlepší tyhle dluhy odepsat a použít je, kdybys potřeboval laskavost od někoho, kdo stojí u dvora vysoko nebo má vliv na dalšího šlechtice. Takové věci se můžou hodit."

Rup potřásl hlavou. „Můžeš mi radit kdykoli."

Jason zvedl ze stolu další seznam: „Daleko víc problémů ale budeme mít nejspíš s tímhle."

„Co to je?" zeptal se Rup.

„Seznam obchodních kontaktů pana Grindlea ve vzdálenějších městech. Problém je ale v tom, že nevíme, o koho vlastně jde."

Na Rupově tváři se rozhostil zmatený výraz. „Nevíme, o koho vlastně jde?" opakoval.

Jason přitakal: „Tohle není tak neobvyklé. Často si lidé, kteří obchodují se vzácnými předměty, nepřejí rozhlašovat, že u sebe podobně cenné věci mají nebo že je potřebují prodat. Proto takový postup. Je to kód a jediný, kdo k němu kdy znal klíč, byl pan Grindle."

Rup si rychle pročetl seznam. „Možná by mohla některé z těch lidí znát Karli. Ví toho o otcových obchodech daleko víc, než bych kdy tušil."

„Co budeme dělat teď?" zeptal se Duncan.

Rupa v poslední době bratrancovo chování dráždilo, protože si pořád stěžoval, že nemá tolik pravomocí jako Luis. Rup by tyto pravomoci Duncanovi milerád svěřil, ale zjistil, že mu chybí Luisova pracovitost. Luis si na druhou stranu stěžoval spíš jen výjimečně a všechny svěřené úkoly

plnil až puntičkářsky. Duncan byl nepořádný a často za něho musel práci dodělávat někdo jiný.

Rup spolkl ostrou odpověď a raději řekl: „Ráno vyrážíme do Saladoru. Máme zvláštní náklad."

„Do Saladoru?" ožil Duncan. „Tam znám jednu číšnici."

Rup vzhlédl: „Zajímalo by mě, kde nějakou tu číšnici neznáš, Duncane."

„To je pravda," řekl bývalý žoldnéř. Zdálo se, že se jeho nálada s vyhlídkou na změnu prostředí trochu vylepšila.

„Co to je za náklad?" zeptal se Luis.

Rup mu podal svinutý pergamen. Luis jej rozvinul, přelétl očima a potřásl hlavou. „No to mě podržte."

Tato poznámka konečně vzbudila Duncanův zájem. „Co je?" zeptal se.

„Vezeme náklad z paláce na usedlost vévody ze Saladoru," odpověděl Rup.

„Králova bratrance?" zeptal se Jason.

„Přesně tak. Nemám ponětí, co tak asi povezeme, ale princ z Krondoru si na to najal nejrychlejší přepravní firmu - nás - a budeme muset spěchat. Ale platí tak dobře, že to nemůžeme odmítnout. A zatímco tam budeme," dodal a pozvedl Jasonův seznam, „můžeme se pokusit k těmhle dvěma jménům ze Saladoru přiřadit nějaké lidi." Znovu se do seznamu začetl.

„Do vzdálenosti týdne jízdy od Saladoru tady máme půltuctů jmen. Myslím, že dopravíme náklad a pak se na východě trochu rozhlédneme."

Svým společníkům řekl: „Půjdu se teď domů poradit s Karli a za. svítání s Duncanem vyrazíme." Otočil se k Duncanovi.

„Buď tady a buď střízlivý."

Bratranec se zamračil, ale oba věděli, že kdyby mělo být po jeho, objevil by se tady někdy kolem poledne s pořádnou kocovinou.

Pak se Rup otočil k Luisovi. „Zatímco budeme s Duncanem pryč, tak to tady povedeš -"

„Tak moment, bratránku," ozval se Duncan. „Proč si nevezmeš Luise a nenecháš tady mě?"

Rup se na okamžik zahleděl na bratrance; tahle otázka mohla znamenat jediné: Duncana zaujala nějaká nová číšnice nebo prostitutka. S podrážděným humorem odpověděl: „Protože se sem nechci příští měsíc vrátit a zjistit, že už žádnou firmu nemám."

Mlčky přešel Duncanovo zamračeni a navázal na přerušený hovor s Luisem. „Povedeš to tady a kdybys měl nějaké problémy, promluv si s Karli. Jason ví, jak vypadáme po finanční stránce, takže pokud se objeví něco, do čeho bychom investovali, tak ať je to radši jasná věc."

Luis se usmál. Mnohokrát už Rupovi říkal, že něco takového jako 'jasná věc' neexistuje. „Rozumím," odpověděl.

Rup řekl: „Jasone, ty si budeš s těmi papíry docela dobře rozumět. Mohl bys pro mě začít vést nové účty - počínaje dnem, kdy jsem převzal kontrolu nad firmou?"

„Jako bys už je měl," odtušil Jason.

„Dobře, a označ je 'Avery a spol.'." Otočil se ke dveřím, ale ještě dodal: „Ale neříkej o tom novém označení Karli, dokud se nevrátím." -

Jason si vyměnil pohled s Luisem, ale ani jeden z nich nepromluvil. Rup vyšel ze skladiště a vykročil domů. Slunce se sklánělo k západu a ulice byly přecpané. Prodavači vychvalovali zboží a snažili se ještě něco prodat, než zavřou krám a vrátí se domů, zatímco se davem proplétali poslové, doručující poslední dnešní zprávy.

Rup se prodíral tlačenicí a když došel domů, slunce už zapadlo za budovy na druhé straně ulice. Rozhlédl se a najednou si uvědomil, jak ošuměle ten dům vypadá, i když není zahalen ve stínech. A znovu si přísahal, že jakmile mu

to podmínky dovolí, přestěhuje se s Karli do daleko lepšího bydlení.

Otevřel dveře a vstoupil. Karli byla v kuchyni a hovořila s kuchařkou, která se jmenovala Rendel, a služebnou Mary.

Ta zahlédla Rupa jako první a řekla: „Dobrý večer, pane. Paní je tady"

Od svatby začala Mary mluvit o Karli jako o 'paní .domu', nebo zkráceně 'paní', jako by sloužila v nějakém šlechtickém sídle. Rupa stejně tak oslovovala výhradně 'pane'.

Rupovi chvilku trvalo, než rozeznal, co se vlastně v místnosti děje. Karli stála u velkého špalku, který kuchyni vévodil, a držela se jeho okraje. Klouby na rukou měla bílé, jak jej svírala. „Co se stalo?" zeptal se,

Rendel, obrovská žena nerozeznatelného věku, soucitně pohlédla na Karli: „Už zase vrhla všechno jídlo, chudáček."

Rup se zamračil, protože se mu vůbec nelíbilo, když o jeho manželce někdo mluvil jako o tažném zvířeti. „Karli?" zeptal se.

„Mám jen trochu problémy se žaludkem," odpověděla. „Před chvilkou jsem sem přišla a když jsem ucítila jídlo..." Zbledla ještě víc a najednou jí ruka vyletěla k ústům, jak bojovala se svými vnitřnostmi. Otočila se a vyběhla z kuchyně k zadním dveřím, kde byly toalety.

Mary, docela prostoduchá dívka průměrného intelektu, řekla: „Dělám si o naši paní takovou starost."

Rendel se zasmála a otočila se zpátky k zelenině, kterou právě prala ve vědru ve výlevce. „Bude v pořádku."

Rup je sledoval a očividně nevěděl, co si má počít, a Mary se zeptala: „Pane, mám se jít o paní postarat?"

Rup zavrtěl hlavou: „Ne. Já půjdu," a vyšel zadními dveřmi za manželkou.

Prosté průčelí skrývalo jednak bohaté zařízení domu a také krásnou malou zahradu. Karli na ní trávila hodně času a rozdělila ji na dvě poloviny: v první pěstovala zeleninu a ve druhé květiny. U vzdálenější zdi stála malá dřevěná toaleta, z níž se ozývaly dávivé zvuky.

Rup právě došel ke dveřím, když se z nich vynořila Karli. „Jsi v pořádku?" zeptal se a okamžitě své otázky litoval.

Karlin výraz prozrazoval, že je to jedna z nejhloupějších otázek, jaké jí kdo kdy položil, ale řekla jen: „To se spraví."

„Mám poslat pro léčitele?" zeptal se Rup.

Karli se jeho očividným starostem usmála. „Ne, není to nic, co by mohl léčitel vyřešit."

Na Rupově tváři se objevil panický výraz. „U všech bohů! Co se to děje?"

Karli nedokázala navzdory tělesným potížím zadržet smích. Dovolila mu, aby jí nabídl rámě a odvedl k malé kamenné lavičce vedle malé fontánky. „Není to nic, s čím by sis musel dělat starosti, Rupe," řekla, když se posadili, a pokračovala: „Jen jsem si chtěla být jistá než ti to řeknu. Budeš otec."

Rup chvíli seděl a nenacházel slova. „Musím si sednout."

Karli se zasmála. „Vždyť sedíš," připomněla mu.

Rup vstal a řekl: „*Teď* si musím sednout," a posadil se. Pak se jeho úzká tvář roztáhla do nejširšího úsměvu, jaký na ní Karli kdy viděla. „Dítě?"

Karli přikývla a Rup si najednou uvědomil, že ještě nikdy nevypadala tak krásně. Políbil ji na tvář. „Kdy?"

„Ještě sedm měsíců," odpověděla.

Rup chvilku počítal a pak se mu oči rozšířily. „Takže..."

Přikývla. „Hned napoprvé."

Rup vypadal, jako když do něho uhodí: „Představ si to."

Dlouhou chvíli seděl bez řeči a pohybu. Pak vyskočil: „Musím říct Luisovi, aby název firmy změnil na Avery & syn. Hned!"

Karli přimhouřila oči. „Chceš změnit jméno společnosti?"

Rup ji vzal za ruku: „Miláčku, chci, aby celý svět věděl, že čekáme syna." Vstal. „Musím to říct i Duncanovi a Erikovi, než zítra vyjedeme."

Byl už v půli zahrady, když se zeptala: „Ty někam zítra jedeš?"

Zastavil se. „Vezeme princův zvláštní náklad do Saladoru. Budu ti o tom vyprávět, až se vrátíme, ale teď musím říct Erikovi a Duncanovi, že budu otcem."

Nečekal na odpověď a vyrazil ze zahrady. Karli chvilku tiše seděla a pak pomalu vstala. Tiše se zeptala sama sebe: „A co když to bude holčička?"

V houstnoucím šeru se vrátila do jediného domova, jaký kdy v životě poznala, ale ve kterém se dnes cítila jen jako host.

Rup zasténal. Duncan se zasmál a práskl otěžemi, aby popohnal koně z bran města. Duncan, Erik, Luis a další Rupovi přátelé společně s budoucím otcem slavili tu dobrou zprávu a teď za to Rup draze platil. Domů ho odvedl Duncan a do postele vedle Karli si lehal oblečený. Manželka ho bez komentáře vzbudila, když Duncan dorazil proti všem předpokladům včas.

Předjitřním šerem odešli do skladiště, zapřáhli a vydali se k paláci. U brány už čekala četa vojáků a rychle naskládala na vůz bedny, které měli dopravit do Saladoru.

Pak se k nim přidala četa jezdců, kterou k Rupově překvapení vedl Erik. Na Rupův tázavý pohled odpověděl: „Ani já nevím, co to vlastně vezeme."

Teď bylo poledne, vůz urazil po královské silnici docela slušnou vzdálenost a právě začal stoupat po jižním úbočí hory v jižní části Calastiových hor. Rup řekl: „Koně by si měli odpočinout."

Duncan zastavil spřežení a zavolal: „Eriku! Přestávka!"

Erik, který jel kus vpředu, přikývl, otočil koně a pokynul ostatním vojákům, aby zastavili. Sesedl a přivázal koně vedle silnice, aby se mohl pást.

Duncan vytáhl velký měch a zhluboka se napil, pak jej podal Rupovi. Ten si trochu nalil do dlaně, opláchl si ji a napil se.

Erik k nim došel a zeptal se: „Co tvoje hlava?"

„Je moc malá na to, aby do ní všechna ta bolest vlezla," odpověděl Rup zmučeně. „Proč jsem to jenom dělal?"

Erik pokrčil rameny. „Taky si říkám. Ale jinak děláš všechno pro to, abys byl šťastný."

Rup přikývl. „Popravdě řečeno mám takový strach, až je mi zle od žaludku. Já a táta, jen si to představ." Odvedl Erika stranou od vozu a požádal Duncana: „Postarej se o koně, prosím tě."

Když byli z doslechu, Rup se zoufale podíval na přítele: „Co já můžu vědět o tom, co má táta na starosti? Můj fotr mě jedině mlátil. Co mám podle tebe dělat, až to děcko bude na světě?"

Erik se zašklebil: „Tak to teda pláčeš na špatném hrobě, protože já *nikdy* žádného otce neměl."

Rupovi se po tváři mihl panický výraz. „Co mám dělat, Eriku?"

Erik se usmál. „Nejspíš si tím musíš projít stejně jako všichni chlapi před tebou. Je to ale změna, co? Nejdřív manželka, pak dítě..." Zamnul si bradu. „Taky už jsem uvažoval, co budu dělat, až se opravdu zamiluju, ožením a budu mít děti."

„A co?"

„Opravdu nevím."

„No tak tos mi opravdu pomohl."

Erik položil Rupovi ruku na rameno. „No, na jednu věc jsem přišel. Když si představuju, že jsem táta a stane se něco nečekaného, vždycky se sám sebe zeptám: co by na mém místě asi udělal Milo?"

Rup o tom chvilku uvažoval. Pak se usmál; „To byl nejlepší táta, jakého jsem kdy poznal - vezmi si, jak se choval k tobě a Rosalyn, když jste byli děti."

„Přesně takhle to vidím já," kývl Erik. „Kdybych nevěděl, co si počít, tak bych si prostě představil, jak by to řešil.Milo a snažil se udělat totéž."

Rup se rozzářil, jako by to dělalo představu otcovství daleko jednodušší. „No, myslím, že se ještě napiju vody."

Erik se zasmál. „Klídek, Rupe. Máš spoustu času na to, abys z té včerejší trachtace vystřízlivěl."

Rup se otočil zpátky k vozu. „A proč vlastně velíš tomu doprovodu?"

„Požádal jsem o to,“ odpověděl mu přítel. „V paláci je všechno v pořádku a podle mě si princ myslel, že tenhle náklad potřebuje zvláštní ochranu. Kromě toho už jsem rok nebyl doma."

Rup zamrkal. „To už je to rok?"

Erik přikývl. „Takhle se tam zastavíme dvakrát: poprvé jen na chvilku, až budeme projíždět, a cestou zpátky bychom se tam nejspíš mohli zdržet celý den."

„No, ty máš aspoň svou matku, Mila, Nathana a Rosalyn. Spoustu přátel."

„Však ty jich pár taky máš, Rupe."

Rup se usmál. „To by mě zajímalo, jak se asi má Gwen."

•

Erik svraštil obočí. „Pamatuj, že už jsi ženatý."

Rup sáhl pod kozlík a vytáhl vak s jídlem; našel v něm bochník chleba, kus si odtrhl, strčil do úst a zalil trochou vody. „Tak moc ženatý zase nejsem," odpověděl.

Erik se zamračil. Rup zvedl ruku, jako by se chtěl bránit. „Chci říct, že nejsem tolik ženatý, abych nemohl mluvit se svými přáteli jen proto, že to jsou náhodou ženy."

Erik chvíli sledoval přítelovu tvář a pak podezíravě poznamenal: „Pokud to myslíš takhle..."

Duncan se vrátil od koní a hlásil: „Všechno je v pořádku."

Rup vylezl na kozlík. „No tak to abysme se radši hnuli. Vévoda ze Saladoru na ten náklad čeká a za rychlost dostaneme příplatek."

Duncan si povzdechl. Kozlík byl zhruba stejně pohodlný jako poskakující kámen. „Doufám, že ten příplatek za něco bude stát," řekl se špatně skrývaným podrážděním.

Cesta uběhla hladce. Dvakrát přítomnost Erikových vojáků podstatně urychlila jednání s místními strážci zákona a ušetřila tak Rupovi drahocenné hodiny. Jejich návštěva Ravensburgu byla uspěchaná, protože dorazili do Mílová hostince U Useknutého ocasu těsně po setmění a odjeli znovu za úsvitu, aniž viděli Rosalyn s rodinou. Erik slíbil matce, že se na zpáteční cestě zdrží o něco déle.

Pokud místní vojáci v Darkmooru Rupa nebo Erika poznali, neřekli ani slovo. Rup se nicméně cítil daleko lip, když nechali město za zády.

Jako dítě doprovázel otce do Saladoru jen dvakrát a až teď vlastně zahlédl kraje Východu očima dospělého. Půda polí, kolem nichž projížděli, byla obdělávána už po celá staletí. Statky byly tak malé, že lidem, cestujícím po silnici, připadaly jako miniatury, namalované mistry malíři. Ve srovnání s nimi vypadal Západ pořád ještě hrubě a polnosti kolem moře primitivně a divoce.

V poledne dorazili k městským bránám a Erik stěží zpomalil, když projížděli kolem strážnice městské hlídky. „Náklad pro vévodu od prince z Krondoru!" zavolal jen.

Jeden z jezdců teď držel v ruce rozvinutou zástavu, na níž . byl znak prince z Krondoru. Ráno se vojáci převlékli do stejnokrojů, které zatím vezli v sedlových brašnách, a Rup si uvědomil, že jeho doprovod netvoří muži obyčejných jednotek, ale samotná palácová stráž prince Patricka. Rupa znovu napadlo, co to asi může být za náklad, ale bylo mu jasné, že to možná ani nezjistí.

Projížděli městem a Rupa překvapilo, kolik lidí kolem viděl. Krondor sice byl hlavním městem Západu, ale vedle některých východních měst vypadal jako vesnice. Salador byl hned po Rillanonu druhým největším městem Království a Rupovu vozu trvalo víc než hodinu, než se protlačil mezi davy lidí a dorazil k vévodovu paláci.

Princův palác v Krondoru se rozprostíral na vrcholku hory nad přístavem. Domov vládce Saladoru sice také ležel na kopci, ale skoro dva kilometry od přístavu. Cesta z města vedla neustále do mírného kopce.

„Vždycky zapomenu, jak zatraceně velká tahle díra vlastně je," poznamenal Duncan.

„To *já* si to nikdy neuvědomil," odpověděl Rup.

Dorazili na nádvoří a Erik je ohlásil palácové stráži. Jeden voják poslal vůz dál, zatímco druhý běžel informovat o jejich příjezdu vévodu. Třetí strážný doprovodil Rupův vůz ke vchodu, postavenému kousek od vysokého a příkrého schodiště.

Duncan usoudil: „Po těch schodech musí chodit jen opravdu důležití lidi." Seskočil z vozu, kývl hlavou ke dveřím a dodal:

„Tohle je tu pro obyčejné lidi."

„Čekal jsi něco jiného?" zeptal se Rup.

Duncan si povzdechl a s přehnanou úlevou se protáhl. „Jediné, co čekám, je dneska večer vana horké vody a ženská, která by mě zahřívala zbytek noci."

Rup se usmál. „Myslím, že to se dá zařídit."

Dveře paláce se otevřely a ze schodů sestoupil přepychově oblečený mladý muž s družinou. Teprve pak si Rup všiml, že družinu tvoří kruh lidí, shromážděný kolem staré ženy. Mohlo jí být už kolem osmdesáti, ale šla jistým krokem a držela se zpříma. Opírala se o zdobenou vycházkovou hůl, ale ta sloužila spíš pro zvýšení efektu než jako opora. Šedivé vlasy měla vyčesané způsobem, který Rup nikdy neviděl, a sepnuté zlatými jehlicemi, zdobenými drahokamy.

Mladík přešel k Erikovi a ten se mu uklonil. „Vaše lordstvo."

„Babičko," oslovil mladík stařenu, „přivezli to." Dveře vedle schodiště se otevřely a ven vyběhli sluhové v livrejích vévodství. Mladík ukázal na vůz a oni se pustili do rozvazování úvazů, které držely plachtu. Pak opatrně vyložili šest velkých beden.

Žena ukázala na první bednu. „Otevřete to."

Sluhové poslechli; žena probrala oblečení, uložené uvnitř a šťouchla do něj holí. „Moc toho po člověku nezůstane, co?"

Rup si vyměnil s Duncanem pohled a mladík se obrátil k Erikovi: „Řekni bratranci Patrickovi, že jsme mu za to vděční.

Babičko?"

Stařena se usmála a Rup v její tváři zahlédl záblesk mladistvé krásy, která musela očarovat srdce mnoha mladých mužů. „Ano, jsme mu moc vděční."

Pokynula k bednám, aby je sluhové odnesli, a řekla: „Arutha... mi byl vždycky moc blízký. Hned po manželovi

se mi nejvíc stýská po něm." Zdálo se, že se zamyslela, a pak pronesla: „Duncane."

Duncan se zmateným výrazem na tváři udělal krok dopředu a vyhrkl: „Madam?" přesně v okamžiku, kdy se mladík zeptal: „Ano, babičko?"

Stařena se na oba muže podívala, pak se otočila k Duncanu Averymu a v očích jí zahrál úsměv: „Mluvila jsem se svým vnukem, mladý muži." Přejela ho pátravým pohledem. „Pokud jsem dobře pochopila, tak se také jmenujete Duncan."

Duncan smekl klobouk a vysekl jí svou nejdvornější poklonu. „Duncan Avery k vašim službám, madam."

Žena se otočila k vnukovi a poznamenala: „Běž říct svému otci, že přijdu hned, Duncane."

Mladík přikývl, podíval se na druhého Duncana a vykročil do schodů. Žena přešla k Rupovu bratranci a zahleděla se mu do tváře. „Já tě znám,"řekla tiše.

Duncan jí věnoval svůj nejzářivější úsměv. „Madam, obávám se, že je to naprosto vyloučeno. Jistě vím, že kdybychom se setkali, nikdy bych na to nezapomněl."

Žena se zasmála a Rupa překvapilo, jak mladě ten smích zněl. Poklepala na hrud" jeho bratrance ukazováčkem. „Ne, opravdu. Znám tě. Vzala jsem si tě přece." Otočila se a když vykročila zpátky ke svému doprovodu, dodala: „Nebo alespoň někoho podobného... kdysi, před spoustou let." Bez ohlédnutí řekla ještě: „A jestli tě někdy uvidím, jak se ometáš kolem mých vnuček, nechám tě bičem vyhnat z města."

Duncan se na Rupa podíval s vyděšeným výrazem ve tváři. Pak žena vystoupila na první schod, otočila se a Rup v jejím úsměvu zahlédl rozpustilost, když dodala: „Nebo přivést do mé ložnice. Příjemnou cestu, pánové." Erikovi přikázala: „Seržante, řekněte mému prasynovci, že jsem mu za tyto věci po mém bratrovi vděčná."

Erik zasalutoval. „Madam."

Rup k němu přešel. „Kdo to byl?" zeptal se.

„Lady Carline, vévodkyně-vdova ze Saladoru," odpověděl Erik. „Králova teta." , ...

Duncan se usmál. „Kdysi to musela být hotová pohroma."

Rup šťouchl bratrance loktem do žeber: „Jak se zdá, ještě ji to nepřešlo."

Vrátili se k vozu a Duncan řekl: „Takže tohle byl ten drahocenný náklad? Staré oblečení a tak. vůbec?"

Rup vylezl na kozlík. „Už to tak bude. Ale vypadala, jako by pro ni hodně znamenaly."

Duncan vylezl na vůz a Rup zavolal: „Kam teď, Eriku?"

„Do hostince U Odpočatého kočího. Jeli jsme kolem něj cestou sem. Koruna v něm má podíl."

Rup věděl, že to znamená, že budou s Duncanem dnes v noci jíst a spát na princův účet a usmál se. Každý zlaťák, který ušetří, bude moci vložit do obchodu, aby si vynahradil ztráty, které přišly s Helmutovou vraždou. Při myšlence na smrt společníka se Rup znovu zamračil a všechno veselí, které cítil, bylo pryč.

Hostinec byl obyčejný, ale čistý, a Rup si po dlouhé, únavné cestě s potěšením dopřál horkou koupel. Duncan našel svou svolnou číšnici a Rup zůstal ve společnosti Erika a jeho mužů. Pokynul příteli, aby si sedl k němu a když si byl jist, že jsou mimo doslech vojáků, tiše se zeptal: „Víš, proč jsme to dělali?"

„A co?" zeptal se Erik.

„Ten 'spěšný' odvoz starého oblečení."

Erik pokrčil rameny. „Myslím, že jsou to jen nějaké věci, které patřily starému princi a o které Patrickova prateta nějak stála."

„Tuhle část bych ještě dokázal pochopit," řekl Rup. „Chápu i to, že na tuhle práci najali mně." Nemusel nic říkat o podmínkách, za nichž smlouvu s palácem získal. „Ale tenhle náklad mohl vézt kdokoli - a kromě toho nechápu ten spěch."

„Možná je princova prateta nemocná?" nadhodil Erik.

Rup zavrtěl hlavou. „To sotva. Vypadala, že by klidně mohla z Duncana strhnout kalhoty."

Erik se zasmál. „Byla docela přímočará, že?"

„To mi prokazoval službu de Loungville?" zeptal se Rup.

Erik zavrtěl hlavou. „On ne. Do tohohle neměl co mluvit; ve skutečnosti se to týkalo celého velení - i toho v paláci. Tebe k téhle práci vybral úřad kancléře."

„Což znamená vévodu Jamese."

„Nejspíš," odpověděl Erik a zívl. „Mám dost. Proč si s tím chceš lámat hlavu zrovna dneska? Mimoto, koho zajímá, jestli je to nesmyslná práce, když ti ji tak dobře zaplatí?"

Vstal a pokynul svým vojákům, že půjdou spát. Rup zůstal u stolu sedět sám a přišla k němu číšnice, aby se přesvědčila, jestli něco nepotřebuje. Usmála se na něho. Prohlédl si ji a zavrtěl hlavou.

Prázdné židli, na níž ještě před chvilkou seděl Erik, pak sdělil: „Mně na tom záleží."

Když projížděli cestou zpátky Ravénsburgem, byl společný večer daleko slavnostnější, než když se tady zastavili před několika dny. Místní obyvatelé, kteří věděla kdy se tudy bude Rup vracet, uspořádali malou oslavu:

Erik se svými strážemi vyrazil ze Saladoru ráno po dodávce, zatímco Rup s Duncanem pátrali po lidech, kteří se skrývali pod záhadnými šiframi v účtech, které našel Jason. Karli některé z nich znala a dedukcemi během rozhovorů s těmito lidmi Rup rychle našel všechny

Helmutovy dodavatele v okolí Saladoru. U každého takového člověka zjistil jiný důvod, proč chtěl skrýt svou identitu. Všichni kromě jednoho souhlasili, že dál povedou obchody s Rupovou novou společností a ten jediný byl po vzájemné dohodě vyplacen v plné výši. Rup neměl důvod k nespokojenosti.

Erik jel napřed, aby mohl strávit pár dní v Ravensburgu. Rupa to do rodného městečka tolik netáhlo a úplně mu stačilo, že tam stráví noc před návratem domů do Krondoru.

V nálevně hostince U Useknutého ocasu se tísnilo skoro šedesát lidí a Erik se vyhříval ve středu pozornosti. Rup sledoval přítele přes celou místnost a cítil přitom závist. Vždycky byl v Ravensburgu spíš za uličníka, takže znal všechny, ale opravdových přátel měl jen několik. Na druhou stranu Erik byl vždycky přítelem všech - včetně Rupa.

Rup se navzdory své poněkud zaražené náladě usmál. Erikova matka Freida, která byla dlouho na nebi Rupova života bouřkovým mrakem, teď vešla do nálevny z kuchyně a vypadala jako paprsek letního sluníčka. Usmála se, když zahlédla, jak se spolu baví její syn s manželem. Rup musel uznat, že svatba Freidě bezesporu prospěla. Napadlo ho, jestli se kdy bude cítit se svou manželkou a dětmi takhle šťastný. Při myšlence na Karli ucítil trochu starosti, ale ženy přece rodily děti už od úsvitu věků a čeho by dosáhl, kdyby se kolem ní pořád potloukal? Vydělávání peněz na to, aby zajistil jak ji, tak i své nenarozené dítě, bylo teď jediné, co mohl dělat.

„Nějak jsme se zamysleli, co?" ozval se vedle něho najednou ženský hlas.

Rup zvedl oči a zahlédl známou tvář. Usmál se. „No ne, to je přece naše Gwen."

Dívka se posadila. Byla to jeho stará přítelkyně a teď se naklonila přes stůl a poplácala ho po ruce. „To jsem si mohla myslet, že tady narazím na tebe a toho tvého bratrance." Trhnutím hlavy ukázala na Duncana, který seděl na druhém konci místnosti, plně zaujatý hovorem s mladou dívkou, kterou Rup nepoznával. „A zdá se, že Ellien našla Duncana první."

„Tohle že je Ellien? Ta malá Bertramova sestřička?" Rup se na dívku znovu podíval a uvědomil si, že je o něco mladší, než si myslel, když ji viděl s Duncanem flirtovat poprvé. Když ji viděl posledně, byla samá ruka a noha. Teď už bylo na vzdouvajícím se živůtku jejích šatů poznat, že se během uplynulých tří .let začala na patřičných místech zaoblovat.

Gwen si začala navíjet pramínek vlasů na prst a zeptala se: „A co ty?"

„Já jsem v pohodě," odpověděl Rup. „Už mi patří celá přepravní společnost."

Gwenin úsměv se ještě o něco rozšířil. „Patří? Jak jsi to dokázal?"

Rup jí řekl o smrti svého společníka a když ji vyprávěl celý příběh, přeháněl v líčení svých činů jen skromně. Když kolem nich procházela Freida, dolila Rupovi sklenici a usmála se na něho.

„Změnila se," poznamenal Rup.

„Našla si pořádného muže," kývla Gwen.

„A co ty?" vrátil jí Rup otázku, když se napil.

Gwen si dramaticky povzdechla. Rup věděl, že jako většina stejně starých dívek trávila večery na náměstí u kašny flirtováním s místními chlapci a na rozdíl od většiny ostatních děvčat zůstávala pořád sama. „Ti pořádní už jsou ženatí."

Našpulila rty. Přejela mu nehtem po hřbetu ruky. „Co jste s Erikem odešli z Ravensburgu, už to tu nebylo nikdy jako předtím."

Rup se usmál. „Nuda?"

„Dá se říct." Gwen se podívala na Duncana, který teď něco šeptal Ellien do ucha. Dívka vytřeštila oči a začervenala se, pak vybuchla smíchy a zakryla si ústa rukou. Gwen tiše podotkla: „No, tak tohle je kytička, kterou ještě dneska někdo utrhne." Rupovi neunikl její kyselý tón. Bylo jasné, že Gwen se doneslo, že tady bude. Duncan a přišla sem proto, aby si ho odvedla.

Jako chlapec Rup několikrát s děvčaty spal. Gwen byla jedna z nejpřátelštějších dívek v městečku, a to bylo nejspíš příčinou, proč ji žádný chlapec ještě nepožádal o ruku. Rup si pomyslel, že tady nejspíš nakonec zbylo víc děvčat než chlapců.

Některé dívky si nejspíš nenajdou muže nikdy. Ale Gwen měl pořád ještě rád.

„Tak odejdi z domu a začni pracovat tady v hostinci," poradil jí.

„A proč bych něco takového měla dělat?" zeptala se Gwen.

Rup se usmál; víno ho začínalo pomalu rozehřívat. „Protože tudy jednoho dne může projíždět bohatý obchodník a ty bys mu mohla padnout do oka."

Gwen se zasmála. Upila vína. „Bohatý jako ty?"

Rup se začervenal. „Já nejsem bohatý. Ale musím přiznat, že na tom tvrdě pracuju."

„Takže jednoho dne bohatý budeš?" tlačila na něho.

Cítil, jak se mu zatočila hlava. „Řeknu ti, co mám v plánu."

Gwen mávla na Freidu, aby donesla další láhev vína a opřela se do židle, aby si vyslechla proslov o Rupově ctižádostí.

Rup sebou trhl, když ho probudilo bouchnutí dveří na chodbě. Pak se otřásl, když někdo zabušil na dveře jeho pokoje.

„Co je?" zasténal.

Z chodby zaslechl Erikův hlas. „Obleč se. Za hodinu vyrážíme."

Rup se cítil úplně stejně jako toho dne, kdy vyrazili z Krondoru. „Tohle už nesmím dělat," zasténal.

„Co?" ozval se vedle něho ospalý hlas.

Najednou byl Rup probuzený a střízlivý. Otočil se a zahlédl pod přikrývkou Gwen.

„U všech bohů!" zašeptal.

„Co je?" zeptala se Gwen.

„Co tady děláš?" Rup se vyškrábal z postele a začal sbírat své oblečení, rozházené po celém pokoji.

Gwen shodila přikrývku, protáhla se tak, že měl nerušený výhled na celé její tělo, a zavrněla: „No, pojď zpátky a já ti to ukážu... znovu."

Rup si natáhl kalhoty. „To přece... U všech bohů! Přece jsem nemohl... nebo mohl?"

Gwen se zamračila. „No to si piš, že mohl, dokonce několikrát za sebou. O co ti jde, Rupe? Není to přece poprvé, co jsme si spolu užívali."

„Ehh..." vyrazil a vůbec netušil, jak by jí to měl vysvětlit. Posadil se a co nejrychleji si natáhl boty. „No, jenomže..."

„Co?" zeptala se Gwen a už jí bylo jasné, že-to, co uslyší, se jí nebude vůbec líbit.

Rup si oblékl jeden rukáv košile, popadl z podlahy kabát a koktal: „No, prostě... já myslel, že jsem ti to včera říkal... ale... já se oženil."

„Cože!" zaječela, zatímco bleskově otevřel dveře. „Ty parchante!" vyvřískla a mrštila po něm nočník, který stál na nočním stolku. Roztříštil se o dveře, zatímco Rup sbíhal ze

schodů.

Venku na něho čekal Duncan, na kterého vyhrkl: „Je vůz připravený?"

Duncan přikývl. „Řekl jsem kovářovic pomocníkovi, aby zapřáhl, když jsi ráno nepřišel na snídani."

Když si všiml poněkud neupraveného bratrancova oblečení, zeptal se Duncan: „Něco není v pořádku?"

Jako odpověď na jeho otázku se zevnitř hostince ozvalo vzteklé zaječení.

Freida, Nathan a Mílo, kteří se přišli rozloučit s Erikem, se otočili k hostinci, ale Rup se neodvažoval ohlednout. Vylezl na vůz, popadl otěže a zavelel: „Jedeme."

Erik přikývl, mávl na své vojáky, aby se seřadili a vyrazil za Rupovým vozem, zatímco Duncan musel vyskočit dozadu, aby mu bratranec neujel.

„Co se dělo?" zeptal se, když přelezl dopředu na kozlík.

Rup se otočil a varoval ho: „Budeš držet hubu. Až do smrti smrťoucí, jasný?"

Duncan jen přikývl a usmál se.

Kapitola druhá

ROZMACH

Dítě se zavrtělo.

Erik, který stál po Rupově boku, se usmál, zatímco kněz Sung Bílé, bohyně čistoty, požehnal dítěti den, kdy bylo pojmenováno. V první příhodné chvíli předal Rup rychle dítě zpátky Karli.

Kněz promluvil: „Abigail Averyová, věz v této čisté a nevinné chvíli svého života, že na tebe naše bohyně shlédla a požehnala ti. Zůstaneš-li věrná a dobrá a nikomu nebudeš ubližovat, zasloužíš si její milost. Nechť je požehnáno její jméno."

„Nechť je požehnáno," opakovali Rup, Erik a Karli, čímž rituál uvítání skončil.

Kněz přikývl a usmál se: „Je to opravdu krásná holčička."

Rup se přinutil k úsměvu. Čekal syna tak moc, že když Karli minulý týden pracně a namáhavě přivedla na svět děvčátko, byl naprosto nepřipravený. Diskutovali celé hodiny o jméně, jaké chlapečkovi dají. Rup chtěl

pojmenovat syna Rupert po sobě, aby se mohl pokládat za zakladatele dynastie, ale Karli trvala na Helmutovi - po otci. Ale v okamžiku, kdy se ho Karli zeptala: „Jak jí budeme říkat?" zůstal stát zaražený a neschopný jediného slova.

Karli se zeptala: „Mohla by se jmenovat Abigail po mé matce?" a Rup jen přikývl, protože nenacházel slova, kterými by vyjádřil, co cítí.

Kněz odešel z ložnice a Karli si přitiskla dítě k hrudi. Erik pokynul Rupovi, aby ho následoval, a vyšli spolu z pokoje.

„Bude to krásná dcera," řekl Erik.

Rup pokrčil rameny a vykročil za přítelem ze schodů. „Asi ano. Popravdě řečeno jsem chtěl kluka. Možná příště."

„Netvař se moc zklamaně. Myslím, že by Karli bolelo, kdybys byl zklamaný."

„Myslíš?" Rup se podíval nahoru, kde ležela ložnice. „No, tak to tam zajdu, budu trochu šišlat A dělat, jak se mi strašně líbí."

Erik se zamračil, ale neřekl nic. Vykročil ke dveřím, oblékl si plášť a na hlavu si narazil široký klobouk. V Krondoru pršelo a když šel svědčit ke křtu, úplně promokl. „Myslím, že ti to zrovna tak dobře můžu říct teď," poznamenal, když sevřel v ruce kliku.

„Co?"

„Nejspíš se nějakou dobu neuvidíme."

„Proč?" zeptal se Rup a ve tváři se mu objevil zmatený výraz.

Erik byl jedním z mála lidí, na které se mohl spolehnout a kterým "mohl důvěřovat.

„Odjíždím. Brzy. Měl jet Jadow, ale ten si minulý týden zlomil nohu." Ztišil hlas. „Nemůžu ti říct kam, ale to snad ani nemusím."

Rup se zatvářil ustaraně. „Na jak dlouho?"

„To nevím. Čeká nás tam... krvavá práce, a může se to docela protáhnout."

Rup popadl přítele za paži, jako by ho chtěl zadržet. Po chvíli přiškrceně zašeptal: „Nenech se tam zabít."

„Pokud se tomu budu moct vyhnout."

Najednou Rup přítele objal a přitiskl ho k sobě. „Jsi jedinej zatracenej brácha, jakýho jsem kdy měl, Eriku voň Darkmoore. Jestli se dozvím, že ses nechal propíchnout dřív, než jsi viděl mýho syna, tak mě to hrozně nakrkne."

Erik mu objetí nemotorně oplatil a pak se odtáhl. „Dávej tady zatím pozor na Greylocka. Měl jet, ale de Loungville začal dělat scény, že ho chceme nechat shnít někde v závětří..."

Erik se křivě usmál. „Bude to zajímavá výprava. Určitě tam nechceš jet s náma?"

Rup se zasmál, i když to moc od srdce nešlo, „Dokážu žít i bez 'zajímavých' cest." Ukázal bradou ke schodišti na poschodí. „Musím se tady postarat o pár lidí."

„To je fakt," souhlasil Erik s úsměvem. „A dělej to pořádně, nebo na tebe vezmu bič, až se vrátím."

„Když se vrátíš, tak můžeš klidně udělat co budeš chtít," odpověděl Rup.

Erik přikývl, otevřel dveře a byl pryč.

Rup zůstal u dveří a cítil se osamělý víc než kdykoli dřív.

Chvíli stál u dveří, pak se vytrhl ze zasnění, sundal kabát z kolíčku u dveří a odešel do skladiště. Úplně zapomněl, že chtěl jít nahoru a šišlat na svou dceru.

Když vešel Rup do přecpaného skladiště, zamával na".něho Jason. Firma se během posledního půl roku

neustále rozrůstala, takže pro ni teď pracovalo šestadvacet vozků na plný úvazek a několik učedníků.

„Co se děje?"

Jason mu podal pergamen, na němž nebyla žádná pečeť, jen jeho jméno. „Tohle právě přišlo. Královskou poštou."

Rup si pergamen vzal a rozvinul jej. Stálo tam napsáno: „V Sarthu zakotvil quegský obchodník. John."

Rup svraštil obočí, když uvažoval o důležitosti této zprávy, a pak přikázal: „Řekni Duncanovi, že okamžitě vyrážíme do Sarthu."

Jason přikývl. Za chvíli už Duncan vyšel z malého prostoru, který sdílel s Luisem. Navíc se k nim nedávno nastěhoval Jason. „Co se děje?" zeptal se Rupův bratranec, očividně probuzen z odpolední dřímoty.

„Vzpomínáš si na Johna Vinciho ze Sarthu?"

Duncan široce zívl a přikývl. „Co je s ním?"

„Poslal nám zprávu."

„Co se v ni piše?" zeptal se Duncan.

„Že u nich zakotvil quegský obchodník."

Duncan chvilku vypadal nejistě; pak se mu na tváři rozzářil úsměv. „Quegský obchodník v Sarthu může znamenat jen jedno." Ztišil hlas. „Kontraband."

Rup zvedl ruku, aby ho umlčel. „Řekněme něco, co vyžaduje diskrétnost." Otočil se k Jasonovi. „Až odjedu, pošli zprávu Karli, že se vrátím nejpozději do týdne."

Zatímco zapřahali koně do nového vozu a nakládali potraviny a měchy s vodou, uvažoval Rup, co mu asi chce Vinci prodat. Nic ho nenapadalo, ani když vyjížděli ze dvora na ulici a vyrazili k severní bráně.

Cesta do Sarthu proběhla bez zvláštních příhod. Rup se při Duncanových historkách o čížnicích nebo hrách v kostky pořád ošíval. Neuvědomoval si proč, ale nedokázal

se zbavit dojmu, že v Krondoru něco zapomněl nebo nedokončil, a než dorazili do Sarthu, změnil se ten neurčitý pocit v naprosto jasné obavy.

Do ulic města vjížděli už za soumraku a zamířili přímo do obchodu Johna Vinciho. Zastavili před budovou a Rup seskočil z kozlíku. „Chvilku si s ním popovídám," řekl bratranci, „a pak zajedeme do hostince."

„Dobře," souhlasil Duncan.

Rup vešel dovnitř a Vinci ho uvítal: „A, to jsi ty. Právě jsem chtěl zavřít krám. Povečeříš u nás?"

„Jistě," odpověděl Rup. „Ale co měl znamenat ten záhadný dopis, který jsi mi poslal?"

Vinci přešel ke dveřím a zamkl je. Pak Rupovi pokynul, aby s ním, šel do místnosti za krámkem. „Dvě věci. Jak jsem psal, zastavila se tady quegská obchodní loď a kapitán se nemohl dočkat, až se zbaví jedné věci. Když jsem ji uviděl, napadlo mě, že by tě mohla zajímat."

Vyňal ze zásuvky velkou skříňku a otevřel ji. Rup uvnitř zahlédl krásně opracovanou sadu rubínů, rozloženou nájemném sametu. Nikdy nic podobného neviděl, ale Helmut mu o takových věcech vyprávěl a nemusel přemýšlet, aby věděl, co to znamená. „Kradené."

„No, ten chlap vypadal, že se toho chce zbavit skoro za každou cenu, kterou mu nabídnu, než se vrátí do Quegu."

Rup chvilku uvažoval. „Kolik jsi mu zaplatil?"

John se na něho okamžik nedůvěřivě díval. „Proč se ptáš?

Jakou to má cenu?"

„Může tě to stát život, pokud ten quegský šlechtic, který je nechal udělat pro svou milenku, zjistí, že ti prošly rukama," odpověděl Rup. „Pokud si je od tebe vezmu, budu je muset převézt co nejdál na Východ. Žádný šlechtic ze Západu je nesmí dát své ženě, aby šije vzala na hostinu,

kde by mohla potkat nějakého quegského vyslance, který by je okamžitě poznal."

„Jak by je mohl někdo poznat?" zeptal se John nejistě.

Rup ukázal na kameny. „Je to celá sada, Johne. Je tu pět stejných velkých kamenů a tucet menších, ale úplné všechny jsou opracovány stejným způsobem. A ta skříňka..." Vzal ji, zavřel a otočil. „Podívej se sem." Ukázal na řádku písmen, vyražených do dřeva.

„Neumím quegsky číst," pokrčil rameny John.

„A já umím lítat. Nesnaž se lhát lhářům. Vinci přece není žádné královské jméno. Jak se to psalo, než sis je zkrátil, Vincinti?"

John se usmál. „Vincintius. Můj dědeček byl uprchlý quegský otrok, který si nechal jméno svého pána." Podíval se na písmena. „Takže tohle na objednávku lorda Vasaria vyrobil mistr klenotník Secaus Gracianus, a co má být? Sežeň si novou skříňku."

„Ten klenotník je bude znát stejně dobře jako vlastní děti a bezpochyby rozhlásí, že se mu ztratily. Pokud se objeví kdekoli západně od Darkmooru, do měsíce bude vědět, kdo je má a od koho je koupil. A pak začne štvanice. Jediná věc, která ti může zachránit krk, je to, že mě hned přestaneš tahat za nohu a řekneš mi, kolik jsi zaplatil."

John se netvářil nijak přesvědčeně. „Deset tisíc zlatých."

Rup se jen zasmál. „Zkus to znovu."

„No dobře, tak pět tisíc."

„Promiň, ale dneska mi nějak neslouží uši. Kolik že to bylo?"

„Zaplatil jsem mu tisíc zlatých."

„A kde jsi je sebral?" zeptal se Rup.

„Něco jsem měl našetřeno a zbytek jsem mu dal v zásobách. Potřeboval doplnit náklad."

„A plul do Keshe nebo Svobodných město, ano?" ujišťoval se Rup.

„Měl trochu naspěch. Tuhle skříňku ukradl nebojí od někoho koupil a teprve až pak si uvědomil, jak těžko se jí zbaví. Pokrčil rameny. „Jeho ztráta; náš zisk."

Rup přikývl. „Uděláme to takhle: buď můžeš dostat dva tisíce zlatých hned, nebo ti můžu dát... třetinu toho, co za ni dostanu na Východě, ale bude to chvilku trvat."

John neuvažoval dlouho. „Vezmu si zlato hned."

Rup kývl: „Myslel jsem si, že to tak dopadne." Sáhl do tuniky a vytáhl těžký měčec. „Dám ti stovku teď a na zbytek ti vypíšu směnku. Zlato je v Krondoru."

„Tohle ale není 'zlato hněď'."

Rup potřásl hlavou. „Dobře, takže to uděláme za dva tisíce sto: stovka na dřevo a dva tisíce směnkou."

„Dohodnuto. Příští měsíc mám cestu do Krondoru a nechám si ji proplatit, až tam dorazím."

„Zajdi ke mně do kanceláře a já se postarám o to, abys peníze dostal. Nebo to můžeme udělat jako zálohu na dodávky zboží."

„To zrovna; a ty pak zvedneš svým zákazníkům provize, aby ses na tom zahojil a mohl si ty prachy odečíst z účtů, co?"

Rup se zasmál. „Johne, proč vlastně pro mě nepracuješ?"

„Co tím myslíš?"

„Já tenhle tvůj krám prostě koupím a zavřu ho. Seber svou rodinu a pojeď, se mnou pracovat do Krondoru. Zaplatím ti víc, než kolik si tady vyděláš za celý život. Tady v Sarthu marníš nadání."

„Do Krondoru? Nikdy jsem o životě ve městě moc neuvažoval. Můžu to uvážit."

„To udělej. Já půjdu do hostince. Později přijdu na večeři k tobě domů. Jsem tady s bratrancem."

„Vezmi ho s sebou," navrhl John. „A můžeme si promluvit o té druhé věci."

„Dobře," Rup odešel z krámu. Měl z celé transakce dobrý pocit. Prodej může trvat několik měsíců, ale tyhle rubíny mu vynesou zisk nejméně pěti tisíc zlatých.

Když vylézal na kozlík, řekl Duncan: „Trvalo to nějak dlouho."

Rup popadl otěže a odpověděl: „Ale stálo to za to."

Johnova rodina se tísnila v malém domku nedaleko obchodu, od nějž jej dělila zahrádka, kde obchodníkova manželka pěstovala zeleninu. Rupovi a Duncanovi otevřel samotný John, který teď pokuřoval z dlouhé dýmky. Nalil jim poctivý korbel piva, zatímco Annie, paní domu, připravovala za pomoci několika dětí večeři v kuchyni. Tři nejmladší děti si zčásti hrály a zčásti se pletly pod nohy, což Johnovi vůbec nevadilo, ale Rup z toho byl nervózni.

„Tobě to vůbec nevadí?" zeptal se Rup.

„Aco?"

„Ten kravál."

John se zasmál. „Na to si zvykneš. Vidím, že nemáš děti."

Rup se začervenal. „Ve skutečnosti už mám... jedno."

John potřásl hlavou. „Tak si na to brzy zvykneš."

„Dobré pivo,".chválil Duncan.

John přikývl. „Žádna sláva to není, ale před večeří si vždycky rád dám."

„Co je ta druhá věc, o které jsi se mnou chtěl mluvit?" nadhodil Rup.

„Jen tak mezi řečí mi ten quegský obchodník řekl něco, co by tě mohlo docela zajímat."

„A co to bylo?"

„Co bych z toho měl, pokud bys to dokázal zpeněžit?"

Rup se podíval na Duncana. „Záleží na tom, o co jde, Johne. Informace je někdy užitečná j ednomu, ale bezcenná pro druhého."

„Slyšel jsem, že tam dole v Krondoru máte spoustu obchodních konsorcií a ty jsi přesně ten typ, který by v nich mohl mít prsty."

Rup se zasmál. „Ještě ne, ale na obchodním poschodí u Barreta se docela vyznám. Jestli víš o něčem, co bych dokázal v Barretově kavárně vyměnit za zlato, dám ti z toho dvě procenta."

John se zamyslel. „Víc. Vezmi ty dva tisíce, které mi dlužíš, a investuj je společně se svými penězi." Naklonil se k Rupovi. „Udělej ze mě společníka."

„Dojednáno. Na tenhle jeden obchod."

„Takže vím tohle," začal John. „Ten quegský kapitán, se kterým jsem mluvil, mi říkal, že jeho kolega vezl náklad do přístavu Margrave. A prý když tam byl, zaslechl řeči, že pole kolem města zachvátila pohroma." Ztišil hlas, jako by se bál, že by ho ve vlastním domě mohl někdo špehovat a dodal jediné slovo: „Kobylky."

Rup se zatvářil zmateně. „No a co? Kobylky přece žijí všude."

„Ale ne tyhle. Když sedláci mluví o kobylkách, tak tím myslí ten nejhorší druh: sarančata."

Rup se omráčeně opřel do židle. „Jestli je to pravda..." V duchu počítal. „Jestli se tyhle zprávy ještě nedostaly do Krondoru..." Vyskočil. „Duncane, musíme okamžitě vyrazit. Johne, vrazím do toho to tvoje zlato. Jestli to není pravda, stejně ti i ho nebudu mít z čeho vrátit. Ale jestli to pravda je... tak jsme oba boháči."

Duncan vstal se zmateným výrazem ve tváři a z kuchyňských dveří vykoukla Annie. „Večeře je hotová."

„Copak se ani nenajíme?" ptal se Duncan.

Rup se otočil k Johnově ženě. „Je mi to moc líto, Annie. Musíme běžet."

Vystrkal Duncana ze dveří a bratranec si stěžoval: „Vůbec to nechápu. Co se děje?"

„Vysvětlím ti to cestou. Najíme se později."

Duncan si vzdychl a oba vykročili k hostinci, kde budou muset zapřáhnout unavené koně a vyrazit na jih.

Duncan hlásil: „Před námi něco je."

Rup, který začal podřimovat, jakmile předal svému bratranci otěže, se okamžitě probudil. Navzdory tomu, že poháněli koně, jak mohli nejvíc, to byla jednotvárná cesta. Obvykle tomu tak mezi Sarthem a Krondorem bylo, ale i když byli daleko od hranic knížectví, slyšeli už o útocích psanců a občas i goblinů.

O něco dále na cestě před nimi stál vůz. Byl odstavený ke straně a vozka na ně mával. Duncan zastavil a vozka se zeptal: „Můžete mi pomoct?"

„Co se stalo?" zeptal se Rup.

„Praskl mi náboj kola," muž nervózně ukázal na zadní kolo. „A šéf pukne vzteky, když přijedu pozdě."

Rup se podíval pozorně na vůz. „A kdo je ten tvůj šéf?"

„Pracuju pro firmu Jacoby & synové," odpověděl vozka.

Rup se zasmál. „Toho tvého šéfa znám. Ano, pukne vzteky, jestli se zpozdíš. Co vezeš?"

Vozka se zatvářil podezíravě. „Jenom nějaké... krámy ze Sarthu."

Rup se podíval na Duncana, který jen přikývl a seskočil z kozlíku. „Příteli," řekl muži, „my ti pomůžeme." Pomalu vytasil meč a ukázal jím na vůz.

„Nejdřív přeložíme ty krámy - jak říkáš - z tvého vozu na náš, který je, jak sám dobře vidíš, zrovna prázdný. Pak vyměníme naše unavené koně za tvé odpočaté a čerstvé."

Vozka vypadal, jako by chtěl utéct, ale Rup se postavil z druhé strany ke koním a stál mu v cestě. Vystrašený muž se podíval z jednoho na druhého: „Prosím, neubližujte mi."

Duncan se usmál. „To je to poslední, co bychom chtěli udělat. Takže buď tak laskav a začni překládat. Můj přítel si mezitím prohlédne tvé nákladové listy."

Muž vykročil k zadní části vozu s očima, rozšířenýma strachem. Zatáhl za úvaz. „Papíry mají... přijít do Krondoru později... po poslovi."

Rup se. zasmál. „Jasně, a stráž u městské brány, kterou si Jacoby platí, mi to určitě sežere."

Vozka přikývl a povzdechl si. „Vidím, že se v tom opravdu vyznáte." Zvedl z nakládací plošiny velkou bednu a přenesl ji k Rupovu vozu. Duncan spustil zadní desku a muž strčil bednu dovnitř a zatlačil, aby ji posunul dozadu. „Je vám jasné, že mě za to nechá zabít?!"

„O tom pochybuju," vrtěl hlavou Rup, „prasklo ti kolo a až dorazíš do Krondoru, budeš mít připravenou skvělou historku o tom, jak sis jen tak tak zachránil holý život."

Duncan se přidal: „Nikdo nebude o tvé odvaze pochybovat, až budeš všem vykládat, jak jsi ze všech sil bojoval proti šesti - ne, proti sedmi banditům, abys zachránil pánův náklad. A já ti klidně zaplatím v kterémkoli hostinci v Krondoru pivo, jen abych si to poslechl ještě jednou."

„Co je to za náklad?" zeptal se Rup.

„No, teď už vám to můžu klidně říct," pokrčil rameny vozka, který nesl k Rupovu vozu druhou bednu. „Cennosti z Quegu. Šéf mě poslal do Šarmu, abych se tam setkal s quegským kapitánem, který se tam nečekaně zastavil.

Stanice Královské celní, správy byla zavřená, protože celní úředník v Sarthu zemřel."

„A kdy se to stalo?" zeptal se Rup se zájmem.

„Asi před rokem." Vozka se hořce zasmál. „A od té doby tam kdovíproč nikoho neposlali - možná se na to zapomnělo, když umřel starý princ nebo něco v tom smyslu. Takže není žádný problém tam naložit zboží a odvézt ho do města. Jak jsi říkal - pokud znáš správnou bránu a správného seržanta stráže, převezeš jakékoli zboží do města bez problémů."

. „A řekneš mi, co je to za bránu a seržanta?"

„Co bych z toho měl?" zeptal se vozka a Rup se rozesmál.

„Tvoje věrnost firmě je obdivuhodná."

Vozka pokrčil rameny, vyskočil na vůz a popadl poslední bednu. „Znáš Tima?"

„Docela dobře," přikývl Rup.

„Takže víš, jaká svině to je. Když ten podnik vedl Frederick, jeho táta, no, je to tvrďák jako stará sedlová kůže, ale většinou byl spravedlivý. Když jsi dělal dobře, něco jsi z toho měl. A jeho brácha Randolf je taky docela solidní chlap.

Ale Tim," dodal vozka, když naložil bednu na Rupův vůz, „to je hovado. Je to taková svině, která si myslí, že když děláš něco dobře, tak co? Přece ti za to platí. Ale stačí nejmenší chybička a vrazí ti klidně kudlu do zad. A pořád si s sebou vodí ty svoje dva rváče. Je to drsňák."

Rup se podíval na Duncana. „Aspoň si to o sobě mysli." Pak se znovu otočil k vozkovi. „Jak se jmenuješ?"

„Jeffrey," odpověděl muž.

„No, Jeffrey," řekl Rup, „opravdu moc jsi nám pomohl." Sáhl do měšce a vytáhl zlatou minci. „Brána a čas?" •

„Těsně před městem odbočíte ze silnice na pobřežní cestu a dorazíte k malé bráně, která vede do rybářského

přístavu severně od města. To je ona. Během denní hlídky. Ten seržant se jmenuje Diggs. Bere Jacobyho prachy."

„Zná tě?"

Vozka přikývl. „Ale Jacoby používá na převoz spoustu různých lidí, aby si kryl záda. Někdy si najímá námořníky a sedláky, když myslí, že by je mohl někdo při pašování chytit." Rup přikývl; vzpomněl si na toho opilého námořníka, který málem vjel s vozem do předních dveří Barretovy kavárny. „Takže až uvidíte stráž, ptejte se po Diggsovi. Řekněte mu, že jste lovili ryby u Šarmu."

„Lovili ryby u Šarmu?"

„Zkuste říct cokoli jiného a vrhne se na vás jako veš na žebráka, ale jestli řeknete 'lovili jsme ryby u Sarthu', pustí vás dovnitř beze slova. Nezmiňujte se o Jacobym ani o nikom jiném. Jenom řekněte 'lovili jsme ryby u Sarthu' a máte to doma."

Rup vytáhl další minci a hodil ji vozkovi, který se už trochu uklidnil. Pak Jeffrey navrhl: „Asi byste mě měli trochu praštit, aby mě Tim Jacoby nezabil."

Rup přikývl a Duncan udeřil muže hřbetem ruky tvrdě přes ústa. Jeffrey se otočil kolem osy a upadl na zem a Rup viděl, jak mu na tváři tmavne velká modřina. Potřásl hlavou a vstal. „Radši byste mi měli zavřít oko," řekl a roztrhl si košili. Duncan se podíval na Rupa, který přikývl. Tentokrát Duncan zaťal pěst, zaklonil se a vší silou udeřil muže přímo do levého oka. Vozka se zapotácel a narazil týlem do postranice vozu. Pak ztěžka sklouzl na zem a na chvilku už si Rup myslel, že ztratí vědomí, ale místo toho se svezl na bok a trochu se poválel v prachu cesty. Pak s rozechvělými koleny vstal. „No, myslím, že ještě jednu a bude to hotovo," řekl chraptivě.

Rup zvedl ruku a Duncan s ranou počkal. „Až tě Jacoby vyhodí, přijď za mnou a já ti dám práci."

Vozka na něho zamžikal okem, kterým ještě viděl, a zeptal se: „Co jsi zač?"

„Rupert Avery."

Muž se přiškrceně zasmál. „No tak to je teda fór. Jenom řeknu lvy jméno a Tim si nasere do kalhot. Nikdo neví, cos mu vlastně provedl, ale nenávidí tě víc než kohokoliv jinýho."

Rup pokrčil rameny: „Je to vzájemné. Zabil mi společníka."

Jeffrey kývl: „No, slyšel jsem řeči, ale nic víc. Takže to prozatím skončíme, a až se z toho vzpamatuj u, tak si tě nějak najdu a můžeme si popovídat o práci."

Rup přitakal a Duncan se mocně rozmáchl. Tentokrát zasáhl muže tak silně, že ho nadzvedl. Jeffrey se ve vzduchu znovu otočil kolem osy, zřítil se na zem, ale tentokrát už nevstal. Duncan se nad ním naklonil a prohlédl si ho. „Věděl, jak to zařídit. Bude žít."

„Je dost tvrdý," řekl Rup. „A i kdybych mu nedal práci, může se mi hodit to, co ví o Jacobyho obchodech."

Duncan usoudil: „Radši bychom odsud měli zmizet, než pojede kolem nějaká hlídka. Tohle by se vysvětlovalo dost těžko."

Oba vyskočili na vůz, Rup práskl otěžemi a vyrazili.

Zbytek cesty do Krondoru byl jednotvárný. Jediný okamžik napětí přišel ve chvíli, kdy dorazili k bráně a voják chtěl vědět, co vezou. Rup se zeptal na seržanta Diggse a když se mu zmínil o lovu ryb u Sarthu, prohlédl si je a pak jim pokynul, aby jeli dál.

Rup pro případ, že by je někdo sledoval, jel do skladiště širokým obloukem, a nakonec dorazili do svého dvora. Luis právě dohlížel na odjezd čtyř vozů, které se měly před

branami setkat s karavanou od jihu a dopravit zboží do paláce. Rup rychle vyložil bedny, které vzali z Jacobyho vozu a postupně je všechny otevřel.

Bylo to přesně, jak očekával: všechno, co bylo uvnitř, patřilo ke zboží s vysokým clem. V několika skříňkách byly navíc lahvičky, které podle všeho obsahovaly drogy. Duncan si je prohlížel: „Nejsem na to zrovna odborník, ale myslím, že to je Snílek a Radost. Nikdy jsem to nebral, ale párkrát jsem je tak porůznu zahlédl."

Snílek byla droga, která přinášela halucinace, a Radost způsobovala euforii. Obě byly nebezpečné, nezákonné a vysoce výnosné. „Jakou podle tebe mají tyhle skříňky cenu?" zeptal se bratrance Rup.

Duncan odpověděl: „Jak už jsem říkal, nejsem žádný odborník, ale myslím, že náš přítel Jeffrey bude zítra touhle dobou plavat v přístavu obličejem dolů za to, že jsme to Jacobymu vyfoukli. Možná deset tisíc. Nevím. Ani nemám tušení, komu by se to dalo střelit."

Rup počítal. „Zjisti to. Začni s tou holkou u Zlomeného štítu, s tou Katherine. Donedávna patřila k Jízlivcům a mohla by vědět, kde člověk ve městě najde lékárnu, která by to koupila." V ostatních skříňkách a bednách byly nějaké šperky, nejspíš - stejně jako rubíny - kradené.

Když Duncan odešel, zavolal Rup od jeho psacího stolu Jasona. „Kolik zlata bychom mohli dát narychlo dohromady?"

„Chceš přesné číslo nebo jen zhruba?"

„Prozatím zhruba."

„Třináct, čtrnáct tisíc zlatých - plus to, co získáme prodejem tohohle zboží."

Rup si zamyšleně zamnul bradu. Opatrnost mu velela prodat tyto klenoty co nejdál od Quegu - pokud samozřejmě nestál óto, aby ho jedné noci navštívili v ložnici hrdlořezi, najatí nějakým quegským lordem.

Do místností vešel Luis, protože vozy do karavanseraje už odjely, a Rup se ho zeptal: „Erik už je pryč?"

„Včera večer jsem ho viděl v hospodě. Proč?"

„Řeknu ti o tom, až se vrátím," vyhrkl Rup a vyběhl z kanceláře za Duncanem.

Rup se rozhlédl po nálevně a zjistil, že tady Erik nikde není.

Společně s Duncanem přešli k pultu, kde stála Katherine, a Rup se zeptal: „Erik už je pryč?

Dívka pokrčila rameny. „Včera večer tady byl; Proč?"

„Potřebuji s ním mluvit." Duncanovi tiše řekl: „Zkus zjistit, jestli nám nějak může pomoct, a já mezitím vyrazím do paláce. Vrátím se, až to vyřídím."

„Dobře," Duncan plácl dlaní na pult a mrkl na dívku. „Mám hrdlo samej prach z cesty a pěknou holku jsem neviděl celý tejdny."

Katherine ho zpražila pohledem, ale zeptala se: „Co budete chtít k pití?"

„Pivo, drahoušku," objednal Duncan a Rup vyšel z hostince.

Trvalo mu několik minut, než strážného u brány přesvědčil,. aby mu zavolal Erika. Muž si neuvědomoval, s kým vlastně mluví, protože Rupa viděl vždycky hned ráno sedět na kozlíku vozu, a ne pozdě odpoledne pěšky.

Erik dorazil o deset minut později. „Co se děje?"

„Potřebuju si s tebou promluvit."

Erik ho odvedl od brány a odešli spolu z doslechu ostatních vojáků. „Kolik zlata máš?" zeptal se Rup.

Erik zamrkal. „Zlata? Proč?"

„Potřebuju půjčku."

Erik se rozesmál. „Na co?"

„Něco se mi doneslo," odpověděl Rup. „Nemám moc času. Potřebuju dvacet tisíc zlatých. Mám možná čtrnáct a další tři nebo čtyři můžu sehnat. Napadlo mě, jestli bys mě na tuhle investici nechtěl založit ty."

Erik se zamyslel. „No, tam, kam mám namířeno, nejspíš moc zlata potřebovat nebudu."

Rup zamrkal, když si uvědomil, že už se vlastně s Erikem rozloučil. „Kdy vyrážíte?"

„Pozítří vyplouváme, ale.nikdo se to nesmí dozvědět."

„Promiň, Eriku," omlouval se Rup. „Máš určitě spoustu starostí a práce."

„Ve skutečnosti to všichni docela zvládáme," odpověděl přítel. Okamžik ho pozoroval. „To je to tak důležité?"

„Moc," odpověděl Rup. „Ještě jsem ani nebyl doma."

„No tak pojď se mnou."

Odvedl Rupa palácem do komnat, vyhrazených kancléři.

Tajemník vévody Jamese zvedl oči od dokumentů na stole. „Ano, pane?"

„Myslím, že jsem si nějakou dobu nevybíral žold. Mohl byste mi prosím říct, kolik to ke dnešnímu dni dělá?"

„Okamžik, pane." Tajemník otevřel velkou účetní knihu, vázanou v kůži, a chvilku v ní listoval.

Najednou se otevřely dveře a lord James vyšel ze své soukromé pracovny. „Von Darkmoore," kývl hlavou a pak si teprve všiml Rupa. „Avery? Co ty tady děláš? Chceš už zase vstoupit do armády?"

Rup se usmál, přestože mu ta poznámka vůbec zábavná nepřipadala. Ale koneckonců mluvil s vévodou z Krondoru. „Pane," uklonil se. „Ne, jen jsem tady přítele přišel požádat o půjčku na jednu investici."

James se zastavil a přimhouřil oči. „Hledáš investory?"

„Ano," odpověděl Rup.

Starý vévoda si ho chvilku pátravě prohlížel a pak mu pokynul, aby šel za ním. „Pojďte dál, oba."

Jakmile vešli dovnitř, pokynul vévoda Erikovi, aby zavřel dveře a když byli o samotě, pobídl je, aby se posadili. Pak se otočil k Rupovi. „Co je to za boudu?"

Rup zamrkal. „Žádná bouda to není, pane. Donesla se mi jistá informace, která by mohla vynést slušný zisk."

James se opřel do křesla. „A budeš tak laskav a podělíš se se mnou o tu informaci?"

„Při vší úctě ne, pane."

Vévoda James se zasmál. „Upřímnost nadevše. Řeknu to tedy jinak: vysyp to."

Rup se nejdřív podíval na Jamese, pak na Erika, a konečně řekl: „Dobře, ale jen když mi slíbíte, že mi nebudete v mých investicích překážet, pane."

Zdálo se, že Erika Rupova drzost vůči kancléři překvapila, ale vévoda James se zatvářil pobaveně. „Nebudu ti nic slibovat, mladý Ruperte, ale věř, že mě ty tvé drobné podvody vůbec nezajímají. Já mám na starosti bezpečnost a prosperitu Království."

„Tak dobře," poddal se Rup, Jde o sklizeň obilí ve Svobodných městech."

„Co je s ní?" zeptal se James, kterého to teprve teď začalo opravdu zajímat.

„Kobylky.“

James se napřímil, zamrkal a pak se rozesmál. „A kde jsi tyhle drby sehnal?"

Rup ho seznámil s celou situací, i když nijak podrobně nerozebíral; co přivedlo quegského obchodníka do Sarthu, a když domluvil, zeptal se James: „Takže co chceš dělat?

Chceš vykoupit všechno obilí na Západě a vydírat obchodní zastupitele ze Svobodných měst?"

Rup se začervenal. „Ne tak docela. Rád bych skoupil tolik dodávek obilí, kolik jen zvládnu. Chci ustavit syndikát. To chvilku trvá. Musím si v Barretově kavárně najít někoho, kdo se za mě zaručí, a čas běží rychle."

„Tak tomuhle se říká ctižádostivý plán,"'James zvedl malý zvonek a zazvonil. O okamžik později se ve dveřích objevil jeho tajemník. „Pane?"

„Kolik zlata dluží mladému von Darkmoorovi královská pokladna?"

„Zpětně má nárok na necelých tisíc zlatých, Výsosti."

James si zamnul bradu. „Takže to zaokrouhlíme na tisíc, a navíc" - na okamžik se zamyslel -„mu dáme jako zálohu na žold v příštím roce další dva tisíce zlatých." '

Pokud tajemníka zajímal důvod, nezeptal se na něj, ale uklonil se a zavřel dveře. Než se ale dostal z doslechu, dodal vévoda: „A pošlete pro mého vnuka Elandera."

„Ano, pane," tajemník zavřel dveře.

Vévoda vstal. „Z Rillanonu sem přijeli mí dva vnuci, aby tu sloužili se mnou. Jejich rodiče ještě zůstali v hlavním městě, protože syn ještě musí vyřídit pár věcí, než se sem přestěhuje." Obešel Stůl a pokračoval: „Jamese - to je ten starší - strašně přitahuje armáda, stejně jako jeho prastrýce Williama." James se usmál. „Ale Elán... no, řekněme, že mu hledám správné místo, kde by mohl plně využít své... nezvyklé nadání."

Položil Rupovi ruku ha rameno. „Myslíš, že bys mohl v té své firmě využít chytrého mladíka, Ruperte?"

Rup stál o fňukání nějakého rozmazleného šlechtického vnoučka skoro stejně jako o díru v hlavě, ale pochopil, jakým směrem bude rozhovor pokračovat, a řekl: „Pane, s radostí přijmu chytrého a bystrého mladíka do svých

služeb... jako učedníka. Rozumějte, nemohu někoho prosazovat do vyššího postavení jen proto, že je urozeného původu."

To Jamese rozesmálo. „Ruperte, kdybys měl jen představu o tom, jak jsem začínal já... ale to je jedno. Myslím, ze rychle zjistíš, že je to docela šikovný kluk. Nám se tady jen zbytečně plete pod nohy."

Někdo zaklepal a vévoda řekl: „Vstupte."

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil mladík. Rup se na něho podíval a okamžitě přelétl pohledem zpátky na vévodu. Podoba byla udivující. Oba byli vyšší, i když vnuk měřil možná o pár centimetrů víc. Kromě věku by to mohli být bratři dvojčata a ne děd s vnukem. Ale zatímco vévoda měl pečlivě zastřižený plnovous, byl mladík hladce oholený a místo šedin staršího muže mu na ramena spadaly hnědé kučery.

„Co bys tomu řekl, kdybys zkusil pro změnu štěstí v obchodě?" zeptal se ho vévoda.

„Co to na mě chystáš, dědečku?" opáčil podezíravě mladík.

„Něco, co tě udrží dost daleko od heren a hospod, Eláne. Seznam se se svým novým zaměstnavatelem, panem Averym."

Rup na pozdrav kývl hlavou. Zdálo se, že mladíka pobavilo, když se doslechl, že se stal zčistajasna zaměstnancem firmy Avery & syn, ale řekl jen: „Pane."

„Takže teď půjdeš s panem Averym do Barretovy kavárny a tam si necháš zavolat Jeroma Mastersona. Představíš se a řekneš, že budu pokládat za velkou laskavost, pokud všemožně ulehčí panu Averymu všechno, co bude potřebovat k ustavení svého syndikátu."

Rupovi vévoda popřál: „Hodně štěstí, a doufám, že nezkrachuješ moc rychle." Pak se otočil k Erikovi a dodal:

„Doufám, že se dožiješ toho, aby sis užil tu strašlivou kupu zlata, kterou ti Rupert vydělá."

Erik přikývl. „To bych byl rád, pane."

Nakonec se vévoda otočil k Elánovi: „Někdy se stav na návštěvu, ty lumpe."

„Má to znamenat, že mě už zase vyhazuješ z paláce, dědečku?" zeptal se mladík.

James se zasmál. „Něco v tom smyslu. Odteď jsi učedník pana Averyho - aspoň do chvíle, kdy s tebou vlastnoručně vyrazí dveře - takže budeš bydlet tam, kam tě uloží."

Rup pomyslel na přecpané pokoje, v nichž už teď bydleli Luis, Duncan a Jason, ale nic neřekl. Všichni tři odešli z vévodovy pracovny a Rup stěží dokázal dýchat pravidelně; tak ho vzrušovalo pomyšleni na příležitost, které se mu dostalo.

Málem přeslechl, jak se s ním Erik loučil, když vyrazil k městské bráně se svým novým učedníkem, vnukem nejmocnějšího šlechtice v celém Království.

Kapitola třetí

SPEKULACE

Rup si odkašlal.

Číšník u vchodu se otočil a Rup sebou trhl, když poznal Kurta. Jeho stará noční můra teď přivřela oči a zavrčela: „Co chceš?"

„Rád bych mluvil s panem Jeromem Mastersonem," Rup se choval klidně a snažil se nebrat ohled na Kurtovu nezdvořilost.

Kurt zvedl obočí, ale neřekl nic. Otočil se a zašeptal něco dalšímu číšníkovi, novému chlapci, kterého Rup neznal; ten přikývl a odběhl. „Počkej tady," řekl Kurt a odešel.

„Pěknej zmetek, co?" nadhodil Elán.

„A to se ještě chová slušně," odpověděl Rup.

Kurt se s druhým číšníkem vrátil o několik minut později a prohlásil: „Pan Masterson vzkazuje, že má bohužel tak nabitý rozvrh, že si s tebou nemůže promluvit. Možná někdy jindy."

Rup cítil, jak v něm kypí zlost. „Budu hádat. Kurte. Ty jsi mu prostě zapomněl říct, kdo se s ním chce setkat." Rup

se protlačil dvířky v dřevěném zábradlí a Kurt o krok couvl.

„Nechceš přece, abych musel zavolat městskou hlídku, Avery!" varoval ho.

Rup pokynul mladšímu číšníkovi, aby přišel blíž, a mladík s jistým váháním poslechl. „Co jsi řekl panu Mastersonovi?"

Chlapec se podíval na Kurta a odpověděl: „Řekl jsem mu to, co mi přikázal Kurt: že se s ním chce setkat jeden zdejší bývalý číšník."

„Přesně to jsem si myslel," kývl Rup. Pak chlapci přikázal: „Vrať se k panu Mastersonovi a řekni mu, že ho o rozhovor žádají Rupert Avery z firmy Avery & spol. a vnuk vévody z Krondoru."

Při zmínce o vévodovi vysekl Elán s křivým úsměvem teatrální poklonu a Kurt zbledl jako stěna. Otočil se k mladšímu číšníkovi, který byl naprosto zmatený, a houkl: „Dělej!"

O chvilku později se s chlapcem vrátili dva muži. K Rupově překvapení a potěšení byl jedním z nich Sebastian Lender. „Mladý Avery," řekl Lender a podal Rupovi ruku.

„Pánové, rád bych vám představil Elandera, vnuka vévody z Krondoru, nejnovějšího zaměstnance mé firmy."

„A já tímto představuji Jeroma Mastersona," Lender ukázal na podsaditého muže po své pravici. Masterson si pěstoval pečlivě zastřižený černý plnovous, prokvetlý šedinami, a vlasy měl dlouhé k límci. Oděv měl pečlivě ušitý, ale prostého střihu, a nenosil skoro žádné šperky.

„Pojďte se mnou, prosím," Masterson je odvedl do hlavní jídelny kavárny.

Když odcházeli od vyděšeného Kurta, Rup se ještě otočil a nařídil: „Každou chvíli by sem měl dorazit můj bratranec Duncan. Až se ukáže, přiveď ho k našemu stolu, ano?"

Posadili se ke kulatému stolu v rohu, objednali si kávu a Masterson řekl: „S tvým dědečkem jsme staří přátelé, Eláne. Jako kluci jsme spolu vyrůstali."

Elán se usmál. „Myslím, že rozumím."

Rup pochopil také. Vzhledem k tomu, co zaslechl toho večera před krámem vůdce Jízlivou, usoudil, že vévoda není jediným zlodějem, který začal žít podle zákonů Království. Na druhou stranu tu byla možnost, že tento muž navzdory tomu, jak vypadá, zůstal zlodějem i nyní.

Masterson pokračoval: „Vypadáš úplně jako on... to jsou mi věci. A jsi po něm i v jiných věcech?" dodal s mrknutím.

Elán se usmál.

„Na pár zdí už jsem vylezl, ale nikdy jsem nepřišel na ten grif s uřezáváním měšců. Kromě toho se matce takové věci vůbec nelíbily."

Všichni se rozesmáli a mezitím dorazil ke stolu číšník s kávou. Každý si osladil podle chuti a Lender se vrátil k práci: „Takže se do toho pustíme, pane Avery. Právě jsem procházel nějaké dokumenty s jedním z mých stálých klientů, když přišla vaše zpráva. O co jde?"

Rup se podíval na Mastersona a ten přikývl. „Lender je můj právní poradce a advokát, takže by u našeho hovoru stejně byl, i kdybyste ho neznal. Pokud tomu rozumím dobře, není tohle obyčejná společenská návštěva, že?"

„Máte naprostou pravdu, pane." Rup si odkašlal a prohlásil: „Chci ustavit nový syndikát."

Lender se podíval, na Mastersona a pak se zeptal: „Myslíš tím, že chceš do nějakého syndikátu vstoupit?"

„Ne, chci ustavit nový přímo pro jednu investici."

Masterson řekl: „Já jsem v několika syndikátech společníkem. Možná by bylo jednodušší, kdybys do nějakého vstoupil s kapitálem, než abys začínal s novým od nuly."

Rup zavrtěl hlavou: „Sice tady podnikám jen krátce, ale pokud jsem to pochopil správně, tak když do nějakého vstoupím a navrhnu nějaký obchod, můžou mě ostatní členové přehlasovat a já nemám žádnou další šanci."

„Ano, to je pravda," přikývl Masterson.

„Ale pokud navrhnu ustavení nového syndikátu pro jeden uzavřený podnik, přijmou členství jen ti, kteří mě budou chtít podpořit a můžeme to rozjet."

„To je také pravda," potvrdil Lender,

„Počkejte chvilku, než se do toho vrhnete po hlavě," vložil se do věci Masterson. „Řekněte mi nejdřív něco o tom svém podniku, abych mohl posoudit, jestli má cenu začínat od nuly."

Rup zaváhal, ale ozval se Elán: „Dřív nebo později to budete stejně muset někomu říct, pane Avery."

Rup si povzdechl. Největší strach měl z toho, že svůj plán někomu vyklopí a dotyčný se pustí do jeho realizace, aniž by mu dal příležitost vydělat. Věděl, že něco podobného je nepravděpodobné u někoho, koho mu doporučil vévoda a kdo je Lenderovým klientem, ale pořád ještě váhal.

„Tak se do toho pusťte," pobídl ho Lender.

„Chci poskytovat finanční záruky na lodní dopravu."

„Takových syndikátů už jsou tady tucty," opáčil Masterson. „K čemu by nám byl nový?"

„Chci se soustředit na dovoz obilí do Svobodných měst."

Masterson si vyměnil s Lenderem pohled. Pak Masterson řekl: „To je ale většinou dost nevýnosný podnik, i když s sebou nenese moc velká rizika, mladíku - pokud se samozřejmě nepustili Quegani do těch svých pirátských kousků. Ale poslední dobou jsou docela potichu, takže musím předpokládat, že máte nějaký zajímavý důvod k tomu, abyste se soustředil na tuhle pohříchu nudnou oblast."

Rup se trochu začervenal. „Mám důvod předpokládat, že po tomto zboží bude brzy ve Svobodných městech obrovský nárůst zájmu, takže mě napadlo, že by bylo nejlepší zajistit si nějaké dodávky."

Masterson se podíval na Lendera. „Ten kluk něco ví." Naklonil se nad stůl a ztišil hlas. „Ven s tím, Ruperte. Dávám vám své slovo, že ať už to je cokoli, dostanete podle výše účasti a výnosu téhle zprávy svůj podíl."

Rup se podíval na tři muže a tiše řekl: „Kobylky."

„Já to věděl!" vybuchl Masterson a udeřil dlaní do stolu.

„Tys věděl, že ve Svobodných městech mají kobylky?" zeptal se ho Lender.

„Ne," odpověděl Masterson. „Věděl jsem, že si schovává v rukávu něco velkého." Znovu ztišil hlas: „V těch končinách se rodí hmyz, kterému se říká dvacetileté kobylky. Měly se objevit až příští rok, ale nestalo by se poprvé, že by přiletěly o rok dřív nebo o rok později. A zprávy o tom, že už se objevily..." Masterson se otočil a zavolal k sobě číšníka, který právě procházel kolem.

„Podíval byste se, jestli jsou nahoře pánové Hume a Crowley, prosím? A pokud ano, řekněte jim, aby sem přišli."

Pak se otočil zpátky k Rupovi a zeptal se: „Jak spolehlivý je váš zdroj?"

Rup se nechtěl šířit o tom, že má tuhle zprávu od uprchlého námořního obchodníka, který obchoduje v kradených špercích. „Řekněme, že je docela spolehlivý."

Masterson se zatahal za bradku. „Můžeme to sehrát na několik způsobů. Všechny mají svá pro a proti."

Ke stolu přišli dva muži a Masterson jim pokynul, aby se posadili. Pak je představil. Hume a Crowley byli dva investoři, kteří s ním spolupracovali v několika syndikátech.

„Tady náš mladý přítel" - ukázal na Rupa - „má zprávu o nedostatku obilí ve Svobodných městech. Co byste na takovou věc řekli?"

„Jak velký nedostatek?" zeptal se Crowley, hubený chlapík, který se tvářil nedůvěřivě.

Rup znovu tiše opakoval: „Kobylky."

„Kdo je váš zdroj?" zeptal se Hume, změkčile působící muž, který dýchal s hlasitým šípáním.

„Quegský obchodník, který před dvěma týdny zakotvil v Sarthu, se během řeči zmínil mému dodavateli, že se objevily na statku nedaleko přístavu Margrave."

Masterson přikývl. „To je docela logické místo, kde by se mohly objevit nejdřív."

„Jestli to bude tak špatné jako tenkrát, když jsem byl kluk," uvažoval Hume, „tak se mohou rozšířit přes Ylith až do Yabonu. Na celém Západě bude obilí nedostatek."

„Nebo ještě daleko víc, pokud přeletí hory na Vzdálené pobřeží," dodal Crowley.

Masterson se otočil k Rupovi. „Jsou tři základní způsoby, jak se můžeme k těmhle zprávám postavit, mladý příteli." Zvedl palec. „Můžeme se pokusit skoupit hned všechno obilí, uskladnit je v najatých sýpkách a čekat, až vyletí cena nahoru." Zvedl ukazováček. „Můžeme udělat to, co navrhujete vy a poskytnout finanční záruku na veškerou dopravu obilí směrem na Vzdálené pobřeží a tím vydělat bez ohledu na výnosy nákladů." Pak zvedl prostředníček. „Nebo můžeme zkusit ovládnout trh obilím, aniž bychom je kupovali."

„Předkupní práva?" zeptal se Crowley.

Masterson přikývl a zeptal se Rupa: „Víte něco o předkupních právech?"

Rup usoudil, že předstírat vědomosti, které nemá, by mu mohlo uškodit, takže zavrtěl hlavou. „Moc ne."

„Řekněme, že se dohodneme se sedláky v jisté oblasti, že od nich za dohodnutou cenu odkoupíme jejich obilí. Ale nekoupíme je přímo - za to, že nám později své obilí prodají, zaplatíme cenu daleko nižší, než hodnota obilí jako takového činí. Pokud je ale do jisté doby nekoupíme a neodvezeme, přijdeme o peníze, které jsme na předkupní práva vynaložili. Má to tu výhodu, že za relativně malé sumy zlata budeme ovládat obrovské množství obilí."

„Ale pokud cena půjde dolů, riskujeme, že přijdeme o všechno," doplnil Elán.

„Přesně tak," přikývl Crowley. „Vidím, že se vyznáte."

Masterson řekl: „Navrhuji, abychom své postavení zpevnili nákupem nějakého obilí na trhu a zbytek si zajistili předkupními právy."

„Co finanční záruky?" zeptal se Rup.

Masterson se ošil. „Já nikdy na finanční záruky moc nedal, víte. Lodě se potápějí. Pokud se ukáže, že to, co říkáte, je pravda, budeme převážet zboží na všem, co se udrží na vodě, a nějaké procento plavidel se vší pravděpodobností půjde ke dnu. Ať se tohohle rizika ujme někdo jiný. Zase tolik na tom netratíme." Masterson chvilku mlčel, pak řekl: „Myslím, že .si zajistíme předkupní práva na celou úrodu. Je celkem jedno, kolik nakoupíme obilí na trhu za hotové. Pokud cena nepůjde nahoru, nijak nám to nepomůže. O něco zmenšíme naši možnou ztrátu, ale pokud to klapne, tak ve velkém přijdeme o daleko víc."

Hume si povzdechl. „Já věděl, proč s tebou nikdy nehraju karty." Okamžik přemýšlel. „Ale máš pravdu. Pokud to má být spekulace, tak ať to za to stojí."

„Souhlasím," přikývl Crowley.

Na Rupa to všechno probíhalo moc rychle. „Kolik to všechno bude stát?"

„Kolik zlata máte?" zeptal se Crowley.

Rup se snažil tvářit chladnokrevně, když odpověděl: „Do konce týdne do toho můžu vložit dvacet tisíc zlatých."

„Slušná sumička. Pokud do toho půjdeme, jak tady sedíme, dáme dohromady tak sto tisíc. To by mělo stačit."

„Jaký předpokládáte zisk?" zeptal se Elán a přešel skutečnost, že je jen Rupovým učedníkem.

Hume se zasmál a odkašlal si. „Jestli bude ve Svobodných městech opravdu velký nedostatek obilí, pak není vyloučena návratnost pět ku jedné. A jestli se ta pohroma rozšíří na Yabon a Crydee, odhaduji to nejméně na deset ku jedné."

Masterson dodal: „Pokud půjde všechno jak by mělo, pane Avery, může se vašich dvacet tisíc zlatých do tří měsíců rozrůst na dvě stě tisíc."

Rup cítil, jak ho polilo horko, ale Lender dodal: „Nebo to taky nemusí být nic."

Rup měl pocit, jako by na něj někdo vylil vědro ledové vody.

Masterson jednání shrnul: „Navrhuji ustavení nového syndikátu, pánové. Pokud jde o název, myslím, že "Sdružení krondorských obchodníků obilím" bude docela vyhovovat. Byl byste tak laskav a připravil dokumenty k podpisu, pane Lendere?"

Pak se otočil k Rupovi a podal mu ruku. „Vítejte do našeho syndikátu, pane Avery."

Rup vstal a vážně si potřásl rukou se svými třemi novými obchodními společníky. Ostatní pak odešli od stolu a Masterson dodal: „Necháme vaše jméno zanést na seznam členů, abyste s námi mohl nahoru." Ukázal na soukromou horní galerii, vymezenou pouze pro členy. Rup tam několikrát obsluhoval, ale kromě těch chvil se tam nikdy nedostal. „Doprovodím vás ke dveřím."

Lender se také vydal po schodech nahoru, a Masterson položil Rupovi ruku na rameno, zatímco spolu kráčeli k

hlavnímu vchodu. „Kdy sem dopravíte to své zlato, Ruperte?"

„Během následujících dvou dní, pane Mastersone."

„Klidně mi říkej Jerome."

„A ty mně Rupe; všichni mi tak říkají."

„Tak dobře, Rupe. Dones peníze co nejdřív a Lender ti nechá vzkázat do kanceláře, jakmile budou dokumenty připraveny k podpisu."

K nárožním dveřím, které vedly do dvou ulic, dorazili právě ve chvíli, kdy z jedné strany vešel dovnitř Duncan. Ve druhých se současně s ním objevil starý muž, v němž Rup poznal Jacoba Esterbrooka. A vedle něho kráčela žena tak nádherná, že Rup málem zakopl. Všiml si, že i Duncan na ni s otevřenými ústy zírá, neschopen slova.

Je dokonalá, pomyslel si Rup. Vlasy měla sčesané podle poslední módy tak, že její tvář rámovaly kučerami a měla je vyčesané do týla, takže jí kolem hlavy tvořily zlatou svatozář. Její oči byly obrovské jako obloha v pozdní zimě a tváře měla červené. Byla štíhlá a nesla se jako královna.

„A, Esterbrook!" zvolal Masterson. „Chci, abyste se s někým seznámil."

Esterbrook pokývl Mastersonovi, který mu otevíral dřevěná dvířka y zábradlí, a nevěnoval nejmenší pozornost zčervenalému číšníkovi, který se k nim snažil dostat jako první poté, co jim otevřel dveře kočáru.

„Sylvie," Masterson přátelsky pokývl hlavou.

„Dobrý den, pane Mastersone," odpověděla dívka a usmála se tak, že se Rupovi srdce rozbušilo jako splašené.

„Pane Jacobe Esterbrooku," oslovil muže Masterson, Jako jednoho z našich nejdůležitějších členů bych vás rád seznámil s naším nejnovějším přírůstkem, panem Rupertem Averym."

Esterbrookův. výraz se nezměnil ani v nejmenším. Ale něco na jeho očích se Rupovi nelíbilo. „Grindle & Avery?" zeptal se starý muž.

„Teď už Avery & syn, pane," řekl a podal mu ruku".

Esterbrookji krátce podržel ve své, pak jí krátce potřásl a rychle pustil, aby bylo jasné, že nejde o nic víc než zdvořilost. Něco v jeho chování Rupovi napovídalo, že o novém členu Barretovy kavárny příliš velké mínění nemá.

Pak si Rup uvědomil, že si ho chladně prohlíží Sylvia a uvědomil si jednu věc: Esterbrookové z Krondoru o přízeň nějakého Ruperta Averyho zrovna dvakrát nestáli. Rup se otočil k Elánovi a zjistil, že nemůže od Sylvie odtrhnout oči. „Ehm..." odkašlal si. „Mohu vám představit svého nového pomocníka?"

Sylvia se mírně naklonila, jako by snad nedoslýchala. „Ano?" zeptala se tiše.

Slova se ujal Elán. „Jsem Elander," řekl s úsměvem a hlubokou úklonou. „Asi budete znát mého dědečka."

„Opravdu?" zeptal se bez zájmu Esterbrook.

„Vévodu Jamese," řekl Elán s předstíranou nevinností.

Chování Esterbrooka a jeho dcery se změnilo jako mávnutím proutku. On se usmál a ona přímo zazářila. Rup cítil, jak se mu tep zrychluje ještě víc. „Samozřejmě," Esterbrook popadl Elána za ruku a zuřivě mu s ní zapumpoval. „Prosím, pozdravujte od mne svého děda, až s ním budete zase hovořit."

Sylvia věnovala zářivý úsměv Rupovi. „Musíte k nám někdy brzy přijít na večeři, pane Avery. Na tom trvám."

Rup stěží dokázal promluvit a tak zprvu jen nadšeně přikyvoval. „To bych moc rád," vysoukal pak ze sebe.

Elán se s úsměvem otočil k Mastersonovi. „Už musíme běžet, pane. Zítra se tady zase ukážeme."

„Přeji dobrý den," rozloučil se Masterson ajako.ozvěna se k jeho pozdravu přidali Esterbrook i Sylvia.

Elán jemně protlačil Rupa dveřmi a mezitím ještě stačil popadnout zírajícího Duncana za loket a odtáhnout ho na ulici za sebou. K vyjeveným bratrancům pak zabručel: „Hrome, člověk by si pomalu myslel, že jste v životě neviděli pěknou ženskou."

Rup dorazil domů až pozdě večer. Trvalo půl dne, než projednali zprávy, s nimiž se ze svého pátrání vrátil Duncan: říkal totiž, že zbavit se drog, které ukořistili, sice bude možné, ale vysoce nebezpečné, nicméně potenciální zisk byl obrovský. Katherine jim však nedokázala říct jméno kohokoli, kdo by se prodejem podobného zboží v Krondoru zabýval.

Pak tu byla záležitost s ubytováním Elána. Rup všem slíbil, že do několika dní zajistí nové bydlení Luisovi a Duncanovi, takže se o malé prostory bude Elán dělit jen s Jasonem, ale prozatím bude muset nejnovější přírůstek mezi zaměstnanci spát na provizorním seníku nad vozy ve skladišti. Pokud takové zacházení vnukovi nejmocnějšího šlechtice v Království nějak vadilo, přešel to s humorem. Rup měl za to, že během svého mladého života už bydlel v daleko horších podmínkách. To ho napadlo, když si vzpomněl, jak se mladík ptal dědečka, jestli už ho znovu vyhazuje z paláce.

Jason s Rupem si pak na pár hodin sedli a plánovali, jak se co nejrychleji zbavit drahokamů, které Rup. koupil v Sarthu. Sepsali dopis pro obchodníka drahokamy v Saladoru, který byl dávným obchodním společníkem Helmuta Grindlea, podrobně mu v něm popsali nabízené zboží a když skončili, byla už tma.

Rup dorazil k domu a otevřel si vlastním klíčem. Všiml si, že všichni už šli spát a tiše vyšel do schodů. V šeru zahlédl, jak Karli spí v jejich posteli. Vedle ní ležel malý uzlíček a Rup se naklonil, aby si jej prohlédl. Bylo to dítě.

V šeru neosvětlené místnosti vypadalo jen jako malý balík, zabalený v přikrývce, a Rup v jeho tváři jen stěží rozeznal malý nos. Čekal, jestli se v něm z nějaké přirozené otcovské studnice vzedme vlna silného citu, ale nic se nestalo. Pak se podíval na spící manželku, a znovu necítil vůbec nic. Napřímil se a vzdychl. To bude nejspíš únavou. Pak se znovu zamyslel nad budoucností. Pokud udělal špatný krok, přijde o všechno, co během uplynulých dvou let nahromadil. A i když byl mladý a mohl začít znovu, věděl, že neúspěch, který by ho postihl teď, by mu zahradil cestu k jakémukoli úspěchu a bohatství v budoucnu.

Začal se zouvat a vtom se tichý hlas zeptal: „Rupe?"

Pustil botu na podlahu a zabručel. „Ano," zašeptal. „Už jsem zpátky."

„Jak... ti je?"

„Jsem unavený. Musím ti toho strašnou spoustu říct, ale necháme to na ráno."

Dítě se pohnulo a zničehonic se rozplakalo, a Rup se zeptal: „Co se stalo?"

Karli se ve tmě posadila a odpověděla: „Nic. Má hlad. To je všechno. Potřebuje se během noci alespoň dvakrát třikrát najíst."

Rup se posadil na malou stoličku u postele, jednu botu v ruce a druhou pořád ještě obutou, a zeptal se: „Jak dlouho to ještě bude trvat?"

„Ještě tak čtyři měsíce, možná déle," odpověděla Karli.

Rup vstal, zvedl botu a řekl: „Půjdu spát do tvé staré ložnice. Takhle bychom byli zítra unavení oba a já mam před sebou spoustu práce. Řeknu ti o tom, až vstanu."

Zavřel za sebou dveře ložnice a přešel do Karlina starého pokoje. Svlékl se, lehl si do postele, kde počali své dítě, a ve tmě se mu začaly hlavou honit myšlenky: nejdřív vzrušení nad představou desetiletého zisku v průběhu

několika měsíců, pak hrůza, že místo toho přijde krach. Pak začal plánovat, jak ze získaných peněz rozšíří firmu, a pak mu naskočila husí kůže při pomyšleni, jak se bude vzpamatovávat z prohry. Ale čím hlouběji upadal do spánku, tím víc se mu myšlenky vracely k nádherné tváři s modrýma očima, lemované zlatými vlasy, a krásnému smíchu, který mu svíral žaludek. Usnul až za svítání.

Rup sešel dolů a hlava se mu točila jako po celonoční pitce. Karli našel v kuchyni, kde kojila Abigail, a políbil ji na tvář. „Chyběl jsi nám," usmála se na něj manželka.

„Je dobře, že jsem zpátky," řekl, zatímco mu Rendel, jejich kuchařka, nalévala šálek kávy. Během doby, kdy pracoval v Barretově kavárně, si zvykl začínat den jednou kávou a hned den poté, co se přestěhoval ke Karli, si koupil pytel pražených zrn, aby se tohoto zvyku nemusel zříct.

Podíval se na dítě. Malá postavička ležela v náručí matky, máchala ručičkama a malé oči sejí otevíraly a zavíraly. Občas se podívala i na něho a Rup si pomyslel, co se asi za těmi malými břidlicově šedými kotoučky děje. „Nikdy jsem neviděl takové oči."

Karli se zasmála. „Většina dětí má takové. Až bude starší, změní se na zelené nebo hnědé."

„Aha." Lepší odpověď ho nenapadla.

„Měl jsi dobrou cestu?" zeptala se.

„Vynikající," odpověděl. „Narazil jsem na jednu informaci." Chvilku mlčel, a pak vyhrkl: „Založil jsem obchodní syndikát."

Karli řekla: „Otec byl vždycky opatrný, když přišlo na společné podniky s cizími lidmi."

Rup neměl ani v nejmenším náladu na srovnávání se zesnulým tchánem, jehož památku uctívala Karli skoro nábožně, ale její komentář bral jako poznámku při řeči.

„Má to svoje rizika," souhlasil. „Ale mám jinou ctižádost než tvůj otec, Karli, a pokud mám tobě a naší dceřiZajistit bohatou budoucnost, musím trochu riskovat."

„Je ta záležitost riskantní?" zeptala se. Její hlas nezněl příliš ustaraně, spíš ji to zajímalo.

Rup nemohl tuhle otázku jen tak odmávnout, a tak jen kývl. „Ano."

„Myslíš, že to vyjde?"

Rup přitakal. „Myslím, že za pár měsíců budeme bohatší, než si dovedeš představit."

Usmála se. „Já vždycky myslela, že jsme bohatí dost; vím sice, že tenhle dům nevypadá moc výstavně, ale otec vždycky raději udržoval skromný dojem, než aby přitahoval pozornost. Ale vždycky jsme měli dobré jídlo, víno a nové oblečení. Kdykoli jsem něco chtěla, stačilo jen říct."

Rup byl unavený a nervózní a tento rozhovor ho rozčiloval. Dopil kávu a vstal. „Musím do práce." Znovu ji svědomitě políbil na tvář a podíval se na spící dítě. Připadlo mu tak cizí, že si Rup pomyslel, jestli k němu bude vůbec někdy něco cítit.

„Přijdeš domů na večeři?" zeptala se Karli.

„Jistě," odpověděl. „Kam jinam bych šel?"

Nečekal na odpověď a vyrazil ze dveří.

Sotva Rup vešel do skladiště, už na něho mával Duncan. „Kde jsi byl?"

Rup se zatvářil podrážděně. „Spal jsem. Víš, to je ten stav, kdy máš zavřené oči a nějakou dobu se nehýbáš."

Duncan se usmál. „Aha, ty myslíš, když člověk umře. Poslyš, tví noví společníci by byli rádi, kdyby ses ukázal v Barretově kavárně."

„Jasone!" zavolal Rup a otočil se od bratrance. „Kde jsi?"

Jason s Elánem vyšli z malé kanceláře a Jason se zeptal: „Ano?"

„Kde máme zlato? V truhlici?"

„Ano."

„Kolik máme?"

„Později tenhle týden bychom měli ještě nějaké peníze dostat, ale v současné době máme jednadvacet tisíc šest set čtyřicet sedm zlatých a několik stříbrných."

Rup nařídil Elánovi a Duncanovi: „Naložte truhlici na vůz a odvezte ji k Barretovi. Já tam vyrážím hned."

Proběhl skladištěm a vyšel na ulici. Prodíral se davem, který mu připadal nějak moc hustý - tak netrpělivý dnes Rup byl.

Když dorazil ke vchodu do kavárny, prodral se dveřmi přímo kolem číšníka, který jen zamrkal, když Rup proběhl přízemím. U schodů do prvního poschodí ho uvítal vrchní číšník, McKeller, a když Rup vyrazil nahoru, pozdravil: „Dobrý den, pane Avery."

Rup nedokázal skrýt úsměv. Byl členem! Schody bral po dvou a za okamžik už byl v prvním poschodí, kam se dřív dostal jen s tácem jako obsluha. Rozhlédl se a vyrazil k Mastersonovu stolu, kde seděli jeho společníci s Lenderem.

„Jsem rád, že sis na nás našel trochu času," vítal ho Masterson suše.

„Doufám, že jste na mě nemuseli čekat moc dlouho, pánové," omlouval se Rup a posadil se. „Mám doma malé dítě a panuje tam trochu zmatek. Dneska jsem se moc nevyspal."

Ostatní čtyři muži začali chápavě bručet a přidali hrst vlastních zážitků z doby, kdy měli malé děti oni. Pak Masterson řekl: „Tady to máme, pánové: listina, jíž se ustavuje náš obchodní syndikát." Rozdal kolem stolu opisy a Rup se začetl do pečlivé sestaveného dokumentu.

Přečetl jej dvakrát a myslel, že jej pochopil, i když některými pasážemi si nebyl příliš jist. Ukázal na jeden odstavec a požádal: „Pane Lendere, mohl byste mi prosím vysvětlit, co to znamená?"

Lender se podíval na odstavec. „Tím dáváte v záruku veškerý svůj majetek a zboží proti možným ztrátám, které by mohly překročit množství zlata, které jste do tohoto syndikátu vložil."

Rup zamrkal. „Jak bychom se mohli natolik zadlužit?"

„Většinou se to nestává," vmísil se Masterson, „ale jsou případy, kdy okolnosti vyžadují rozhodnutí o dalším společnictví a někdy si musí členové syndikátu půjčit. Pokud budeme potřebovat hotovost a nebudeme ji mít, jsou dvě možnosti: buď nový společník, nebo půjčovatelé peněz. Pokud bychom si vzali půjčku, museli bychom se zaručit svým vlastním majetkem, přinejhorším i domy a rodinnými šperky. To je normální."

Rup se zamračil, ale nic neřekl. Pak se zeptal: „Ale nikdo to nemůže udělat bez našeho svolení?"

Masterson se usmál. „Jsme tady čtyři. Bylo by potřeba většiny tří ku jedné."

Rup si nebyl jist, ale přikývl. Lender navrhl: „Pokud každý z vás podepíše svůj opis a posune jej napravo, budeme mít za chvilku formality vyřízeny."

Ke stolu přišel číšník a Rup si objednal kávu, aniž by zvedl oči. Čtyřikrát se podepsal a tímto se stal členem společnosti občanů města, živících se riskantními spekulacemi.

Promluvil Crowley. „Takže teď vyřídíme peníze."

Hume řekl: „Jdu do toho s patnácti tisíci zlatými."

„Já se připojím se stejnou sumou," přikývl Crowley.

Masterson oslovil Rupa: „Pane Avery?"

„Jednadvacet tisíc zlatých. Ale koncem týdne možná budu mít další peníze."

Masterson zvedl obočí. „Dobře. Zatím tedy máme padesát jeden tisíc zlatých." Chvilku bunoval prsty na stůl. „Dnes ráno jsem zaslechl pár opatrných dotazů ohledně dodávek obilí do Svobodných měst, takže začínám věřit tomu, že náš mladý přítel na něco kápl. Takže dorovnávám základní majetek tohoto syndikátu na rovných sto tisíc zlatých." Podíval se na své tři společníky. „Pokud bude někdo z vás chtít vložit víc, jsem ochoten postoupit - samozřejmě v závislosti na současnou cenu obilí v té chvíli - až třetinu svého podílu."

Lender je vyzval: „Pánové, vaše akreditivy, prosím."

Tři muži sáhli do kapes kabátů a vytáhli dokumenty. Rup se zatvářil zmateně. „Řekl jsem svým lidem, aby zlato donesli sem. Měli by každou chvíli dorazit."

Jeho tři společníci se rozesmáli.

„Pane Avery," řekl Lender, „obvykle si obchodníci ukládají své finance na účty do některé z účetních kanceláří ve městě a platby provádějí pomocí akreditivů." Pak ztišil hlas: „Tady v Barretově kavárně často pracujeme s částkami, na jejichž převoz - v případě, že bychom museli pracovat s hotovostí - by musel být zajištěn několika vozy."

Rup se zatvářil nejistě. „Žádný takový účet nemám."

Lender mávl rukou. „Pomohu vám jej zřídit u jedné z nejlepších účetních kanceláří ve městě. Poznamenám si, že se hodláte tohoto obchodu účastnit ve výši jednadvaceti zlatých."

Rup přikývl. „I když pokud ke konci tohoto týdne dostanu další peníze, možná koupím něco z podílu pana Mastersona."

Lender přikývl a poznamenal si to.

„Takže jsme připraveni?" optal se Masterson.

Rup se opřel do křesla. To, co přijde teď, už sledoval několikrát, zatímco obsluhoval kolem stolů, a nebyl si jist

podrobnostmi toho, co vlastně vidí, ale ještě nikdy dřív neměl tak velký zájem v tom, co se stane.

Lender vstal, přešel k zábradlí nad hlavní místností a zavolal: „Pánové, máme zájem o předkupní práva na obilí. Byl ustaven nový syndikát, Sdružení krondorských obchodníků obilím. Účetní knihy uzavíráme posledním dnem týdne a základní majetek syndikátu činí jedno sto tisíc zlatých."

Výše základního majetku vyvolala vlnu vzrušení, ale zanedlouho se šum hlasů v místnosti vrátil zpátky na normální hladinu, Všech pět mužů se pohodlně rozesadilo kolem stolu a zhruba po půlhodině k nim dorazil číšník s prvním vzkazem. Podal jej Lenderovi, který jej k přečtení předal Mastersonovi. Obchodník četl: „Máme nabídku na padesát tisíc bušlů v ceně dva stříbrné za buši s dodávkou do krondorských doků nejpozději do šedesáti dnů."

Rup rychle v duchu počítal. Celkově vycházela cena na deset tisíc zlatých. Hume se zeptal: „Jaká jistina?"

„Patnáct procent."

Crowley se rozesmál. „Nech mě hádat: to přišlo od Amesteda."

Masterson se také zasmál. „Ano."

„Hádá," řekl Crowley. „Myslí si, že máme něco za luhem a chce zjistit, co to je."

Vzal si od Mastersona lístek se vzkazem a něco na něj naškrábal. „Píšu mu, že mu zaplatíme jistinu tři procenta, pokud nám svých padesát tisíc bušlů prodá za cenu čtyř měďáků za buši. Pokud je nedodá včas, budeme mu počínaje šedesátým prvním dnem účtovat týdenní pětiprocentní penále."

Masterson si málem rozlil kávu, když vybuchl smíchy. „Teď bude ještě zvědavější."

„Ať si myslí, co chce."

Hume se podíval na Rupa. „S Amestedem a ostatními dole se určitě dřív nebo později také seznámíte. Ten chlap se vždycky snaží zjistit, co kdo zrovna dělá, aniž by sám riskoval. Pokud by si myslel, že je to velký obchod, snažil by se skoupit všechno obilí hned za to, čemu se říká 'budoucí ceny', uskladnil by je a až bychom vyčerpali jiné možnosti a zdroje, pustil by je na trh za inflační cenu. Nabídl by nám je za sumu, kterou bychom odmítli, a my bychom mu udělali protinabídku, kterou by odmítl zase on."

Rup se zeptal: „Ale proč mu hned teď nenabídnout cenu, kterou neodmítne?"

„Jak to myslíš?" zeptal se Masterson.

„Jeho peníze jsou přece vyraženy ze zlata stejně jako peníze jiných lidí. Nezáleží nám přece na tom, kolik vydělá peněz, pokud je zároveň vyděláme i my. Pokud necháme tohohle člověka, aby stanovil cenu, nezavážeme ho k mlčení a ta zpráva se rozšíří..." Rup pokrčil rameny.

Crowleyova vrásčitá tvář se roztáhla do širokého úsměvu. „Jste prohnaný mladík, co, Avery?"

Masterson zvedl ruku a Crowley mu podal vzkaz. Masterson jej zmačkal a zahodil a pokynul mladému číšníkovi, aby mu přinesl nový pergamen, pero a inkoust. Když měl všechno při ruce, napsal nový vzkaz. „Píšu mu, že kupujeme - teď hned. Deset procent jistiny na jeden stříbrný za každý buši, který bude v docích do šedesáti dnů. Se základním majetkem sta tisíce zlatých máme záruku do výše jednoho miliónu zlatých."

Starý Hume teď zářil jako sluníčko a ze všech sil se snažil potlačit smích. „Tohle je mistrovský tah. Tohle je přesně to, co děláme, ale teď by starý Amested vsadil všechny své peníze na to, že mu lžeme a bude se snažit zjistit, co máme doopravdy za lubem."

Číšník odnesl vzkaz odesilateli původního lístku. O několik minut později se objevili v přízemí Elán s Duncanem, kteří vlekli obrovskou bednu. Museli jim s ní pomáhat dva číšníci a Lender okamžitě vstal. „Radši ten poklad necháme odnést do účetní kanceláře, než na tuhle kavárnu zaútočí piráti."

Zlato bylo odneseno a uloženo na účet, byly sepsány listiny a Rup dostal pokladní akreditiv na dvacet jeden tisíc zlatých, který okamžitě předal Lenderovi. Pak se vrátili do kavárny.

Během dne přicházely lístky se vzkazy a Masterson je četl, komentoval a občas napsal odpověď. Někdy jen řekl: „Ne," a podal lístek zpátky číšníkovi.

Večer vstal a shrnul: „Tohle byl vynikající začátek, pánové. Uvidíme se zase zítra."

Rup vstal a sešel dolů, kde zjistil, že na něho celý den čekali Elán s Duncanem. Proklel se za svou zapomnětlivost. Dokázal myslet jen na tuhle investici a úplně pustil z hlavy skutečnost, že musí vést i svou přepravní firmu.

„Běž zpátky do kanceláře a řekni Jasonovi, že jsem za chvíli zpátky," řekl Elánovi. Když mladý šlechtic, odběhl, navrhl Duncanovi: „Co kdyby ses rozhlédl po nějakých místnostech pro sebe a Luise? Jsme na tom docela dobře a můžu vám zaplatit pohodlnější ubytování."

Duncan se usmál, „Už bylo na čase." Pak doplnil: „Pokud teď máme trávit víc času s bohatými lidmi, bratránku, měli bychom se trochu postarat o naše šatníky."

Najednou se Rup cítil vůbec poprvé v životě jako otrhanec. „Hned zítra ráno," slíbil.

Duncan odešel a Rup se rozhlédl po Barretově kavárně a užíval si skutečnosti, že se stal investorem. Když se otočil k odchodu, ozval se od stolu, umístěného pod převislým

prvním poschodím, hlas. „Pane Avery, mohl bych si s vámi promluvit?"

Rup poznal hlas Jacoba Esterbrooka a vykročil ke stolu. Seděly u něj dvě postavy a jemu se zrychlil tep, když poznal Tima Jacobyho.

Jacoby se na Rupa jen podíval a nic neřekl, ale Esterbrook se zeptal: „Předpokládám, že znáte mého obchodního partnera, pana Jacobyho?"

„Už jsme se setkali."

Esterbrook řekl: „Doufám, že v budoucnu dokážete odložit svou vzájemnou nevraživost, pánové." Nepředstíral, že by nevěděl o nepřátelství Rupa a Tima. „Byl bych nanejvýš spokojen, kdyby podobné překážky přestaly v budoucnu existovat."

Jacoby vstal a mlčky si Rupa prohlédl. Otočil se k Esterbrookovi. „Ukážu se u tebe zítra, Jacobe."

Když odešel, Esterbrook vyzval Rupa: „Posaďte se, prosím."

Rup si sedl na uprázdněnou židli, a když si objednali kávu, Esterbrook začal: „Jsem dávným obchodním partnerem otce pana Jacobyho - co víc, jeho dlouholetým přítelem. Tady v Krondoru jsme s Frederickem společně začínali. Tenkrát jsme byli obyčejní vozkové."

„Můj otec byla taky vozka," poznamenal Rup.

Vůbec poprvé od chvíle; kdy Rup tohoto muže poprvé zahlédl, se na něho Jacob Esterbrook podíval se skutečným zájmem. „Opravdu?" zeptal se.

Rup přikývl.

„A co vy, pane Avery, dokážete řídit spřežení?"

Rup se usmál. „Jistěže uřídím spřežení, pane Esterbrooku. Se šestispřežím se ani nezapotím a osmispřeží zvládnu taky, když budu dávat pozor na otěže."

Muž se zasmál a tentokrát v jeho smíchu zaznělo skutečné pobavení a možná i stopa po uznání. „Vozka.

Kdo by to byl řekl?" Povzdechl si. „Možná právě proto mé dceři připadáte tak zajímavý."

Při zmínce o Esterbrookově dceři se Rupovi rozbušilo srdce. Silou vůle se donutil chovat co nejklidněji. „Opravdu?" zeptal se a snažil se, aby mu v zazněl hlase jen mirný zájem.

„Sylvia je... tvrdohlavé dítě," krčil rameny Esterbrook. „Mladá žena s vlastním rozumem. Já jen zřídka chápu cokoli, co si získá její přízeň. Což mě přivádí k hlavnímu důvodu, proč jsem vás oslovil. Zajímalo by ji, jestli byste nechtěl přijít poslední den v týdnu na večeři. Přijdete?"

„Jistě," odpověděl Rup bez zaváhání.

„Dobrá," Esterbrook upil z šálku kávy. „Po jídle bychom si spolu mohli pohovořit o tom, co uděláme, pokud budete muset zabít pana Jacobyho."

Rup měl pocit, jako by na něho někdo"vy chrstl vědro ledové vody. Klidně odpověděl: „Bezpochyby ho jednoho dne zabiju. Nechal zavraždit mého společníka."

Esterbrook pokrčil rameny, jako by šlo o naprosto nedůležitou věc. „No, popravdě řečeno by se mi dýchalo daleko lépe, kdybychom našli nějaký způsob, jak se něčemu podobnému vyhnout." Odložil šálek. „A musím vás varovat, že i když máte v současnosti velice dobré styky s palácem, nejste zdaleka jediný. Mezi přáteli mého starého partnera Fredericka Jacobyho je spousta mocných lidí." Naklonil se k němu blíž a dodal: „Pokud budete muset zabít jeho syna, uděláte to diskrétně, že ano? A pokud by to šlo, ocenil bych z vaší strany nějaké včasné varování, abych se od Jacobyů mohl poněkud distancovat." Poplácal Rupa po rameni a vstal od stolu. „Už mě venku čeká kočár. Uvidíme se u večeře o pětidni."

Rup zůstal sedět chvilku sám a přemýšlel o novém světě intrik, do jakého se dostal. Ten zdvořilý tón, jakým s ním

Esterbrook hovořil o zabíjení, ho trápil a znervózňoval víc než cokoli, co viděl během války.

Pak pomyslel na to, že o pětidni znovu uvidí Sylvii a srdce mu málem vyskočilo z hrudi. Silou vůle se znovu přiměl ke klidu a uvědomil si, že musí poslechnout Duncana a pořídit si nějaké nové oblečení.

Vstal a nepřestával myslet na Sylvii Esterbrookovou celou cestu do skladiště a až Jason ho přivedl na myšlenky, týkající se obchodu.

Během následujícího týdne si Rup navykl na nový rytmus práce. Z domu odcházel za prvního světla, zastavil se ve skladišti, tam si prošel zakázky na daný den s Luisem, Duncanem, Jasonem a Elánem, a šel do Barretovy kavárny. Podle toho, kolik práce čekalo v kanceláři, ho doprovázeli Duncan a Elán. Někdy chodil sám.

Duncan pronajal malý domek nedaleko skladiště se dvěma ložnicemi. Rup mu dovolil, aby do něj najal kuchařku. Jason s Elánem vysmýčili pokoje zaskladištěm, které jim připadly, a zdálo se, že se rychle spřátelili. I když byl Jason o několik let starší než vévodův vnuk, podle chování a hovoru bylo zřejmé, že Elán je daleko starší, než by se podle věku mohlo zdát, a je daleko zkušenější.

Rup se zařídil podle Duncanovy rady a navštívil krejčího, jehož mu doporučil Lender. Ten ušil Rupovi oděvy, vhodné jak k vedení obchodů v Barretově kavárně, tak i ke společenským událostem. Duncan si nechal vyrobit daleko pestřejší oblečení a teď spíš než bývalého žoldnéře připomínal dvorského hejska.

Jason přišel za Rupem třetího dne po ustavení syndikátu a řekl: „Nechci vás urazit, pane Avery, ale mohl bych se na něco zeptat?"

Rup se usmál: „Jistě, Jasone. Tys byl jediný, kdo se ke mně v Barretově kavárně choval slušně, zatímco Kurt a

další se mě snažili potopit; pokládám tě za přítele. Co se děje?"

„Co přesně vlastně ten váš bratranec dělá?"

„Co tím myslíš?"

„Chci říct, že Luis dohlíží na rozdílení práce, stará se o ceny a sám někdy jezdí, já vedu všechny účty a platím dělníkům a Elán pomáhá v případě potřeby buď mně nebo Luisovi. Ale Duncan, no... ten se prostě... jen potlouká kolem."

Rup si vzpomněl na setkání s Jacobyho vozkou a na to, jak ho Duncan zaskočil, když vytasil meč, a řekl: „Chápu, že ti to dělá starosti. Řekněme, že mi můj bratranec prostě pomáhá. Ještě něco?"

Jason zavrtěl hlavou: „Ne. Jen jsem chtěl... ale to je jedno. Půjdete do kavárny?"

Rup přikývl. „Kdyby bylo něco potřeba, tak mě najdete tam."

Do Barretovy kavárny dorazil o necelou hodinu později a zjistil, že v prvním vyvýšeném poschodí panuje docela rušná nálada. Masterson na něho od stolu mávl a řekl: „Něco se děje."

Kolem postávalo několik číšníků a přebírali odpovědi na vzkazy od Humea a Crowleyho. „Co?"

„Dostáváme nabídky. Hromady nabídek."

Rup se zamračil. „Odkud přicházejí?"

„Přece od ostatních členů," zvedl obočí Masterson.

„Ne, myslím ty zásilky obilí?"

Masterson zamrkal. „Tak to nevím."

Najednou si byl Rup jist, že zná odpověď. Popadl číšníka za paži a nařídil mu: „Pošlete zprávu do mé kanceláře. Chci, aby sem co nejrychleji přišli můj bratranec Duncan a můj pomocník Elán."

Ostatním řekl: „Už jsme něco koupili?"

„Zatím ne," odpověděl Crowley, „ale cena klesá a podle mě už o moc víc dolů nepůjde."

„Kam až klesla?"

„Na dva stříbrné za tři bušle s osmiprocentní jistinou."

Rup ztišil hlas. „Vsadil bych se, že některý ze zprostředkovatelů poslal někoho na východ do Doliny snů. Pokládali byste tuhle cenu za odpovídající, kdyby byla za obilí, které někdo přiveze přes Dolinu z Keshe?"

„Proč si to myslíš?" zeptal se Masterson.

„Protože jsem prohnaná svině a můj táta sjezdil s povozem celé Království včetně pohraničí Doliny."

Zanedlouho dorazil Duncan a Rup mu přikázal: „Chci, abys prolezl hospody poblíž obchodních bran. Hledej chlapy z Doliny. Potřebuju vědět, jestli někdo nekupuje obilí v Keshi; pokud ano, tak kdo a kolik."

Duncan odběhl a Crowley se zeptal: „Ovládáte snad nějakou zvláštní magickou moc, o které nevíme, nebo to byl odhad?"

„Jen odhad. Ale myslím, že do západu slunce zjistíme, že na silnicích západně od Doliny je nejméně dvakrát tolik obilí, než kolik potřebujeme."

„Proč?" zeptal se Hume. „Proč si to myslíte?"

Rup zamračeně řekl: „Protože přesně tohle bych udělal, kdybych chtěl tenhle syndikát zruinovat." Pak se zeptal: „Jakou jistotu máme ohledně dodávaného zboží?"

Předkupní práva jsou ošetřena zákonem, takže pokud osoba, nabízející dané zboží, svůj příslib nesplní, byla by nám podle zákonů Království nucena zaplatit plnou cenu a navíc všechno zlato, o něž bychom přišli v nesplněných kontraktech. Sepisování smluv na zboží, které firma nemůže dodat, je trestné, pokud ovšem... pokud..."

„Pokud co?" zeptal se Rup.

„Pokud firma, která by mohla přednést žalobu u královského obchodního soudu, není už kvůli svým

nesplněným závazkům zrušena nebo vedena v konkursním řízení."

Rup shrnul: „Takže teď je nám myslím všem jasné, že nás chce někdo zničit." Na chvilku se odmlčel. „Máme možnost to obilí odmítnout pro jeho nízkou kvalitu?"

„Nemáme," odpověděl Masterson. „Dodávku zboží bychom mohli odmítnout jen za podmínky, že by bylo obilí shnilé nebo jinak poškozené. Proč?"

„Protože platí nejnižší ceny, takže obilí, které sem přivezou, bude hodně nekvalitní." Rup se rozhlédl po tvářích svých tří společníků. „Kdo nabízí tyhle smlouvy?"

„Různé skupiny," řekl Crowley;

„Kdo za nimi stojí?"

Masterson se zahleděl na hromádku vzkazů, jako by se v nich snažil najít souvislost. Po chvilce řekl: „Jacob."

Rup cítil, jak se mu hruď sevřela panikou. „Esterbrook?"

„Proč by se do tohohle pletl?" podivili se Hume a Crowley.

Rup se zamyslel: „Obávám se, že je to moje vina. Možná mu připadá, že by pro něho bylo daleko lepší a jednodušší, kdybych co nejdřív přišel na buben. Vaše ožebračení by byla jen nešťastná shoda náhod a nemyslel by tím nic osobního."

„Co můžeme dělat?" zeptal se Crowley.

„No, nemůžeme přece kupovat obilí, které bychom pak neprodali ani tomu nejzoufalejšímu mlynáři." Rup chvilku mlčky uvažoval, a pak najednou zvolal: „Mám to!"

„Co?"

„Řeknu vám to, až se vrátí Duncan. Do té doby nic nedělejte a už vůbec nic nekupujte."

Rup vstal a odešel rozhodnutý, že se pokusí získat nějaké informace na vlastní pěst. Za soumraku zastihl Duncana v jednom hostinci, kde seděl v koutě u stolu ve společnosti dvou podivně nastrojených mužů, kteří se podle zbraní a

brnění pravděpodobně živili jako žoldnéři. Duncan na něho zamával.

„Rupe, tady mí dva kamarádi by ti rádi povykládali zajímavou historku." Rup si na stole všiml několika vypitých korbelů piva, ale také si uvědomil, že bratranec je kupodivu střízlivý jako soudce a svého korbelu se stěží dotkl.

Rup se posadil a představil. Dva žoldnéři mu pak vyprávěli, že se nechali najmout jako stráž rychlého posla, který vezl zprávu ze Shamaty obchodníkovi v Krondoru. Ta zpráva se prý týkala obrovské zásilky obilí z Keshe. Když skončili, Rup vstal. Hodil na stůl malý váček se zlatem: „Pánové, dneska večeříte, pijete a spíte na můj účet. Duncane, ty pojď se mnou."

Vrátil se co nejrychleji do Barretovy kavárny, kde seděli jeho tři společníci na galerii skoro o samotě. Posadil se k nim. „Někdo v Krondoru si objednal obrovskou zásilku mizerného obilí."

„Víš to jistě?" zeptal se Masterson.

Crowley zopakoval otázku, kterou položil dříve: „Proč kupovat obilí, které bychom neprodali?"

Rup vysvětlil: „Někdo se dozvěděl, že sepisujeme smlouvy na předkupní práva. Někdo se také dozvěděl, že musíme buď zaplatit plnou cenu nebo nechat propadnout peníze, vynaložené za předkupní práva. Takže sem vezou dostatek obilí na to, aby vyplnili požadavky smlouvy - ale my je odmítneme koupit. Nechají si peníze, které jim smlouva zaručuje, a obilí se zbaví."

„Ale tím přece přijdou o spoustu zlata!" namítl Crowley.

„Zase taková spousta to nebude. Ale náklady se jim nevrátí. Na druhou stranu - pokud nás mají v úmyslu položit a ne vydělat, tak jim na malé ztrátě záležet nebude."

„To je bezohledné," vydechl Hume.

„Velice bezohledné," přikývl Masterson, „a velice čisté."

„Co budeme dělat?"'zeptal se Hume.

Rup vstal. „Pánové, byl jsem svého času voják - a teď přišel čas, kdy zjistíme, jak jste odvážní. Buď přestaneme nakupovat a všechno, na co máme podepsané smlouvy, si budeme počítat jako ztrátu, nebo můžeme situaci změnit v náš prospěch. Ale aby vyšla ta druhá možnost, budeme potřebovat víc zlatá."

„Co navrhuješ?" zeptal se Masterson.

„Přestaneme uzavírat smlouvy. Od tohoto okamžiku budeme všechny nabídky odmítat a naše protinabídky budou tvořit jen zlomek požadované ceny - natolik nízké, že je všichni odmítnou, ale zároveň budou všichni vědět, že se z obchodu nestahujeme."

„Proč?" zeptal se Crowley.

„Protože každým dnem se ta obrovská zásilka obilí, těch šedesát těžkých povozů firmy Jacoby & synové, přibližuje čím dál víc ke Krondoru." Podíval se najeden ze vzkazů na stole. „Do doků dorazí za devětačtyřicet dní. S každým dnem, stráveným na cestě, s každým dnem, kdy na toto obili nebudou mít kupce, budou mít čím dál větší starosti; pokud totiž dorazí obilí do Krondoru dřív, než na ně budou prodána předkupní práva, nezbude jeho majiteli nic jiného, než je vyklopit přímo do moře. Nakonec nám je prodá za tu cenu, kterou mu nabídneme a bude mít za to, že nás zničí i tak."

„Jak se proti tomu pojistíme?" řekl Hume.

„Skoupíme všechno obilí kolem Krondoru, pánové. Pokud nám bude v době, kdy sem dorazí to zboží z Doliny, patřit každé zrno mezi Krondorem a Ylithem, můžeme kvalitní obilí převézt do Svobodných měst a na Vzdálené pobřeží, zachránit své investice a pořádně si vydělat."

„A co uděláme s tím keshanským obilím?" zeptal se Hume.

„Prodáme je buď armádě nebo sedlákům na zkrmení, to už je docela jedno. Pokud za ně dostaneme alespoň to, co do něj vložíme, tak nám stejně ten zbytek vydělá tolik peněz, že se nám o tom ani nezdálo. Může to být klidně dvacet ku jedné, třicet ku jedné - a možná i sto ku jedné."

Masterson popadl pero a začal psát. Kolem stolu skoro deset minut panovalo hrobové ticho.

„Vzhledem k tomu, co už máme," pronesl, když se konečné napřímil, „budeme potřebovat dalších nejméně dvě stě tisíc zlatých. Pánové, musíme přibrat další společníky. Postarejte se o to."

Crowley a Hume odběhli od stolu a Masterson řekl: „Doufám, že máš pravdu, Rupe."

„Za jakou cenu budeme muset prodávat, aby to vyšlo v každém případě?"

Jerome Masterson se zasmál. „Ani kdyby bylo to obilí zadarmo, nepočítal bych s tím, že to vyjde v každém případě. Musíme je uskladnit, a pokud ve Svobodných městech žádný nedostatek nenastane, můžeme klidně jít k Jacobymu a synům kočírovat povozy."

„Tak to se radši nechám najmout na loď, která pluje do pekla."

Masterson mávl na číšníka: „Doneste mou osobní láhev brandy a dvě skleničky."

Pak řekl'Rupovi: „Musíme čekat."

Číšník zanedlouho donesl láhev a skleničky a Rup zjistil, že nápoj je vynikající.

Masterson se zahleděl na vzkazy, které před ním ležely na hromádce, a zamračil se.

„Co se stalo?" zeptal se Rup.

„Tomuhle nějak nerozumím. To musí být chyba. Jednu a tutéž dodávku nám nabídla dvakrát stejná skupina členů." Pak pokýval hlavou. „Aha, takhle to je. Už vidím, proč

jsem si to spletl. To není stejná skupina. Jen to tak vypadá."

Rup naklonil hlavu na stranu, jako by něco poslouchal. „Co jsi to řekl?"

„Říkal jsem, že tahle skupina vypadá úplně jako tahle skupina," Masterson ukázal na dva lístky.

„Proč?"

„Protože jsou v ní až na jednoho investora stejní lidé."

„Ale proč by to dělali?"

„Z chamtivosti?" nadhodil Masterson. Pak si povzdechl. „Někdy lidi nabízejí dodávky zboží, které nemůžou splnit - dělají to proto, že počítají s tím, že ta poptávající strana zkrachuje. Pokud bychom jim zaplatili a šli ke dnu, nebrali by ohled na to, že něco měli dodat. Prostě by řekli: 'Komu bychom to asi tak dodali, když ta firma neexistuje?'"

Pokrčil rameny. „Možná se rozšířila zpráva, že máme problémy."

„Problémy," opakoval po něm Rup. Pak ho něco napadlo. Po chvilce mu začal v hlavě klíčit plán. Najednou vyhrkl: „Jerome, mám to!"

„Co?" zeptal se Masterson.

„Vím, jak tuhle situaci dokážeme obrátit v náš prospěch - a navíc zničíme toho, kdo se nás snaží potopit."

Uvědomil si, že mluví příliš nahlas, a tišeji dodal: „No, pokud ne přímo zničíme, tak mu aspoň pořádně připepříme život." Pak se usmál. „Ale hlavně vím, jak na tomhle obchodě s obilím zbohatneme přímo nestydatě."

Podíval se Mastersonovi přímo do očí. „A to i v případě, že ve Svobodných městech budou mít obilí dost."

Masterson se najednou tvářil velice pozorně.

„Na to vsadím boty," dodal Rup.

Kapitola čtvrtá

PŘEKVAPENÍ

Jezdec zatáhl za otěže.

Sedláci, kteří se vraceli po celodenní dřině z pole, se zatvářili překvapeně, když otočil koně a vyrazil k nim. Bez jediného slova se rozestoupili a čekali, protože i když v Království panoval mír, jezdec byl ozbrojený a člověk nikdy nevěděl, co může od cizinců čekat.

Jezdec smekl klobouk se širokou krempou a ukázalo se, že je to mladý muž S kučeravými hnědými vlasy. A když se usmál, bylo už každému jasné, že je to mladý chlapec. „Dobré odpoledne," zavolal.

Sedláci odpověděli každý po svém a jejich pozdravy zněly spíš jako zabručení. Pak znovu vykročili, protože byli po celém dni, stráveném na poli, unavení, a nechtěli zbytečně ztrácet čas plácáním s nějakým znuděným šlechtickým synáčkem, který si vyjel na večerní projížďku na koni.

„Jak vypadá úroda?" zeptal se mladík.

„Dobře," zabručel jeden ze sedláků.

„Už jste nasadili cenu?" zněla další jezdcova otázka.

Na ta slova sedláci zpozorněli a znovu se zastavili. Ten kluk mluvil o jediných dvou věcech, které je zajímaly: o obilí a o penězích.

„Ještě ne," odpověděl sedlák. „Nákupčí z Krondoru a Ylithu by se tady měli ukázat tak za dva tři tejdny."

„Kolik byste za tu svou úrodu chtěli?" zeptal se chlapec.

Najednou všichni sedláci ztichli a dívali se jeden na druhého. Pak jeden řekl: „Teda, nevypadáš zrovna jako ňákej nákupčí. Ses mlynářovic syn?"

Mladík se rozesmál. „To sotva. Popravdě řečeno můj dědeček byl zloděj. A můj otec je... ve službách vévody z Krondoru."

„O co ti jde?" zeptal se další sedlák.

„Zastupuji muže, který chce koupit obilí, ale zatím hodlá zaplatit jen za předkupní práva."

Nato se mezi sebou začali sedláci tiše radit. Po chvíli se ozval ten, který promluvil jako první: „To není normální. A ani ještě nevíme, kolik obilí vlastně sklidíme."

Mladík si je prohlédl. Nakonec na jednoho z mužů ukázal a zeptal se: „Jak dlouho už obděláváš své pole?"

„Celej život," odpověděl muž. „Zdědil jsem ho po tátovi."

„A to mi chceš namluvit, že nevíš na buši přesně, kolik z něj sklidíš při takovémhle počasí?"

Muž se začervenal a usmál. „No, abych pravdu řek, tak jo."

„Stejně jako vy všichni ostatní," řekl mladík. „Takže moje nabídka je taková: udělejte nám cenu a dostanete peníze *hned*. Obilí si pak odvezeme, jakmile bude po žních."

Sedláci se zatvářili užasle. „Peníze hned?" zeptal se jeden.

„Ano."

Najednou začali všichni vykřikovat ceny tak rychle, že jim jezdec nerozuměl jediné slovo. „Dost!" vykřikl a zvedl ruku. Sesedl z koně, podal otěže jednomu sedlákovi a ze sedlových vaků vytáhl psací potřeby.

První sedlák mu nabídl svou cenu za tisíc bušlů obilí a jezdec pokýval hlavou. Udělal protinabídku a smlouvání začalo. Když to zopakoval s každým sedlákem, sepsal jejich jména na pergamen. Na řádek, kde napsal cenu a množství obilí, každý z mužů udělal svou značku a pak začal mladík odpočítávat z měšce zlaté mince.

Když odjel, nevěřili sedláci svému štěstí. I když cena nebyla nejvyšší, jakou kdy v životě dostali, byla celkem spravedlivá a navíc drželi peníze v ruce.

Elán pokračoval na sever a cítil, jak mu tuhnou ramena a záda. Během posledních tří dnů projel dvanáct vesnic, jako byla tahle a věděl, že Duncan, Rup a Luis dělají totéž. Ale věděl, že pokud pojede rychle, může ještě do soumraku zvládnout poslední vesnici před Sarthem. To znamenalo, že po nějakém handrkování s místními sedláky může předat pár zpráv, které posílal Johnu Vincimu Rup, vyspat se v místním hostinci a ráno vyrazit zpátky do Krondoru.

Pobídl kobylku patami do slabin a ta se sluncem, sklánějícím se k západu, vyrazila unaveným klusem k vesnici.

Na konci týdne se všichni čtyři jezdci vrátili do Krondoru a sešli sev Rupově skladišti. Elán se usmál a hlásil: „Jestli je mezi Krondorem a Sarthem jediné zrnko obilí, které nám nepatří, tak je má nějaký kůň v pytlíku na přikrmování."

Luis řekl: „Totéž platí odsud až ke Konci světa."

Rup přikývl.

„Já se snažil o totéž Směrem k horám." Podíval se na účty a dodal: "A jestli to nevyjde, tak se můžu jít rovnou nechat znovu odvést do armády."

Elán řekl: „Mně ještě zbývají jiné možností." Pak s úsměvem dodal: „Aspoň doufám."

Rup se začal loučit: „Musím jít domů a převléknout se. Dneska večeřím s Jacobem Esterbrookem."

Elán si vyměnil s Duncanem pohled. Rupův bratranec se snažil tvářit nezúčastněně, zatímco Elánův úsměv se ještě o něco víc prohloubil. Jason se zeptal: „Myslíš, že tam bude Sylvia?"

Rup se usmál. „S tím počítám."

Nato se Luis zamračil, ale neřekl nic.

Rup odešel ze skladiště a zamířil domů. Karli seděla v obývacím pokoji, houpala v náručí dítě a zpívala mu. Rup se zastavil a do místnosti vešel po špičkách, aby dcerku neprobudil.

Karli zašeptala: „Pořád se vrtí." Rup, políbil manželku na tvář. „Jak vypadá ten tvůj plán?"

„To se dozvíme do týdne."

„Budeš mi o tom vyprávět u večeře. Teď by měla chvilku spát."

Rup se začervenal. „Ve všem tom zmatku jsem ti zapomněl říct, že jdu dneska na večeři pryč. Omlouvám se."

„Vždyť ses sotva vrátil."

„Já vím, ale je to důležité. Obchodní záležitost."

Karli se pochybovačně zeptala: „Obchodní? Teď večer?"

Rup byl vyčerpaný, nervózní a už se nemohl dočkat, až zase uvidí Sylvii Esterbrookovou a tak zareagoval daleko hruběji, než měl v úmyslu. „Ano! Obchodní! Teď večer! Musím jít večeřet s jedním z nejdůležitějších investorů v celém Království, sakra!"

Abigail otcův hlas probudil a začala plakat. V Karliných očích zableskl hněvivý výraz, ale ovládla se a zasyčela jen: „Tiše! Vzbudil jsi holčičku."

Rup mávl rukou. „Promiň. Uspi ji. Já se musím umýt a převléct." Otočil se a zavolal: „Mary! Potřebuju horkou koupel!"

Jeho křik způsobil, že se dcera rozplakala ještě víc. Karli dokázala výraz tváře ovládat, ale očima probodávala manželova záda, zatímco vycházel z místnosti a zahýbal na schodiště, aby se připravil na svou večerní schůzku.

Rup spěchal a i když se vykoupal, cítil se v nových šatech zpocený. Před branou Esterbrookovy usedlosti se zastavil. Pomyslel si, že měl raději jet nájemním kočárem než na koni. Takhle nedorazil k bráně klidný a odpočatý, ale skoro udýchaný.

Zaklepal a skoro okamžitě se otevřela postranní branka a vyšel čeledín. „Ano?"

„Jsem Rupert Avery. Mám s panem Esterbrookem večeřet," odpověděl Rup.

„Jistě, pane," čeledín znovu zmizel v brance. Za okamžik se otevřela velká brána.

Rup vjel na pozemky Esterbrookovy usedlosti a první pohled na něho udělal opravdu velký dojem. Dům stál na úbočí kopce nad východním okrajem města, v dostatečné vzdálenosti od dalších domů na to, aby měl své soukromí, i když sem Rup z města dorazil za necelou půlhodinku. Když po úzké cestě přijížděl, skrývala před jeho pohledem vysoká kamenná stěna celý dům kromě malé věžičky.

Teď si Rup všiml, ze věžička je ve skutečnosti pozorovací plošina s nízkou stříškou a s okny do čtyř stran, Rup uvažoval, jaký má taková stavba účel, a pak usoudil, že to musí být dokonalé místo pro pozorování příjezdů a odjezdů zboží v karavanserajích na jihovýchodě a v

přístavu. Před chvilkou vyšly nad obzor dva měsíce a Rup zahlédl na věžičce odraz světla na kovu a usmál se, zatímco sesedal a podával otěže štolbovi. Esterbrook tam nahoře nejspíš má jeden z těch dalekohledů z Keshe.

Dům jinak vypadal přesně tak, jak očekával. Nad přízemím bylo vybudováno ještě jedno poschodí a byl velký, ale nijak výstavní. Rup cítil ve večerním vánku vůni květin, takže někde za domem musela být zahrada. V několika oknech svítila světla a zevnitř bylo slyšet zvuky pracujícího služebnictva.

Rup zaklepal na dveře a ty se o chvilku později otevřely. Čekal, že v nich zahlédne sluhu a ztratil řeč, když proti němu stála samotná Sylvia Esterbrooková.

„Pane Avery," pozdravila a usmála se, až se mu žaludek zhoupl. Měla na sobě šaty s hlubokým výstřihem, který Rupovi odhaloval, že není tak štíhlá, jak si původně myslel. Byly bleděmodré, aby lépe vymkly její oči.

Na krku se jí třpytil diamantový náhrdelník; žádné jiné šperky neměla. Rup ze sebe stěží vysoukal: „Dobrý večer," když vešel dovnitř.

„Mohu vám vzít plášť?" zeptala se.

Rup se chvíli potýkal se šňůrkou u límce převlečníku a konečně ji rozvázal. „Otec vás očekává ve své soukromé pracovně. Půjdete touhle chodbou a doleva," ukázala mu směr. „Já vám to pověsím a dohlédnu na přípravu večeře."

Rup sledoval, jak odchází dveřmi doprava a přinutil se zhluboka nadechnout. I když ho pohled na dívku naprosto omamoval, věděl, že jednání s jejím otcem bude stejně nebezpečné jako bitva.

Vyrazil chodbou a minul dvě velmi skromně zařízené místnosti, jejichž vybavení tvořily jen postele, stoly a noční stolky. Napadlo ho, jestli to nejsou pokoje pro služebnictvo.

Dorazil ke dveřím, které stěží zahlédl - zdrojem světla byla jen svíčka, upevněná na zdi v polovině chodby. Zaklepal a zevnitř se ozvalo: „Dále, prosím."

Rup otevřel velké dveře a vstoupil dovnitř. Jacob Esterbrook vstal z křesla od stolu, umístěného zhruba v polovině místnosti, kterou Rup odhadl na knihovnu. Kdysi podobný pokoj s tolika knihami viděl v princově paláci během výcviku, a překvapilo ho, že někdo, kdo není šlechtic, vlastní takové množství knih. Místnost ozařovaly dvě svíce; jedna stála na Jacobově stole a druhá na čtecím pultu u zdi poblíž dveří, a tyto dva skromné zdroje světla temnou místnost příliš neprojasnily.

Když Rup přicházel ke stolu, zahlédl ve stínu poblíž zdi stát další postavu; Pak si všiml, že jsou tam postavy dvě a když vykročily, Rupova pravice sjela k jílci dýky, kterou nosil u pasu.

„Ale no tak, no tak," Esterbrook jako by káral neposlušné dítě. Na světlo vystoupil Tim Jacoby a mladší muž, který stál za ním, mu byl podobný natolik, že to mohl být pouze jeho bratr.

„Pane Avery, s Timothy Jacobym jste se už setkal. Ten druhý pán je jeho bratr Rudolf."

Rup stál ztuhle, připraven začít se bránit. Tim Jacoby mlčel, ale jeho bratr řekl: „Pane Avery?" a pokývl hlavou.

„Pane Jacoby," oplatil mu pokynutí Rup. Ani jeden z nich nenaznačil, že by si chtěl s druhým potřást rukou.

Bratři vykročili ke dveřím a Tím se u nich otočil a prohodil: „Budeme ve spojení, Jacobe."

„Bude mi potěšením, Timothy," odpověděl Esterbrook. „Pozdravuj ode mě otce."

„Budu," odpověděl Tim a následoval bratra ven.

Esterbrook se obrátil k Rupovi: „Měli jsme spolu jednání a bohužel se poněkud protáhlo. Omlouvám se, pokud vás jejich přítomnost nějak podráždila."

„Nečekal jsem je," pokrčil rameny Rup.

„Posaďte se," vybídl ho Esterbrook a pokynul mu ke křeslu na druhé straně velkého stolu. „Máme ještě trochu času, než nás Sylvia zavolá k večeři.

Trochu jsem se na vás poptával, mladíku," pokračoval po chvilce Esterbrook. Opřel se do křesla a složil ruce na břiše. Rup ho nikdy neviděl bez klobouku a vlastně teprve teď si všiml, že má temeno hlavy úplně lysé, ale zbytek šedin mu spadá až na límec. Nechával si také růst dlouhé licousy, ale jinak byl hladce oholen. Na tváři měl poněkud pobavený výraz.

„Váš plán na dovoz vína ve velkém z Darkmooru měl něco do sebe. Myslím, že by stál za další pokus. Je jen škoda, že jste se tak nepohodl s Jízlívci. Kdybych vás znal už tenkrát, mohl bych vaše ztráty poněkud omezit a zachránit Samu Tannersonovi život."

„Vaše informovanost mě překvapuje."

Esterbrook odmítavě mávl rukou. „Informace jsou cenné, ale pokud máte své zdroje, není tak těžké je získat." Naklonil se a dodal: „Pamatujte si jedno: ze všech druhů zboží, s jakými kdy lidé obchodovali, jsou právě informace nejcennější."

Rup přikývl. Nebyl si jist, jestli plně Esterbrookovi rozuměl nebo jestli s nim souhlasí. Usoudil ale, že ho dnes večer nečeká žádné obchodní jednání ani rozhovor, ale pouhá obchodní lekce.

„Pevně doufám, že v budoucnu odložíte vy a Timothy Jacoby svou vzájemnou nevraživost - jakkoli hluboko vaše řevnivost sahá - protože by pro mě bylo hodně obtížné uzavírat nějaké obchody se dvěma muži, kteří každou minutou uvažují, jak by jeden druhého zabili."

„Nevěděl jsem, že spolu obchodujeme."

Esterbrook se usmál, i.když v jeho výrazu nebylo ani zdaleka nic přátelského nebo pobaveného. „Myslím, že se

vás dotkl osud, mladíku. Bezpochyby jste si vydobyl své místo na slunci s rychlostí, o níž mohou jiní jen snít. Sňatek s dcerou Helmuta Grindlea vám přinesl finanční zdroje, které vám mnozí obchodnici ve vašem věku musí závidět, ale vy jste tím v růstu nepolevil. Otec mladého Jacobyho byl velice rozezlený, když vaše firma dostala tu zakázku na přepravu zboží do paláce; měl za to, že logicky měla připadnout právě jemu.

Pokud vím, tak jste ho už také dvakrát porazil v oblastech poněkud méně poctivého obchodu."

Rup se musel zasmát. „Pokud jsem se navzdory svému mládí naučil jedinou věc, pane Esterbrooku, tak to byla tato: pokud nejsou důkazy, nikdy nic nepřiznávat."

Esterbrook se zasmál a tentokrát v jeho smíchu znělo skutečné veselí. „Velice dobře řečeno." Povzdechl si. „Nicméně doufám, že ať už se stane cokoli, budeme spolu žít v harmonii."

Rup řekl: „Ten dluh musím splatit, pane Esterbrooku, ale vy s ním nemáte nic společného."

„Přinejmenším v tomto okamžiku ne," poznamenal Esterbrook.

Od dveří se ozvalo zaklepání a Rup vyskočil z křesla dřív, než se dveře otevřely a dovnitř nahlédla Sylvia. „Podává se večeře."

Rup potřásl hlavou, ale neřekl nic. Následoval hostitele ke dveřím a Esterbrook mu pokynul, aby šel napřed. Rup kráčel chodbou za Sylvií a když vešli do dobře osvětleného předpokoje u vchodu do domu, znovu ho okouzlila hra světla v jejích zlatých vlasech.

Následoval ji do jídelny a navzdory tomu, že musel udělat jen několik kroků, tlouklo mu srdce rychle, jako by musel vybíhat do kopce. Stěží věnoval pozornost místnosti, když zaujal místo v křesle u dlouhého stolu; hostitel se

posadil po jeho levici do čela a Sylvia si sedla proti němu. U toho stolu by se pohodlně najedlo sedm dalších lidí.

„Nikdy jsem takové uspořádáni neviděl," podivil se Rup.

Esterbrook odpověděl: „Napadlo mě, když jsem se jednou účastnil hostiny v jednom z těch jižních království dole v Keshanské konfederaci. Král dával přednost skromnějším posezením u stolu před obvyklým chaosem dvora a místo toho, aby seděl uprostřed stolu s hosty napravo a nalevo, celý systém prostě otočil, posadil se do čela a pohodlně tak mohl hovořit se všemi."

Sylvia doplnila: „Mívali jsme tady jeden z těch obrovských kulatých stolů, ale člověk musel křičet, aby ho ten, kdo seděl naproti, vůbec zaslechl."

Rup se usmál. „To se mi líbí." Řekl si, že by si takový stůl mohl pořídit také. Ale hned si uvědomil, že by byl na jeho malý domov příliš velký. Nato mu došlo, jak vysokou hru se svými společníky vlastně hraje a že pokud vyhrají, bude si moci nechat postavit dům, který se tomuto po všech stránkách vyrovná. Raději se ani v myšlenkách nezabýval tím, co by ho čekalo, kdyby prohrál.

Konverzace se rychle rozvíjela a Rup si později nedokázal vzpomenout ani na polovinu toho, co vlastně řekl. Během celého večera se ze všech sil snažil nezírat upřeně na Sylvii, ale nedokázal si pomoci. Přitahovala jeho oči jakoby kouzlem. Večeře ještě neskončila a on už si pamatoval všechny její rysy jako cestu domů. Znal každou křivku dívčina krku, výraz jejích rtů, dokonce i jedinou vadu na kráse, kterou byl ochoten uznat, lehkou deformaci jednoho zubu, který se mírně křivil a překrýval vedlejší.

Ani nevěděl, jak se dostal ke dveřím a probral Se teprve v okamžiku, kdy přál hostiteli a jeho dceři dobrou noc. Syvia ho vzala za ruku, pevněji stiskla a byla přitom tak blízko, že se klouby jeho ruky zlehka dotkly jejích ňader.

„Byl to nádherný večer, pane Avery. Doufám, že nás opět brzy navštívíte. Co nejdřív."

Rup se málem zakoktal, když jí sliboval, že o sobě dá brzy vědět. Otočil se, nasedl na koně a pomalu se rozjel k bráně. Nedokázal pochopit tu kouzelnou věc, kterou cítil, a žasl nad tím, že Sylvia. Esterbrooková je - podle toho, co dokázal vysledovat - očividně jeho společností potěšena.

Zatímco se za ním zavírala těžká brána, pomyslel si Rup, že to prostě není možné.

Sylvia počkala, dokud se dveře nezavřely, pak přešla k oknu vedle vchodu a sledovala, jak Rup odjíždí. Pak se otočila k otci a zeptala se: „Co si o něm myslíš?"

Jacob Esterbrook odpověděl: „Je to nezvykle slibný mladík."

„Rozhodně je nepřitažlivý, i když je v něm něco, co vypadá dobře - svým zvláštním krysím způsobem," dodala suše. „Ale má překvapivě silný stisk." Poklepala si nehtem na zuby. „Tihle škaredí kluci mají většinou... docela výdrž."

„Sylvie," napomenul ji otec, „víš, jak nesnáším, když se takhle vyjadřuješ."

Proklouzla kolem něho a pustila se po schodišti nahoru do své ložnice. „Otče, víš přece, jaká jsem. Takhle jsi mě vychoval." Pak se na něho přes rameno, usmála. „Zabiješ ho?"

Esterbrook zaváhal: „Doufám, že nebudu muset; je docela chytrý a podle toho, co jsem slyšel o době, kterou strávil v armádě, také umí přežít. Myslím, že by byl lepší spojenec než nepřítel."

Sylvia znovu vykročila do schodů. „To ti ale vůbec nebrání v tom, aby ses ho pokusil zničit."

Esterbrook mávl rukou a otočil se k chodbě, jež vedla ke knihovně. „Zničit někoho není totéž jako ho zabít. Jestli při

téhle spekulaci s obilím zkrachuje, mohl bych mu dokonce nabídnout místo v některé ze svých firem. Tak bych si nemusel dělat starosti s možným soupeřem a zároveň bych získal schopného pracovníka."

Sylvia zmizela v prvním poschodí a Jacob vykročil ke knihovně. Pro sebe si ještě dodal: „A kromě toho, kdybych se ho potřeboval zbavit, tak můžu říct Timu Jacobymu, aby to udělal za mě."

Rup se napil kávy. Byl to dnes už jeho pátý nebo šestý šálek a už dávno ji nepil z potěšení, ale ze zvyku.

Ke stolu, u něhož seděl Rup se svými společníky, přiběhl od schodiště Elán a hlásil: „Tahle zpráva právě přišla."

Podal Rupovi složený list pergamenu. Obchodník drahokamy v Saladoru nabízel cenu nižší, než v jakou Rup doufal, ale ne natolik nízkou, aby raději své zboží nabídl někomu jinému. Rup rychle v duchu počítal a přikázal: „Odpověď po rychlém poslu: 'Obratem pošlete zlato'."

Elán dodal: „ADuncan tvrdí, že se po hospodách začínají šířit řeči. Včera se tam prý opil nějaký mlynář a nechal se slyšet, že nemá žádné obilí k mletí, protože mu sedláci z okolí žádné nepřivezli."

Rup přikývl, „Pokračujte ve vyptávání."

Elán odběhl a Rup řekl: „Už to začíná."

Masterson přikývl a přivolal ke stolu číšníka. Když mladík přišel, Masterson napsal vzkaz a podal mu jej.. „Odneste to dolů, prosím. Je to pro pana Amesteda."

Rup si povzdechl. „Jak si stojíme?"

Masterson odpověděl: „Momentálně jsme zaplatili nebo ještě dlužíme za předkupní práva na obilí v hodnotě šesti set tisíc zlatých. Patří nám největší množství obilí v dějinách... celého světa!" Přejel si rukou po tváři. „Pochybuji, že v oblasti mezi Malacovým křížem a Vzdáleným pobřežím je jediný pytel obilí, který by se

neukázal nejpozději do čtrnácti dnů u městské brány označený naším jménem. Doufám, že jsi hádal správně, Rupe."

Rup se usmál. „Žádný z vás by přece s mým plánem nesouhlasil, kdybyste nevěřili, že vyjde." Trhl palcem k dolnímu prostoru kavárny. „Ale docela jasně to ukázalo jednu věc, Jerome. Každý, kdo tady je - včetně mě nebo tebe - je chamtivý parchant."

Masterson se zasmál. „To je větší pravda, než by sis vůbec mohl představit, Rupe." Naklonil se k Rupovi. „Popravdě řečeno jsem si jako malý kluk vydělával na živobytí odřezáváním měšců. Pak jsem během Velkého vzestupu dostal v armádě šanci na to, abych se napravil, a já po ní skočil všema deseti. Byl jsem tenkrát ještě kluk, ale stejně jako všichni chlapi, kteří tenkrát vstoupili do vojska, jsem dostal královskou milost. Rozhodl jsem se, že se dám na poctivý obchod a nakonec jsem zjistil, že jediný rozdíl mezi poctivým a nepoctivým obchodem je v úhlu pohledu."

Znovu se opřel. „Kdepak, není to v tom, že bych z člověka svlékl poslední košili a když s někým spolupracuji, přijdeme si na své oba, ale někdy je to skoro stejná divočina jako to, když jsem uřízl někomu od pasu měšec a pak utíkal tržištěm."

Rup se zeptal: „Jak jsme na tom s cenou?"

„Kupujeme pořád za tři stříbrné za deset bušlů s šestiprocentní jistinou."

„Na něj aké počítání j sem moc unavený," vzdychl Rup. „Kolik si vyděláme, jestli to klapne?"

„Nemám tušení," odpověděl Masterson. „Pořád se ještě musí ukázat nákupči ze Svobodných měst a vyšroubovat cenu nahoru."

„Doufám, že to skončíme co nejdřív," zamyslel se Rup. „Pořád ještě musíme vykoupit pár laciných nabídek." Pak

ztišil hlas. „Duncan mi vzkázal, že se začíná proslýchat, že obilí ze sklizní na statcích nepřichází. Za pár dní už nám nikdo nenabídne ani osinu. Musíme to skončit dneska, nejpozději zítra."

„Nemám ani pětník a celý svůj majetek jsem dal jako zástavu účetním kancelářím," Masterson se zasmál. „Nejspíš bych měl šedivět strachy, ale abych pravdu řekl, tak šťastně jsem se necítil od chvíle, kdy jsem jako kluk utíkal přes půlku města s městskou hlídkou za zády!"

„Vím, co tím myslíš. Je to jako... jako vsadit život na jediný vrh kostkami."

„Já na kostky nikdy moc nebyl," mávl rukou Masterson. „Vždycky jsem měl radši karty. Lin-lan nebo pokiir. Ty proti všem ostatním."

Rup podotkl: „Ze Saladoru mi posílají nějaké zlato. Brzy budu mít dalších deset tisíc, jestli, je budeme potřebovat."

„A potřebovat je budeme," vmísil se Hume, který právě vyšel po schodišti nahoru. „Jsme teď tak zadlužení, že nemáme ani těch pár měďáků na to, abychom zaplatili za kávu." Naklonil se k nim. „Ale tohle si nechtě raději pro sebe, kdybychom odsud museli narychlo zmizet."

Rup se zasmál. „Myslím, že takhle daleko to nedojde. Počítám, že každou minutu přijde ten vzkaz, na který tolik čekáme, a až se to stane..." usmál se a natáhl ruku dlaní nahoru. Pak ji sevřel v pěst: „Budeme je mít v hrsti!"

O několik minut později k nim dorazil číšník se dvěma vzkazy. Masterson si přečetl první: „Amested souhlasí a jde do toho s deseti tisíci. Ještě pořád se hlavně snaží zjistit, o co nám vlastně jde."

Přišel Crowley a posadil se. „Co je? Amested?"

„Ano, jde do toho," přikývl Masterson.

„Co ten druhý vzkaz?" zeptal se Rup.

Masterson jej rozvinul, přečetl a začal se usmívat. „Je to tady."

„Co se tam píše?" zeptal se Crowley netrpělivě.

„Syndikát nám nabízí třicet tisíc bušlů obilí v ceně dva stříbrné za tři bušly s jistinou deseti procent."

Rup bouchl dlaní do stolu. „To jsou oni. Musí to být oni. Ti chamtiví zmetci to nevydrželi. Jsou naši."

Masterson rychle počítal na kusu pergamenu. „Ne tak docela." Opřel se do křesla, zhluboka se nadechl a vydechl. „Nemáme dost zlata."

Rup zasténal. „Kolik nám chybí?"

Masterson pokračoval v počítání. „Těch tvých deset tisíc ze Saladoru se nám bude ještě zatraceně hodit."

„Bude to stačit?"

„Skoro," řekl Masterson. „Ale i tak nám budou pořád chybět dva tisíce."

Rup znovu zasténal. „Musím odsud vypadnout." Vstal. „Já na něco přijdu."

Opustil společníky a sešel po schodišti do srdce kavárny. Když vyrázoval ven, zjistil, že ulice jsou docela prázdné. Zahleděl se na dům naproti kavárně, kde si schoval hedvábí, které začalo jeho kariéru, a přešel k němu. Cestou se vyhýbal kalužím; včera v noci se spustil silný déšť a dnes byly ulice prázdnější možná i z tohoto důvodu.

Když dorazil k prahu opuštěného domu, všiml si, že zatím nikdo nevyměnil petlici se zámkem, kterou vypáčil. Ať už patřil tenhle dům komukoli, do dřeva rámu zatlačené šroubky a pohled na zámek ho ubezpečil v tom, že jeho majetek je dobře chráněn proti zlodějům. A protože uvnitř stejně není nic, co by někomu stálo za ukradení, je to docela dobrá úvaha, pomyslel si Rup.

Procházel domem a znovu cítil, jak ho tohle místo přitahuje. Ještě Karli nic neřekl, ale až zbohatne, měl v plánu tenhle dům koupit. Bydlet tak blízko u Barretovy kavárny ho lákalo, protože už se rozhodl, že přepravní

firma bude sice srdcem jeho obchodní říše, ale bude také jen jedním z mnoha odvětví, kterým se bude věnovat.

Něco podobného obchodování v Barretově kavárně zatím Ještě v životě nepoznal. Byla to hazardní hra v měřítku, o kterém se vojákovi, který mohl prohrát nebo vyhrát celý svůj žold jedním vrhem kostek v hospodě, ani nesnilo. Bylo to opojné a Rupa tyto možnosti sváděly.

Seděl v opuštěném domě dlouhé hodiny, poslouchal bubnování deště na střeše a zvuky města, které se s příchodem soumraku postupně uklidňovalo. Když se nakonec rozhodl vrátit, byla už skoro tma.

Vyšel z domu a přešel ulici do kavárny, kde na něho čekal Elán. Mladík řekl: „Luis vzkazuje, že přijela první dodávka obilí. Jedna z vesnic poblíž Konce světa sklízela dřív."

Rup zaklel. „Máme na ně dost místa ve skladišti?"

„Sotva, pokud z něj nevyklidíme všechno na dvůr a na ulici."

Rup se zamyslel: „Tohle může dopadnout špatně. Nemáme peníze na pronájem skladiště v docích a ze Svobodných měst zatím nepřiplula žádná loď."

„Připlula."

„Cože?" otočil se Rup.

„Dostali jsme zprávu, že v poledne zakotvila obchodní loď ze Svobodných měst. Hledal jsem tě celé odpoledne, abych ti to mohl říct."

Rup vytřeštil oči. „Tak pojďme!"

Vykročil ostře k přístavu a kdekoli to provoz dovoloval, dával se do klusu. Elán se ho celou dobu držel. Když dorazili k dokům, Rup se zeptal: „Kde je ta loď?"

„Tamhle stojí na kotvě," ukázal Elán.

Rup usoudil: „Kapitán je nejspíš na celnici. Pojďme."

Přeběhli k budově celnice a vrazili dovnitř. Za přepážkou seděl celní úředník a sepisoval nějaké dokumenty, zatímco

poblíž postávali dva viditelně nervózní muži. Rup se naklonil přes přepážku a zeptal se: „Už tady byl kapitán té lodi ze Svobodných měst?"

Celník zvedl hlavu od dokumentů a zamžikal. „Cože?"

Odpověděl jeden ze dvou čekajících mužů. „Ano, už tady byl a ještě pořád čeká na to, až mu jedna celnická skopová hlava orazítkuje všechny doklady, aby mohl předat náklad zákazníkovi." Ukázal na muže, který stál vedle něho.

Rup se k nim obrátil: „Jestli máte volné místo do Svobodných měst, měl bych náklad."

Kapitán pokrčil rameny: „Je mi líto, mladej, ale mám plno. Vezu s sebou akreditivy a příkazy k naložení plný lodi. Můj zaměstnavatel mi to opakoval nejmíň stokrát." Ztišil hlas. „Jestli toho nákladu není moc, tak bych to někam mohl vmáčknout, ale jinak mám naložit celou loď obilím a co nejrychleji se vrátit zpátky."

„Obilí?" usmál se Rup.

„Přesně tak, kluku. Obilí. Mám koupit plnej náklad kvalitního obilí za solidní tržní cenu a mazat domů." Zamračil se na celníka. „Proto taky chci udělat obchod co nejdřív, abych mohl švy chlapy poslat na břeh. Byli jsme na moři tři tejdny a nejspíš se tady pár dní zdržíme."

„Už jste se s někým ohledně toho obili spojil?" zeptal se Rup.

„Zatím ne - i když by mě docela zajímalo, co je tobě do toho."

Rup se nadechl: „Kapitáne, omlouvám se za své chování. Velice se omlouvám. Dovolte, abych představil sebe a svého společníka." Otočil se k Elánovi a řekl: „Toto je můj spolupracovník Flander Jameson, vnuk vévody z Krondoru." Položil si ruku na hruď, zatímco se kapitán a obchodník při zmínce o vévodovi napřímili. „A já jsem Rupert Avery, člen Sdružení krondorských obchodníků

obilím." Mírně se uklonil a dodal: „Kolik toho obili potřebujete?"

„Plnou loď, pane Avery."

Rup se otočil k Elánovi.„Bude to, co dneska přišlo, stačit?"

„Myslím, že ano," přikývl Elán.

Rup se usmál: „Dobře. Teď, pokud jde o cenu: kolik nabízíte?"

„Vy máte to obilí tady v Krondoru?" zeptal se kapitán.

„Ano, můžeme vám je dopravit do doků zítra za svítání."

Na kapitánově tváři probleskl vypočítavý výraz. Rup věděl, na co myslí: kdyby dokázal odvézt obilí dřív, než se rozšíří zpráva o živelné pohromě ve Svobodných městech, mohl by vydělat svému zaměstnavateli takový zisk, že by se mu vyplatilo dnes večer nepouštět posádku na břeh. „Můžu vám nabídnout dva stříbrné obvyklé váhy" - tyto mince odpovídaly normám Svobodných měst i zbytku Království - za tři bušle obilí, dodané do doku zítra za úsvitu."

Rup nabídl: „Jeden stříbrný za bušl."

„Tři stříbrné za čtyři bušle," kontroval kapitán.

Rup odpověděl: „Jeden stříbrný a jeden měďák za bušl."

„Tak moment!" vybuchl kapitán. „Před chvilkou jste říkal jeden stříbrný. Teď chcete tu cenu ještě zvednout?"

„Přesně tak," přitakal Rup, „a za okamžik už to bude stříbrný a dva měďáky." Naklonil se ke kapitánovi a zašeptal: "Kobylky."

Kapitán zrudl a chvilku vypadal, jako by ho měla,ranit mrtvice, ale chvíli se na Rupa mračil a pak napřáhl ruku. „Dojednáno! Stříbrný a měďák navrch za buši, dodaný do doku zítra za úsvitu."

Rup se otočil, položil ruku Elánovi na rameno a vystrčil ho z celnice. „Vyjde to," řekl, když vyšli na ulici.

Následujícího jitra dorazily do doků vozy s obilím, které námořníci nakládali na čluny a převáželi k obchodní lodi. Kapitán s Rupem stáli na palubě a každý si zapisoval počty, zatímco nakladači v docích skládali pytle obilí z vozů a nosili je po můstcích ke člunům.

V poledne nakládka skončila a oba muži si porovnali záznamy. Rup věděl, že kapitán úmyslně počítal jinak a měl poznamenáno o šest bušlů méně než on. Usoudil, že za cenu půlky zlatého může kapitánovi jeho malé vítězství přenechat. „Budeme to počítat podle vás."

Kapitán pokynul prvnímu důstojníkovi a ten přinesl truhlici, z níž začal velitel lodi vytahovat váčky se zlatem. Rup se do každého váčku podíval a podal jej Duncanovi, který stál vedle s jejich truhlicí, kterou okamžitě odnesou do účetní kanceláře, kde měl Rup zřízený účet.

Na, cestu zpátky z doků se Rup posadil na kozlík vedle bratrance. V životě ještě nepoznal takové vzrušení, které se ho právě zmocnilo. „Vyjde to," řekl do prázdna.

„Co?" zeptal se Duncan.

Rup už se nedokázal déle udržet. Dlouho se nahlas smál a pak zavýskl. „Budu strašně bohatý člověk, bratránku."

„To je od tebe opravdu hezké," podotkl Duncan suše. Rup si jeho nedostatku nadšení vůbec nevšiml.

Přízemí kavárny vřelo. Postarší muži na sebe ječeli jako trhovkyně a číšníci od sebe museli odtrhovat iniciátory několika rvaček. Nad vším zmatkem a vřavou bylo slyšet McKellerovo volání: „Pánové, pánové, pamatujte se, prosím!"

Po Rupovi se vrhl nějaký muž zpoza stolu, kolem kterého právě procházel, a mladík jen svým bitvami vycvičeným reflexům vděčil za to, že neznámý chňapl do prázdna. Když pak udeřil bradou do židle, ztratil vědomí.

Rup bral cestou na galerii schody po dvou; na vrcholu schodiště stáli dva číšníci, kteří měli za úkol zastavit všechny, jimž byl přístup nahoru zapovězen. Horní galerie tak sice nebyla o mnoho klidnější než prostor v přízemí, ale přinejmenším se tady nikdo nerval. I tady dospělí muži vypadali, že se buď v příští chvíli zhroutí, nebo že vybuchnou vzteky. Rup se protlačil kolem dvou rozzuřených obchodníků a zjistil, že u jejich stolu stojí další dva, kteří křičí na stejně vzteklého Mastersona.

„To, co mi tady vykládáte, mě vůbec nezajímá," burácel Masterson na oba muže, kteří se opírali dlaněmi o desku stolu a nakláněli se k němu. „Podepsali jste smlouvu? Podepsali! Takže buď dodejte obilí, nebo zaplaťte tržní cenu. Máte na to tři dny!"

Jeden z mužů vypadal, že vzteky omdlí, ale druhý málem žebronil. „Nemůžu. Prosím. Musel bych prodat všechno, co jsem kdy měl. Byl by ze mě žebrák."

Zdálo se, že se Masterson na toho muže vrhne se zaťatými pěstmi. „Na to jste měl myslet před tím, než jste se mi snažil prodat obilí, které jste nikdy neměl!"

Rup ho vzal za paži a přes rameno řekl: „Omluvte nás, pánové, za okamžik se vrátíme."

„Co je?" zavrčel Jerome stále ještě vztekle.

Rup se snažil udržet na tváři vážný výraz, a protože to nedokázal, obrátil se raději k těm dvěma mužům zády, aby jeho úsměv neviděli. „Kolik?" zeptal se společníka.

Masterson vybuchl: „Dluží nám dvě stě tisíc bušlů obilí a přitom nemají jediné zrno!" Pak si najednou uvědomil, s kým vlastně mluví, a začal se smát. Zakryl si ústa hřbetem ruky a předstíral odkašlání. „Meanyho jsem nikdy neměl moc rád a jeho bratranec Meaks není o nic lepší. Já bych je v tom ještě trochu vymáchal."

„Jsou spojeni s Jacobym?" zeptal se Rup tiše.

„Ne," odpověděl Jerome. „Alespoň jsem nic takového nezjistil. Udělal jsem, co jsi chtěl a sehnal si informace o všech syndikátech nebo společnostech, ve kterých má Jacoby podíl, ale na ně jsem nenarazil."

Rup uvažoval: „Musíme trochu brzdit. Pokud přivedeme na mizinu všechny investory v Krondoru, nebudeme mít s kým obchodovat. V čem podnikají tihle dva?"

Masterson se najednou usmál. „Meany má moc hezký malý mlýn, který vydělává jen tak tak, a Meaksovi patří nedaleko odsud pekárna, která si vůbec nevede špatně. Většinou spekulují, ale jsou to jen malé ryby." Ztišil hlas do šepotu. „Někdo musel rozhlásit, že se tady rozdává zadarmo. Někteří lidi nám dali dvě i tři nabídky - na daleko větší sumu, než jakou mají jejich firmy hodnotu."

Rup přikývl. „No, pokud změníme Krondorské obchodníky obilím na stálý syndikát, mohlo by se nám v budoucnu hodit pár podniků, které by zajistily trvalý přísun hotovosti. Co bys říkal podílu na pekárně a ve mlýně?"

Masterson si zamnul bradu. „To není špatný nápad. Měli bychom si s Crowleyem a Humem sednout a probrat to. Můžeme se celkem rychle zbavit těch, které jsme přibrali později, ale Brandon Crowley a Stanley Hume s námi jsou od začátku."

„Souhlasím." Rup se otočil a přešel zpátky ke stolu. „Pane Meany?" zeptal se.

Rozhněvanější ze dvou mužů vyštěkl: „Ano?"

„Pokud jsem to správně pochopil, tak vy to obilí, které jste se nám zavázal dodat za předem dohodnutou cenu, nemáte?"

„Víte přece, že ne!" vykřikl Meany. „Někdo skoupil všechno obilí od Vzdáleného pobřeží až po Kesh! Všichni nákupčí z knížectví mi hlásí, že nemohli koupit ani buši! Jak mám splnit tuhle smlouvu, když nemůžu nikde sehnat obilí?"

Rup pokýval hlavou. „V tom případě jste se octl v dost nešťastné situaci."

Druhý muž, Meaks, žebronil: „Prosím. Pokud budeme muset dostát podmínkám smlouvy, budeme na mizině. Mám rodinu!"

Rup předstíral, že o tom přemýšlí, a pak prohlásil: „Budeme uvažovat o tom, že bychom od vás přijali dlužní úpis."

Sotva to řekl, Meaks už vyhrkl: „Děkuji vám, pane!" Ulevilo se mu tak, až se málem rozplakal.

„Vy budete brát dlužní úpisy?" podivil se Meany.

„S rozumnou úroční sazbou, samozřejmě, a budeme požadovat majetek jako..." Rup se podíval na Mastersona a zašeptal: „Jak se tomu říká?"

„Záruční jištění," napověděl Masterson.

„...záruční jištění. Připravte seznam svého majetku a přijďte sem v den splatnosti a nějak už to vyřešíme. Přece nemůžeme vaše rodiny vyhnat na ulici, že ne?" otočil se Rup významně k Meaksovi.

Oba muži odešli a Rup se pustil do jednání s dalšími, kteří přicházeli před datem splatnosti dodávky prosit o víc času, protože na trhu nebylo žádné obilí. Prošel si poznámky, které mu sepsal Masterson a vryl si do paměti jména, která v nich stála. Žádný z těchto mužů za ním ale nepřišel.

Večer se Rup se svými společníky a Sebastianem Lenderem sesedli kolem stolu. Rup si vzal slovo: „Pánové, navrhuji založení stálé společnosti."

„Pokračujte," vybídl ho Crowley.

„Dosáhli jsme - alespoň podle toho, co tvrdí Jerome - největší jednotlivé manipulace trhu Západu v celých dějinách Barretovy kavárny."

„To je docela přijatelné vyjádření," poznamenal Lender.

Jerome trochu rozpačitě dodal: „No, pravda je, že nikdo z nás vlastně nečekal, že to takhle skončí."

Rup pokračoval: „Chci říct, že celá záležitost dopadla tak, jak dopadla, jen díky tomu, že se nikdo z vás nezalekl možných problémů. Slabší muži by propadli strachu a utekli by."

Crowley sice nevypadal příliš přesvědčeně, ale zdálo se, že Humea Rupova slova potěšila.

„Byl jsem dva strašlivé roky vojákem," mluvil dál Rup, „a vím, jakou má člověk obrovskou výhodu, když má za zády lidi, kterým může důvěřovat." Rozhlédl se po svých čtyřech spolustolovnících. „A vám čtyřem důvěřovat mohu."

Jeho slova vyvolala na Crowleyově tváři takřka pohnutý výraz.

Rup kul železo, dokud bylo žhavé: „Navrhuji, abychom majetek, který jsme tímto podnikem nabyli, dále rozšiřovali a založili novou společnost, úplně jinou a s tak širokým záběrem, že se jí v Království nebude žádná moci rovnat." V duchu věděla že tímto navrhuje založení společnosti, která by už zítra mohla konkurovat obrovské říši Jacoba Esterbrooka.

Crowley se ozval: „A vy se bezesporu budete chtít stát jejím předsedou." V hlase mu zněl podezíravý tón.

„Ne," odpověděl Rup. „Já jsem v tomhle obchodě pořád ještě nováček a i když si myslím, že na podobné věci mám nos, je mi také jasné, že jsme měli obrovské štěstí." Zasmál se. „Pochybuji, že by někdo v celém Království pár let proplatil smlouvu na dodávku obilí před dodáním."

Ostatní se také zasmáli.

„Ne," pokračoval pak Rup, „myslel jsem, že předsedou bys mohl být právě ty, Brandone." Vůbec poprvé upustil od vykání a oslovil Crowleyho křestním jménem.

„Já?" zeptal se Crowley, který něco takového očividně nečekal.

„Totiž," zaváhal Rup a otočil se k Jeromovi, Já i pan Masterson máme... řekněme barvitou minulost." Masterson vybuchl smíchy.

„A i když si pana Humea velice vážím, zdá se mí, že jsi přece jen o něco starší. Tvůj věk a zkušenosti nám určitě poslouží tím nejlepším vedením. Navrhuji, aby ses stal předsedou a pan Hume bude vykonávat funkci jednatele společnosti. Já se spokojím se čtvrtinovým majetkovým podílem. Mimo aktivity této nové firmy musím také řídit svou vlastní. Avery & syn mi zabere hodně času. A předpokládám, že každý máme své obchody, na jejichž vedení bychom chtěli dohlížet sami. Mezi tím vším se ale budeme scházet s mnoha, mnoha muži, kteří nám nebudou schopni splatit své závazky." Nastínil jim rozhovor, který měl s Mastersonem a svou nabídku Meaksovi a Meanymu.

„Až tohle všechno skončí a pokud se nám bude dařit, budou nám patřit podíly v mnoha firmách kolem celého Hořkého moře."

„A právě z tohoto důvodu, pánové," shrnul, „navrhuji, abychom dnešním dnem založili Obchodní a záruční společnost Hořkého moře."

Masterson udeřil dlaní do stolu. „Ať se propadnu, jestli nejsi dítě štěstěny, Rupe Avery! Jdu do toho s tebou!"

Jako další promluvil Hume. „Já se k vám připojím také; bude mi opravdu potěšením."

Po chvíli se ozval Brandon Crowley: „Předseda společnosti?" Přikývl. „To se mi líbí. Jdu také."

Rup požádal: „Pane Lendere, byl byste tak laskav a sepsal potřebné dokumenty?"

„Bude mi potěšením, pane Avery."

Masterson si zamnul ruce. „Pánové, myslím, že bychom to měli zapít." Otočil se a zavolal na číšníka, aby donesl jeho soukromé brandy a pět skleniček.

Když si nalili a každý pozvedl svou sklenici, Masterson se pousmál: „Na pana Ruperta Averyho, bez jehož odvahy a přesvědčení bychom nejen nestáli před branami neslýchaného bohatství, ale nejspíš bychom žebrali na ulicích."

Rup zvedl dlaně: „Ne. Prosím. Každý z nás na tom má svou zásluhu.. Raději bych připil na" - zvedl sklenku - „Obchodní a záruční společnost Hořkého moře!"

Všichni zopakovali jméno nové společnosti a jako jeden muž do sebe zvrhli znamenité Mastersonovo brandy.

Kapitola pátá

UPEVŇOVÁNÍ POZIC

Lokál vřel.

V tmavém koutě sedělo pět mužů, kteří spolu navzdory strašnému hluku v nálevně mluvili co nejtišeji. Jeden vzteky málem prskal. „Ten zatracený parchant drží pod krkem celý trh a my přijdeme na buben. Říkal jsi, že to bude jednoduché jako facka. Mám zastoupení ve třech syndikátech a všechny mají stejné záruční jištění! Jestli zůstanu dlužen jedinému z nich, tak budu muset buď utéct z města, nebo půjdu do vězení! Říkal jsi, že s tím nebudou problémy!" Ukázal rozvztekleně na muže, který seděl na protější straně stolu.

Timothy Jacoby se naklonil nad stůl. „Nesliboval jsem ti vůbec nic, deWitte. Říkal jsem, že budeš mít příležitost k řezničině." Jeho vztek nebyl o nic menší než vztek jeho kumpánů. „Ale nikdy jsem ti nic *nezaručil!*"

Třetí muž řekl: „Tohle nemá cenu. Otázka je pořád stejná: co budeme dělat?"

„Půjdu za Esterbrookem," odpověděl Jacoby a vstal tak prudce, až jeho židle odletěla dozadu a udeřila opilce, který ležel obličejem na druhém stole. Ten se stěží pohnul. Jacoby se na bezvládného muže podíval. „Uvidíme se za dvě hodiny. Pak už budu mít pár odpovědí."

Pět mužů vstalo a po chvilce se napřímil i opilec. Byl to mladík, který by na ulici pozornost rozhodně nevzbudil, a jediná věc, které by si na něm mohl kdokoli všimnout, byla barva jeho vlasů; byly velice plavé a ve slunečním světle vypadaly skoro bílé. Aby skryl tento lehce zapamatovatelný rys, měl na hlavě naraženou námořnickou čepici. Pružným krokem vyšel z místnosti a následoval pět mužů ze dveří ven.

Před hostincem se zastavil a rozhlédl se, až se ze stínu vchodu do vedlejšího domu vyloupla známá postava. Čekal, dokud k němu nedorazila. „Tak co?" zeptal se Elán falešného opilce.

„Běž zpátky a řekni svému zaměstnavateli, že píchl do vosího hnízda. Vyřiď mu, že Tim Jacoby vyrazil k Jacobu Esterbrookovi, aby se dozvěděl, co má dělat dál. Já vyrazím za Jacobym a zkusím odposlechnout, co se bude s Esterbrookem snažit upéct."

Elán podotkl: „No, aspoň nebudeš muset lézt po střechách a viset hlavou dolů z okapu. To ti nikdy moc nešlo."

Jimmy se na mladšího bratra usmál. „Stejně jako tobě odřezávání měšců." Popadl bratra za paži. „Určitě táta uvěřil tomu, že jsem s tebou šel dneska na večeři?"

Elán pokrčil rameny. „Aspoň jsem mu to takhle řekl. Ale nedělej si starosti. Kdyby se něco zvrtlo, dědeček to s ním nějak vyřídí. Zatím to vždycky udělal."

„No, tak jdeme na to. Mají se tady sejít zase za dvě hodiny. Nejlepší bude, když do té hospody pošleš někoho jiného - pro případ, že bych Jacobyho nedokázal cestou

zpátky předehnat." Plácl bratra po zádech. „Uvidíme se později."

Elán zmizel ve stínech a Jimmy vykročil k místu, kde měl schovaného koně. Nasedl a rozjel se k východní bráně; předtím se ještě pozorně rozhlédl, jestli ho nikdo nesleduje.

Když vyjel z městské brány, zahlédl před sebou na cestě Jacobyho, jehož postava byla ve světle úplňku, který stál vysoko na obloze, jasně viditelná. Jimmy zpomalil, aby jeho kořist nezaslechla klapot kopyt.

Když Jimmy. dorazil k vnější zdi Esterbrookovy usedlosti, věděl jistě, že dovnitř se dostane bez problémů. Cesta zpátky může být trochu složitější.

Jimmy vyrostl stejně jako jeho bratr v paláci v Rillanonu, kde jejich otec Arutha sloužil s jejich dědečkem, bývalým vévodou z Rillanonu. Arutha - jméno dostal po zesnulém princi z Krondoru - byl vychováván v daleko puritánštějším duchu než jeho otec, proslulý krondorský zloděj, jehož vzal právě princ Arutha před mnoha lety do svých služeb.

Ale chlapci daleko raději poslouchali vyprávění dědečka Jamese a když jim bylo pět a sedm, celý palác byl neustále vzhůru nohama, protože oba chlapci zlézali zdi, skákali po střechách, páčili zámky, odposlouchávali státní jednání a vůbec dělali problémy, které by u dětí jejich věku a velikosti čekal jen málokdo.

Když trochu vyrostli a bylo jim jedenáct a devět let, rozhodl se jejich otec, že pár let života v drsném pohraničí je podobným vylomeninám odnaučí. A tak se Jimmy s Elánem sebrali a odjeli na pohraniční dvůr v Crydee, což byl domov králova bratrance vévody Marcuse.

Jejich návštěva trvala dva roky a když se oba bratři vrátili do Rillanonu, byli opálenější, daleko soběstačnější, skvělí stopaři, ještě lepší lovci a teď už zcela nezvládnutelní výrostci. V následujících pěti letech je otec i dědeček

několikrát za sebou vyhodili z paláce v marné naději, že chlapci brzy sami zjistí, jaké měli štěstí, když se narodili, mezi elitou Království.

Pokaždé se mladíkům díky jejich prohnanosti a vychytralostí vedlo docela dobře a často využívali k obstarávání živobytí těch svých schopností, kterými dřív dohánělí palácové služebnictvo k zoufalství. Dokonce se jim dvakrát podařilo znepřátelit si rillanonský cech zlodějů a přežili to.

Když byli vyhnáni z paláce posledně, jejich otec už to po třech týdnech nevydržel a vydal se je hledat; zjistil, že rukou společnou a nerozdílnou vedou jeden z nejzpustlejších nevěstinců v docích. Vyhráli jej v kartách.

Jimmy uvázal koně kousek od cesty, v místě, kde jej Timothy Jacoby nezahlédne ani v případě, že by tudy ujížděl ještě předtím, než bude moci zmizet on. Odběhl k bráně a rychle si ji prohlédl. Bleskově si našel tři pevné body pro nohy a ruku a za chvilku už vyhlížel přes vrcholek zdi. Nějaký sluha odváděl Jacobyho koně ke stájím a jinak nebyl v dohledu nikdo. Zaslechl, jak se zavírají dveře do hlavní budovy a usoudil, že Jacoby právě vešel.

Jimmy seskočil ze zdi na trávu a rozběhl se k domu; držel se mimo cestu a kryl se ve stínu pečlivě zastřiženého živého plotu. Když dorazil k domu, pozorně se rozhlédl. Netušil, které okno vede do Esterbrookovy knihovny, věděl jedině, že je v přízemí - a to jen proto, že se o tom Elán zmínil mezi řečí.

Tiše se proklel za to, že se Elána zapomněl zeptat, jestli ví, kde knihovna leží. Ale na druhou stranu - pomyslel si pobaveně - přípravám na rozdíl od bratra nikdy moc nedal a raději jednal impulzivně.

Nahlédl do několika oken v přízemí a když za nimi nezahlédl žádný pohyb, pokračoval opatrně dál. Konečně

se podíval přes římsu do potemnělé místnosti, kterou osvětlovaly jen dvě svíčky, ale z níž zaslechl zvýšené hlasy.

„Neopovažuj se sem takhle vrazit a mluvit se mnou tímhle tónem, Timothy!"

Elán riskoval trochu delší pohled a za okenní tabulí zahlédl Timothyho Jacobyho, který se opíral pěstmi o stůl a nadechoval se k ostré odpovědi.

„Potřebuju zlato!" zaječel na Jacoba Esterbrooka. „Spoustu zlata!"

Esterbrook mávl rukou, jako by se chtěl zbavit nějakého nepříjemného zápachu. „A já ti je mám podle tebe nejspíš dát, že?"

„Tak mi je půjčte, zatraceně!"

„Kolik?" zeptal se Esterbrook.

„Mám předkupní práva na šedesát tisíc zlatých, Jacobe. Jestli nesplatím tenhle dluh nebo se na trhu do tří dnů neobjeví nějaké obilí, přijdu o všechno, co mám."

„Tvůj majetek má daleko větší hodnotu než mizerných šedesát tisíc zlatých, Timothy, daleko větší hodnotu."

„Ale to není cena!" zaječel Jacoby. „To je jen pokuta za nedodání obilí. U všech bohů, cena obilí teď stoupla na tři stříbrné za buši a pořád jde nahoru! A žádné není. Každý mlynář z Království teď sedí v Krondoru a řve na nákupčí. Někdo skoupil všechny dodávky obilí a nikdo nemá ani buši volný."

„A co všechno to levné obilí, které sem jede z Keshe?" zeptal se Esterbrook.

„To dorazí zítra, ale pokryje jen zhruba polovinu těch smluv. Jak jsem mohl tušit, když jsem si je zajistil, že ta malá krysa bude chtít pětkrát tolik? A místo toho, abychom ho tím obilím udusili, ho na něm ještě necháme vydělat! Tržní cena už dělá dvojnásobek ceny mých předkupních práv."

Jacob napřáhl k Timothymu ukazováček. „Nechal ses přemoci chamtivostí.což je špatné. Ale choval ses jako hlupák, a to je daleko horši. Nechal ses nenávistí k mladému Averymu ovlivňovat ve svých úsudcích. A navíc jsi zavraždil úplně nevinného člověka jen proto, že byl jeho obchodním společníkem. Jsi jediný člověk v Krondoru, který se ze svého závazku nikdy nemůže vykroutit."

„Nevinného!" vykřikl Jacoby. „Jen se na Helmuta Grindlea zeptejte mého otce. Však on dobře věděl, kde chlapa zmáčknout. Ale tenkrát se prostě jenom náhodou připletl do cesty. Avery mi ukradl zboží, které se těžko shání a zákazníkům, kterým bylo to zboží určené, se to vůbec nelíbilo."

„Už zase pašuješ drogy pro Jízlivce, Time?" V Esterbrookově hlase teď bylo jasně slyšet znechucení. „Inu, jak si kdo ustele, tak si i lehne."

„Tak půjčíte mi to zlato, nebo ne?" vybuchl Jacoby.

„Kolik?"

„Pokud přijde na trh obilí do dvou dnů, přežiju se šedesáti tisíci zlatými. Tím aspoň vyplatím deWitta a ostatní, kteří do toho se mnou šli. Pokud na trh žádné obilí nepřijde, tak ani vy nemáte dost peněz na to, abyste mě zachránil. DeWitt nebude jediný člověk, který bude utíkat z města." Ztišil hlas a Jimmy měl co dělat, aby slyšel, jak pokračuje: „Ale jestli mě seberou, Jacobe, tak bych soudci mohl říct hodně věcí, které by mi vynesly nižší rozsudek. Já těch pár let ve vězení přežiju, ale vy jste přece jen starý člověk. Myslete na to."

Esterbrook chvíli mlčel. Podíval se z okna a Jimmy se přikrčil, na poslední chvíli. Slyšel, jak přes místnost někdo přešel; vtiskl se co nejvíc do ozdobných křovisek a ani se nehnul. „Připadalo mi, že jsem něco zahlédl," řekl Esterbrook.

„To se vám něco zdálo," odpověděl Jacoby.

Jimmy pak zaslechl škrábání pera po pergamenu. „Tohle je dopis mému účetnímu," promluvil znovu Esterbrook. „Půjčí ti potřebnou sumu. Ale varuji tě - tvůj dluh budu požadovat po tvém otci a naše dlouholeté přátelství přitom nebude hrát žádnou roli."

„Díky, Jacobe," odpověděl Jacoby ledovým hlasem.

Jimmy zaslechl prásknutí dveřmi a usoudil, že má nejvyšší čas vyrazit ke zdi: Jacoby měl koně ve stáji a pokud si pospíší, může on ke svému zvířeti dorazit dřív, než Jacoby vyjede z brány.

Právě chtěl vyběhnout, když zaslechl, jak někdo vchází do knihovny. „Otče?"

Podíval se dovnitř a zahlédl u dveří nádhernou ženu. Usoudil, že přinejmenším protentokrát Elán o dívčině krásе nepřeháněl. Teď už chápal Elánovo tvrzení, že dokázala uhranout Averyho i jeho bratrance a dokonce i Jasona. Elán s Jimmym vyrůstali u samotného centra moci v králově městě a jako vnukům vévody z Rillanonu se jim od doby, kdy to dokázali ocenit, dvořila spousta krásných žen. Dokázali výhod podobného dvoření využít a bez ohledu na věk se jim dostalo pečlivé výchovy ohledně žen, ale také se na ně naučili dívat poněkud nedůvěřivě. A proto Jimmy stejně jako Elán poznal, že je Sylvia Esterbrooková nebezpečná osoba, která si dokáže najít mocné spojence.

Zeptala se: „Co to tu bylo za křik? To už ti Tim zase vyhrožoval?"

„Snažil se," odpověděl otec. „Zdá se, že mladý Avery dokázal přežít Jacobyho pokusy o porážku, ale navíc - jak se říká - proti němu jeho zbraň otočil. Musel jsem půjčit Jacobymu zlato, abych ho zachránil před krachem."

„Takže se Timothy bude snažit Ruperta zabít?"

„S největší pravděpodobností."

„A ty ho necháš?" zeptala se Sylvia.

Jacob vstal a obešel stůl. „Myslím, že bych se měl z celého toho konfliktu stáhnout. Nejspíš se na pár týdnů zajedeme podívat do naší rodné země. Až se vrátíme, bude celá záležitost urovnaná."

„No, pokud už musíš nechat někoho zabít, otče, tak to udělej co nejdřív. Bydlení mimo město je hrozná nuda."

Jimmy se už dřív setkal s vypočítavými ženami u východních dvorů, ale Sylvia Esterbrooková byla to nejchladnokrevnější stvoření, jaké kdy potkal. I když by nejraději poslouchal tenhle rozhovor až do konce, věděl, že se nesmí za Jacobym příliš opozdit. Vyrazil ke vnější zdi a zvažoval, jestli něčemu prospěje, když bude Averyho varovat. Pak si znovu uvědomil, jak krásná žena to je a že Rupert Avery nejspíš na pozornost podobných žen není v žádném případě zvyklý, a usoudil, že by to byla zbytečná námaha.

Ve tmě slyšel, jak se brána zavírá a Jacobyho kůň současně odjíždí po cestě k městu. Jimmy se přikrčil k zemi, zatímco hlídač se vracel do domu, a když zaslechl bouchnutí zavíraných dveří, vstal, přeběhl ke zdi a rychle přelezl na druhou stranu.

O několik minut později už seděl vsedle a mířil zpátky. V duchu se modlil, aby už byl Elán v hostinci, protože Jacobyho už v žádném případě nemohl předehnat a zaujmout své místo bezvědomého opilce u vedlejšího stolu.

Jacob Esterbrook za sebou mezitím zavřel dveře do knihovny a pokračoval v rozhovoru: „Starý Frederick už na tom se zdravím není tak dobře jako kdysi a obávám se, že za chvilku už bude Timothy naprosto nezvladatelný. Nejlepší by pro nás bylo, kdyby buď on nebo Rupert zmizeli ze scény. Buď se zbavíme ambiciózního mladíka, který může jednoho dne mít až nebezpečně velkou moc, nebo nejistého spojence - který je ovšem potenciálně

daleko nebezpečnější než jakýkoli protivník. Ať tak nebo onak, my na tom můžeme jen získat."

„Jaký budeš mít zisk z toho, že Rup Tima zabije? Není to přece tvůj společník a myslíš si, že s tebou bude chtít obchodovat, až zjistí, jak jsi zasahoval do toho, co se ve městě dělo během těch několika posledních měsíců?"

„Pokud Tím zabije jeho, pak je tahle otázka naprosto akademická. A pokud on zabije Tima, tak to bude nadějný mladý muž s velkým a stále sílícím vlivem a já se postarám o to, aby nám pomáhal v naší věci. Mimoto počítám, že mu ke spolupráci se mnou dostatečně pomohou tvé půvaby."

„Chceš, abych se za něho provdala?"

„Ne, on už ženatý je."

Zasmála se a její smích zněl jak melodicky, tak i mrazivě. „Ten malý lump. Mně o manželce nic neříkal. No dobře, tak toho škaredého zmetka budu muset svést a stát se jeho milenkou."

„Ale jen tehdy, pokud ho Tím nezabije."

„Jistě, otče. Budeme večeřet?"

Rup zůstal nehybně sedět v křesle, když nahoru přišel Tim Jacoby a hodil listiny na stůl. Zvedl je Masterson a zeptal se: „Takže máte obilí?"

„Ano," Jacobyho vztek se změnil v temný, chladný hněv. „Dnes ráno přicestoval do města nákupčí a já od něho vzal tolik, abych naplnil smlouvu."

Rup silou vůle potlačil úsměv. Přemluvil Luise, aby vystupoval jako nákupčí a prodal mu obilí za daleko vyšší sumu, než kterou teď Jacobymu platil. Nejenže chtěl prodat totéž obilí dvakrát, ale navíc na něm chtěl i v obou případech vydělat.

Jacoby se otočil k Rupovi. „Avery," řekl klidně, „sice nevím, jak jsi to zvládl, ale něco mi na tom smrdí jako

čtrnáct dní zdechlá kočka. A až zjistím, co jsi vlastně udělal a jak jsi to dokázal, splatím ti to i s úroky."

Rup vstal pomalu, protože nechtěl na galerii Barretovy kavárny vyvolat rvačku. Přešel ke stolu a podíval se svému vyššímu protivníkovi do tváře. „Když jsem ti tenkrát vykroutil nůž z ruky, řekl jsem ti, že nejsi první nepřítel, kterého jsem v životě měl. Ale zašel jsi příliš daleko, když jsi toho muže zabil jen proto, že jsi se mnou byl ve sporu, Jacoby. Pokud jsi připraven zemřít, tak to můžeme jít vyřídit na ulici hned teď."

Jacoby zamrkal a čelist mu ztuhla, ale zůstal stát nehybně; po chvilce se otočil a prodral se pryč davem ostatních mužů, kteří přišli vyřídit své dluhy se Sdružením krondorských obchodníků obilím.

Rup se vrátil ke křeslu a Masterson poznamenal: „To, že jsme mu prodali naše vlastní obilí, aby nám mohl splatit dluh, nám vydělalo sice nějaké peníze navíc, Rupe, ale všichni bychom mohli spát daleko klidněji, kdyby se nám podařilo vystrnadit firmu Jacoby & synové z trhu nadobro a jednou provždy."

„Kdybychom to udělali, už by tekla krev." Rup se na Mastersona podíval a dodal: „Já už vnitřek cely smrti viděl; vůbec nestojím o to, abych si to mohl zopakovat." Pak se usmál. „Dokážeš si představit, co Jacoby udělá, až zjistí, že jsme mu prodali obilí, aby nám je mohl přinést zpátky? Se ztrátou?"

Masterson s úsměvem přikývl. „Třeba z toho vzteky pukne."

Přicházeli další muži, někteří s obilím, které bylo nyní na trhu k maní za několikanásobek původní ceny. Jiní přicházeli, aby žádali o další čas nebo s nabídkou k vyrovnání.

Společníci v těchto případech vyslechli všechny nabídky a ve většině případů byl dluh vyrovnán částmi podílu nebo

celými podniky. Na konci dne Obchodní a záruční společnost Hořkého moře vlastnila několik mlýnů, šestnáct lodí, půl tuctu obchodů po celém Krondoru a další majetky ve vzdálených městech, jako například v Ylithu, Carsu a Malacově kříži.

Večer si Rup zamnul bradu. „Jak jsme na tom?"

Masterson se podíval na Lendera, který se poradil s písařem, dohlížejícím na vedení účtů. „Za poslední čtyři dny jsme získali majetky, které mají - mírným odhadem - hodnotu více než milión zlatých, pánové. Osobně bych odhadl, že Obchodní a záruční společnost Hořkého moře má v současnosti hodnotu přesahující dva miliony zlatých. A až dopravíme všechno to obilí vlastními prostředky do Bordonu a Natalu, stoupne hodnota společnosti až ke třem milionům."

Rup nedokázal navzdory únavě odolat širokému vítěznému úsměvu. „No to mě podržte," zašeptal.

„Kdy bude oslava?" zeptal se Masterson.

„Oslava?"

„Máme tady takovou tradici, že nejnovější člen syndikátu uspořádá večírek pro své společníky a obchodní partnery. Vzhledem k tomu, že v současnosti vedeš obchody skoro se všemi obchodními firmami v Království a polovinou v Keshi a Quegu, doufám, že máš velký dům."

„Večírek?" řekl Rup. Pak si vzpomněl na dům naproti kavárně a dodal: „Myslím, že brzy."

Otočil se a naklonil se k Lenderovi, aby mohl šeptat. „Mohl byste mi zjistit, komu patří ten dům naproti přes ulici a za kolik by jej asi tak prodal?"

Lender vstal. „Raději se na to poptám hned."

Rup také vyskočil z křesla. „Musím jít domů, pánové. Moje žena mě od chvíle, co jsme tady spolu začali plánovat, skoro vůbec neviděla. Musím se znovu seznámit jak s ní, tak i s dcerou."

U dveří nechal vzkaz, aby ti, kteří se s ním budou chtít spojit, zašli do kanceláře firmy. Pak odešel domů.

Karli překvapeně vzhlédla, když Rup vešel do obývacího pokoje. Usmál se na ni. „Musím ti něco říct."

Karli zrovna kojila dítě; to se jí teď v náruči zavrtělo. „Ano?" zeptala se ho.

Rup si přitáhl křeslo a posadil se. Položil paži manželce kolem ramen a pochlubil se: „Provdala ses za jednoho z nejbohatších lidi v celém Království." Nedokázal potlačit uchechtnutí.

Karli se od něho odtáhla a podezíravě si ho změřila. „Ty jsi opilý?"

Rup se zatvářil ublíženě. „Ženo! Jak bych mohl být opilý!" Vstal. „Jenom strašně unavený a hladový. Musím se vykoupat a prosím tě, řekni Rendel, aby mi co nejdřív udělala večeři."

Karli se zeptala: „To ani nepozdravíš svou dcerušku?"

Rup se zatvářil zmateně. „Vždyť je to jenom dítě! Jak bude vědět, jestli jsem ji pozdravil, nebo ne?"

Karli se na něho zamračila. „Měla by přece znát svého otce, Rupe." Zvedla dítěa opřela si jeho hlavičku o rameno. „Dneska se na mě usmála."

Rup zavrtěl hlavou. „Vůbec netuším, o čem to vlastně mluvíš. Musím se vykoupat." Když dorazil ke dveřím z pokoje, prohodil: „Už jsem ti říkal, že budu kupovat nový dům?"

„Proč?"

Rup se otočil ke své ženě a tvář mu ztuhla do hněvivé masky. „Proč?" zakřičel. Dítě se toho hlasitého zvuku polekalo a rozplakalo se. „Copak si myslíš, že chci žít celý zbytek života v téhle malé chatrči, která stačila tvému otci? Já nám chci koupit městský dům proti Barretově kavárně! Má tři poschodí a velkou zahradu..." Zavrtěl hlavou a

zhluboka se nadechl. „Chci také koupit dům mimo město. Budu mít vlastní koně a psy a budu jezdit na lov se šlechtou."

Během řeči z něho všechna zlost vyprchala a její místo zaujala podivná závrať. Natáhl ruku a pevně se chytil kliky. „Potřebuju se najíst."

Otočil se a vydal se nahoru po schodišti, zatímco se Karli snažila utišit plačící Abigail. „Mary," zavolal Rup. „Potřebuju hned horkou koupel!"

Když Rup zmizel v prvním poschodí, setřela si Karli slzu, která jí stékala po tváři, a tiše řekla: „Pššt, miláčku. Tatínek tě má rád."

Nocí se nesla hudba. Rup stál ve dveřích v nejlepším obleku, jaký vůbec sehnal. Osobně vítal všechny příchozí hosty a byl středem pozornosti.

Dostavil se sem každý schopný a důležitý obchodník a spousta šlechticů, kteří sem přišli jako přátelé Rupových přátel. Dům byl vyklizen, vymalován, vyzdoben a vybaven nejlepším nábytkem, jaký bylo možno koupit. Každý, kdo se na něj jen podíval, musel uznat, že se do domu naproti Barretově kavárně nastěhoval důležitý muž.

Karli stála vedle manžela ve večerních šatech, které stály víc, než si dokázala představit, ale v nichž se snažila vypadat, jako by podobný oděv nosila prakticky denně. Občas se ohlédla nahoru na schodiště a uvažovala, jak se asi daří jejich dceři, protože ta byla v prvním poschodí hlučného domu a právě jí lezly zoubky. Byla u ní Mary, ale pokud šlo o péči o dítě, Karli nikomu kromě sebe nevěřila.

Trvalo celé měsíce, než našli majitele budovy, dohodli se na ceně, zaplatili ji a nastěhovali se. Karli trvala na tom, že si nechají i starý dům, v němž vyrůstala, a Rup se s ní o tom nechtěl hádat. Poté, co opadla poslední vlna vzrušení z jeho manipulace obilným trhem, se ukázalo, že vydělal víc,

než kolik si byl vůbec schopen představit. Když se vrátila poslední loď ze Svobodných měst, nedosáhla celková hodnota majetku Obchodní a záruční společnosti Hořkého moře předpokládaných tří milionů zlatých, ale skoro sedmi - kobylky se totiž rozšířily až na Vzdálené pobřeží a do Yabonu a ceny obilí dosáhly nevídaných hodnot. Navíc se několik firem, které při tomto obchodě získali, ukázalo být celkem lukrativních a poté, co v nich Rup se svými společníky převzali kontrolu, docela rychle vydělávaly.

Teď Rup věděl, že je důležitým člověkem, když mu přímo na jeho prahu vyjadřovali svou úctu mocní a bohatí tohoto města. Rup měl pocit, že se mu hruď rozskočí pýchou, když před jeho novým, domem zastavila čestná jízdní jednotka a za nimi zastavil kočár, z něhož vystoupil Elán s bratrem Jimmym a jejich rodiče. Za jejich kočárem jel další, označený znakem prince z Krondoru, a z něho vystoupil vévoda s vévodkyni. I na ty, kteří se sem přišli podívat jen ze zvědavosti, na tyto cynické pozorovatele, kteří si o Rupovi mysleli, že je jen jasnou hvězdou této noci a za rok po něm nebude ani památky, udělala návštěva nejmocnějšího šlechtice po králi velký dojem.

Elán vstoupil dovnitř a usmál se, když se pozdravil s Rupem a pak. políbil ruku jeho manželce. Pak se otočil a řekl: „Rád bych vám představil svého bratra Jamese, Říkáme mu Jimmy, aby si ho lidé nepletli s dědečkem."

Rup se usmál a potřásl si rukou s Elánovým starším bratrem. Snažili se utajit skutečnost, že už se znají a že právě Jimmy pomáhal bratrovi udělat z Rupa boháče. Za mladíkem stál muž, který - vzhledem ke vzájemné podobě - nemohl být nikdo jiný než jeho otec. Elán se ujal představování: „Můj otec Arutha, lord Vencar, hrabě královského dvora."

Rup se uklonil: „Můj pane, je mi ctí uvítat vás ve svém domě. Mohu vás seznámit s manželkou?" Představil mu

Karli a sám byl představen lady Eleně, Elánově a Jimmyho matce. Pěkná žena se na něho usmála: „Jsme rádi, že jste nás pozval, pane Avery. A také nás těší, že se náš syn věnuje pro změnu" - vrhla na Elána postranní pohled - „poctivé práci." Její lehký přízvuk prozrazoval, že je původem z Roldemu.

Za nimi přišel vévoda James s vévodkyní Gaminou; oba Rup radostně uvítal. Gamina se jemně pousmála: „Vidím vás v podobné situaci daleko raději, než si dokážete, představit, pane Avery, vzhledem k nepříjemným okolnostem, za nichž jsme se setkali minule."

Rup vyhrkl: „Tak to jsme dva, madam."

James se k němu naklonil a zašeptal mu do ucha: „Nezapomínej, že jsi jen smrtelník, Rupe."

Rup přimhouřil oči a na okamžik vypadal zmateně, ale vévoda bez dalšího slova přešel kolem něho a vstoupil do pokoje vedle schodiště; další hosté se už sešli v zahradě za domem. Byla plná květů, protože Rup zaplatil nekřesťanské sumy za dovoz vzrostlých a rozkvetlých rostlin a na krátkou chvíli se zdálo, že je Karli svou novou zahradou nadšená. Ale Rupovi neuniklo, že se jí nový dům příliš nezamlouvá.

Z velkého pokoje za Rupovými zády se vynořil Jerome Masterson a zašeptal mladíkovi do ucha: „Samotný vévoda z Krondoru! Chlapče, ty ani nevíš, jakou máš kliku!" Poplácal Rupa po rameni. „Teď dostaneš pozvánky na víc večeří, než kolik bys dokázal sníst za celý rok. Přijímej jen ty nejlepší a ty ostatní zdvořile odmítni." Znovu plácl Rupa po rameni a zmizel opět v davu.

Karli se dotkla jeho ramene; „Půjdu se podívat nahoru na Abigail."

Rup ji vzal za ruku a stiskl ji. „Bude v pořádku. Je tam s ní Mary a kdyby měla nějaké problémy, přišla by pro tebe."

Karli sice nevypadala moc uklidněné, ale zůstala mu po boku.

Klapot kopyt ohlásil už předem příjezd Jadowa Šatiho a několika vojáků z krondorské posádky. Rup je uvítal a podali si ruce. „Co noha?" zeptal se.

Jadow se usmál a v širokém úsměvu se mii zableskly bělostné zuby. „Docela v pořádku, i když teď už vím pár dní předem, kdy bude pršet." Plácl se po levém stehně. „Ale jinak už jsem na tom stejně dobře jako předtím."

Rup představil bývalého spolubojovníka manželce a Jadow odvedl své vojáky dovnitř. Rup ani jednoho z nich neznal a tiše se zasmál; bylo jasné, že to jsou noví Jadowovi společníci z jednotky, kteří sem přišli za příslibem jídla a pití zadarmo.

Večer pokračoval a nakonec Karli přece jen Rupa přesvědčila, že se půjde podívat na dceru. Sotva odešla, předjel ke vchodu velký kočár a Rupovi se rozbušilo srdce, když si všiml, kdo sedí uvnitř.

Dorazil Jacob Esterbrook s dcerou a Rup cítil, jak se mu svírá hrdlo. Sylvia podala plášť sluhovi u dveří a Rup si všiml, že je oblečena podle nejnovější módy; její šaty měly tak hluboký výstřih, že by podle daleko upjatějších dvorních pravidel byly pokládány za nemravné. Její otec měl na sobě drahý, ale daleko konzervativnější oblek; sestával se z krátkého kabátce, oblečeného přes tuniku s nabíranou náprsenkou, černých kalhot a černých kožených bot se stříbrnými přezkami. Dnes neměl na hlavě klobouk a opíral se o prostou hůl se slonovinovou rukojetí.

Rup sevřel Sylviinu dlaň a jen nerad ji opět pustil, aby uvítal jejího otce. „Rupe," Jacob mu pevně stiskl ruku, „musím uznat, že jste dokázal nevídané věci, mladíku. Musíme se co nejdřív sejít a prodiskutovat jisté obchodní záležitosti, které by nám oběma mohly prospět."

Přešel dál, ale Sylvia se ještě zdržela. „Právě jsme se vrátili z venkova a já bych moc chtěla, abyste k nám znovu co nejdřív přišel na večeři, Rupe." Očima se mu vpíjela do zorniček a při tónu, jakým vyslovila jeho jméno, mu změkly kolena.

Pak se k němu naklonila a zašeptala mu do ucha: „Co nejdřív."

Pak prošla kolem něho a on ucítil, jak se mu ňadry otřela o paži. Otočil se a sledoval, jak mizí v davu uvnitř domu.

„Kdo to byl?" zeptala se za Rupovými zády Karli.

Otočil se a zjistil, že manželka stojí přímo za ním. Rup zamrkal: „To byl Jacob Esterbrook a jeho dcera Sylvia."

Karli si tiše, ale jednoznačně nesouhlasně odfrkla. „Je to ostuda, jak ta ženská chodí na veřejnosti napůl nahá. A podívej se, jak na ni všichni muži zírají."

Rup přimhouřil oči, protože jedním z těch, kteří zírali, byl Duncan, který Sylvii rychle zbavoval společnosti ostatních mužů v místnosti, kteří se ji snažili bavit. Rup se otočil, aby uvítal dalšího hosta, a dodal: „No, je přece moc pěkná, její otec je jeden z nejbohatších mužů v celém Království a nemá syny. Pro každého svobodného chlapa by to byla výhra."

Karli se ušklíbla: „Ale všimla jsem si, že to nebrání tobě a ostatním ženatým mužům v tomhle domě, abyste nad těmi jejími šaty slintali." Chopila se Rupovy paže majetnickým gestem a stála vedle něho, dokud nebylo jasné, že už další hosté nedorazí.

Večírek se protáhl do pozdních nočních hodin a Rup si později nedokázal vzpomenout ani na zlomek rozhovorů, kterých se účastnil. Úmyslně se vyhýbal jakýmkoli hovorům o obchodech a odkazoval zájemce na Jeroma a nebojím navrhoval, aby se zítra během dne stavili v Barretově kavárně.

Zapojoval se do zábavy, jak nejlépe uměl, snažil se zapamatovat si, o čem s ním kdo mluví, ale popravdě řečeno byl příliš Opilý vínem a úspěchem. Byl sice jen čtvrtinovým vlastníkem Obchodní a záruční společnosti Hořkého moře, ale proslýchalo se, že za bleskovým vzestupem a úspěchem této nové stálice stojí právě on. Ženy s ním flirtovaly a muži se ho snažili zatáhnout do hovoru, ale během celého večera se snažil jen o dvě věci: vyhřívat se co nejdéle na výsluní slávy a sledovat Sylvii Esterbrookovou.

Pokaždé, když ji zahlédl na druhé straně místnosti, se mu dech v hrdle zadrhl a když si všiml, kolik se kolem ní točí mužů, vzplál mu v srdci oheň žárlivosti. Karli s ním procházela mezi hosty a když se zastavili u vévody a jeho rodiny, úplně zapomněla, že ještě chvilku před hovorem se šlechtou měla na Rupa zlost kvůli jeho chování k Sylvii. Dvakrát odešla nakojit Abigail a pokaždé, když se vrátila, její manžel zíral na Esterbrookovu dceru.

V jedné chvíli se dav začal rozcházet a přát hostitelům dobrou noc. Rup s Karli stáli u dveří, když k nim přišel Jacob a podal Rupovi ruku. „Děkuji, že jsi mě pozval na oslavu svého velkého úspěchu, Ruperte." Pak se usmál na Karli. „Paní Averyová, bylo mi opravdu potěšením, že jsem vás mohl poznat."

Karli se usmála, ale rozhlédla se a zeptala: „Kde je vaše dcera, pane Esterbrooku?"

Jacob se usmál. „Ta se baví někde vzadu." Sluha u dveří mu podal plášť a on si jej přehodil přes paži, zatímco čekal, až předjede jeho kočár. „Nepochybně ji bude chtít doprovodit domů nejméně tucet mladých mužů. Já už ale nedokážu ponocovat jako zamlada."

„Máte pravdu," opáčila Karli chladně. Kočár přijel před vchod a Esterbrook do něj nastoupil. O něco později odešel

vévoda James s manželkou a jeho syn se svou ženou a Karli se znovu rozzářila pýchou. I když otce navštěvovalo v jejich skrovném domě mnoho bohatých a důležitých lidí, jeho práh nikdy nepřekročil jediný šlechtic. A hned první den v novém domě je navštívil nejmocnější šlechtic v celém Království - hned po královské rodině.

Rup si všiml, že s rodiči neodešel ani Elán, ani Jimmy, řekl Karli: „Omluv mě na chvilku, prosím," a odešel.

Když narazil na Jimmyho, ten se právě bavil s velice pohlednou dcerou mlynáře, který nyní pracoval pro Společnost Hořkého moře. Popadl ho za loket a beze slova omluvy ho odtáhl stranou. „Kde je Elán?" zeptal se.

Jimmy se ohlédl přes rameno, podíval se omluvně na dívku a naznačil, že se okamžitě vrátí. „Tamhle stojí," ukázal přes místnost.

Větší část hlavního salónu ovládala Sylvia Esterbrooková, obklopená širokým kruhem obdivovatelů. Po boku jí stál Duncan, který se snažil usmívat co nejpřitažlivěji a právě společnost častoval jednou ze svých dobrodružných historek - k Sylviině pobavení a závisti ostatních přítomných mladíků. Elán se držel poněkud vzadu a sledoval celé dění s velice odtažitým výrazem ve tváři. „Teď je řada na něm," zašeptal Jimmy.

„Řada na co?" zeptal se Rup.

Jimmy tiše vysvětloval: „Střídáme se, aby se té tvé mladé slečně Esterbrookové nic nestalo." Podíval se na dívku, s níž ještě před chvilkou hovořil a dodal: „Tahle slečna je opravdu moc hezká a jelikož já pro tebe - na rozdíl od Elána - nepracuju, bratrsky jsme se dohodli, že ti na tvou přítelkyni dohlédne, zatímco já... já využiju příležitosti k tomu, abych se... trochu lip seznámil s tímhle miláčkem."

„'Moje mladá slečna Esterbrooková'? 'Že mi dohlédne na mou přítelkyni'?" opakoval Rup a zamračil se.

Jimmy zašeptal: „Nebylo by přece nejlepší, kdyby se některý z těch mladíků trochu moc opil a udělal ze sebe před tak hezkou dívkou blbce, že ne? Myslím vzhledem k tomu, jak je tady pan Esterbrook důležitý?"

Rup kývl: „To asi ne. Elán ji doprovodí domů?"

„Buď on, nebo Duncan," odpověděl Jimmy.

Rup se přestal mračit: „Tak se vrať k té své slečně." Procházel mezi hosty, dokud nenašel Luise, který seděl na pohovce v obývacím pokoji jako doma, zmrzačenou ruku v kapse nového kabátce.

Luis zvedl zdravou rukou sklenici, tenore" přivítal Rupa ve své rodné rodézštině. „Podle všeho jsi to dotáhl opravdu vysoko."

„Díky," řekl Rup. „Kdo je ve skladišti?"

„Bruno, Jack a myslím, že i Manuel. Proč?"

„Jen mě něco napadlo." Rozhlédl se. „Byl bych rád, kdybyste se tam s Duncanem cestou domů zastavili. Jen jestli je všechno v pořádku."

Luis se podíval na Rupa a všiml si Duncana a Sylvie. Po chvilce řekl: „Rozumím." Vstal. „Ale to mi připomnělo ještě jednu věc."

„Co?" zeptal se Rup, který mu pořád ještě nevěnoval plnou pozornost.

„Rád bych si našel nové ubytování."

„Proč?" zeptal se Rup a teď už se na něj soustředil.

Luis pokrčil rameny. „Já toho pro život moc nepotřebuju, ale ten tvůj bratranec, no... k Duncanovi chodí na návštěvu spousta lidí. Mě moje práce baví a kvůli jeho... nočnímu životu nemám moc času ani klidu na spaní."

Rup se nad tím chvilku zamyslel a uvědomil si, že s penězi, které teď Duncanovi platí, si může domů vodit každou noc jinou děvku nebo číšnici. Dům, v němž s Luisem bydlel, byl malý a osamělý Rodézan to musel snášet hodně těžce. „Najdi si hned zítra nové bydlení.

Zvednu ti plat o tolik, kolik bude dělat nájemné. Přestěhuj se do nějakého klidného domku v tiché čtvrti."

„Díky," řekl Luis s jedním ze svých vzácných úsměvů. „Takže teď půjdu Duncanovi vysvětlit, že se musíme cestou domů stavit ve skladišti."

Rup přikývl a vrátil se ke dveřím, kde se Karli loučila s hosty. „Tady jsi," řekla zamračeně. „Kam jsi to zmizel?"

„Mluvil jsem s Luisem." Postavil se vedle ní, popřál dalšímu hostu dobrou noc a pak se otočil k manželce. „Chce bydlet ve svém a tak jsem souhlasil tím, že se odstěhuje od Duncana."

„To dokážu pochopit," odvětila Karli.

Rup si povzdechl. Věděl, že se s Duncanem při několika jeho návštěvách u nich doma nikdy neshodla. Něco ji na něm odpuzovalo a čím víc se ji Duncan snažil svým šarmantním chováním okouzlit, tím protivnější jí jeho společnost byla. Snažila se svou nechuť k němu skrývat, ale Rup si jí všiml a když se ji na to zeptal, nezapírala.

O něco později ke dveřím dorazili Luis s Duncanem a zatímco se Luis loučil s Karli, Duncan se naklonil k bratranci a zašeptal mu do ucha: „Opravdu rád bych se tady zdržel trochu déle, Rupe."

Rup zavrtěl hlavou: „Budu spát daleko klidněji, když se s Luisem stavíte ve skladišti a zkontrolujete, jestli je všechno v pořádku."

Duncan se zamračil. „To zrovna."

Rup ho vzal za loket a odvedl o několik kroků stranou. ."Mimoto jsem řekl Luisovi, aby se odstěhoval z tvého domu."

Na něco podobného nebyl Duncan vůbec připravený. „Cože?" vyhrkl.

„No," protáhl Rup konspiračním tónem, „stoupáš se mnou čím dál výš, a..." Zabloudil pohledem ke skupince, v níž se bavilo několik dcer krondorských boháčů v čele se

Sylvií Esterbrookovou s davem mladíků, a dodal: „A mě napadlo, že bys ke svým zábavám mohl potřebovat víc soukromí. Řekl jsem Luisovi, aby se odstěhoval."

Duncan nevěděl, co si z toho má v tomto okamžiku vybrat, ale nakonec se usmál. „Díky, bratránku. To je od tebe opravdu velkorysé."

Rup odvedl Duncana zpátky ke dveřím, kde popřál Karli dobrou noc: O něco později k němu přišel Elán. „Doprovodím slečnu Esterbrookovou domů k jejímu otci."

Rup přikývl a snažil se tvářit, že ho to vůbec nezajímá. Otočil se a zjistil, že ho Karli pozorně sleduje. Usmál se a řekl: „Už se to protáhlo daleko déle, než jsem chtěl. Co kdybys šla zkontrolovat Abigail, zatímco já vyženu poslední hosty? Za chvilku přijdu nahoru."

Karli se zatvářila pochybovačně, ale přikývla, zvedla lem šatů, vykročila do schodů a zanedlouho už zmizela v prvním poschodí.

Rup rychle obešel místnost a snažil se co nejzdvořileji naznačit hostům, že se večírek chýlí ke konci. Jeroma Mastersona našel, jak spí v ušáku v malé místnosti vedle obývacího pokoje a v rukou svírá teď už prázdnou láhev od velice drahé keshanské brandy. Rup zvedl společníka za paži a odvlekl ho do salónu, kde se jeho účetní o něčem vášnivě přel s dalším mladým mužem. Přivolal Jasona, předal mu Mastersona do péče a pověřil ho, aby jej bezpečně dopravil domů.

Když se znovu vrátil ke dveřím, odcházeli právě poslední hosté včetně Sylvie a Elána. Sotva odešel poslední návštěvník, dorazil ke dveřím Elánův kočár. Sylviá se otočila a když přála Rupovi dobrou noc, předstírala, že se zapotácela a upadla mu do náruče. Zašeptala: „Propáníčka! Musela jsem vypít nějak moc vína." Její tvář byla jen několik centimetrů od jeho, když se mu podívala do očí a dodala: „Co si teď o mně asi pomyslíte?"

Pak ho jakoby z náhlého popudu políbila na tvář a zašeptala: „Prosím, přijďte brzy." Ustoupila od něho, otočila se a dodala: „Ještě jednou děkuji, Ruperte. A prosím, omluvte mou... nemotornost."

Rychle sešla po schodech a nastoupila do kočáru; Elán jí podržel dvířka. Ještě se ohlédl na svého zaměstnavatele, nastoupil za dívkou a kočár vyjel do ulice.

Rup jej sledoval, dokud nezabočil za roh, a pak se vrátil ke dveřím. Vešel dovnitř, kde už na něho čekala trojice sluhů, jejichž služby si pro dnešek pronajal. Všem poděkoval za dobře odvedenou práci, zaplatil jim, přidal tučné spropitné a poslal je domů. Věděl, že Mary a Rendel už dávno spí, protože zítra ráno budou muset brzy vstávat. Sundal si kabátec a pověsil jej na zábradlí schodiště; byl příliš unavený, než aby si jej odnesl do skříně, kterou Karli koupila na oděvy.

V duchu pořád viděl Sylvii Esterbrookovou a nedokázal se zbavit vzpomínky na její dotek, vůni, teplou kůži a její rty na své tváři. Toužil po ní celou svou duší, zatímco vcházel do ložnice, kterou sdílel s Karli. Podíval se na postel a s úlevou si všiml, že Abigail spí v kolébce. Kdyby si vzala Karli dítě k sobě do postele, raději by šel spát do jiné ložnice, než aby ji probudil.

Rychle se svlékl a vlezl pod přikrývku. Ve tmě zaslechl. Jak se Karli ptá: „To už všichni odešli?".

Pořád ještě byl trochu opilý a uchechtl se. „Ne, pár jsem jich zavřel do zahrady; pustím je až ráno."

Karli si povzdechla. „Tak co, povedl se ten večírek?"

Otočil se k ní a řekl: „Přece jsi tam byla. Co myslíš?"

„Myslím, že se ti líbilo být ve společnosti mocných mužů...a krásných žen."

Rup natáhl ruku a přes tenkou noční košili stiskl manželce rameno. „Rád se dívám," snažil se říct vesele.

„Který chlap ne? Ale moc dobře vím, kam se pak mám vrátit."

„Opravdu, Rupe?" zeptala se a otočila se na bok, aby se na něho podívala. „Myslíš to vážně?"

„Samozřejmě, že ano." Přitáhl si ji k sobě a políbil ji. O chvilku později už byl vzrušený a přetahoval jí noční košili přes hlavu.

Vzal si ji rychle a bez okolků a ani vteřinu nemyslel na ni. Během těch několika vášní naplněných minut měl hlavu plnou úplně jiné ženy. Zatímco se blížil k vyvrcholení, dokázal myslet jen na Sylviinu vůni a jemnou pokožku. Když se konečně převalil na záda a zahleděl se do stropu, napadlo ho, jestli už Sylviin kočár dorazil domů.

Jeli mlčky. Elán čekal, až promluví první ona, a Sylvia nic neříkala, dokud nebyli na půli cesty k usedlosti jejího otce. Konečně poznamenala: „Promiňte, ale úplně mi vypadlo z hlavy, jak se vlastně jmenujete."

„Elander," řekl s úsměvem. „Jameson. Seznámila jste se s mým otcem a bratrem."

Zamračila se. „A kdo je vlastně váš otec?"

„Arutha, lord Vencar."

Zalapala po dechu, jako by upadla do rozpaků. „Takže váš dědeček je..."

„Vévoda z Krondoru," dokončil za ni. „To je moje rodina."

Prohlédla si ho úplně jinýma očima. „Asi jsem si vás spletla s tím druhým chlapíkem, který toho moc nenamluvil, když jsme spolu byli chvilku sami."

„Tak to byl nejspíš Jason. Když vás viděl, tak málem dostal horečku."

„A vy ne?" zeptala se žertovným tónem.

Elánův úsměv se ještě o něco rozšířil. „Ne tak docela."

„Vsadím se, že bych vás dokázala přivést do varu," Sylvia se naklonila, takže se tváří málem dotýkala jeho a jakoby mimochodem mu poskytla nerušený výhled na svá plná ňadra, jen maličko ukrytá v hlubokém výstřihu.

Naklonil se k ní také. Byli si teď tak blízko, že se téměř dotýkali nosy. Konspiračním tónem řekl: „A já bych se klidně vsadil, že byste to dokázala."

Pak se znovu opřel do sedadla. „Ale naneštěstí už jsem zadaný."

Zaklonila se, poklepala si prstem na bradu a zasmála se. „Kdo je ta šťastná žena?"

„To ještě nevím," odpověděl. „Ale bezpochyby je to dcera nějakého šlechtice. Až přijde vhodný čas, dědeček mě sní seznámí."

Našpulila rty. „To musí být hrozně neromantické."

Elán pokrčil, rameny, jako by ho tento rozhovor nudil. „Podle všeho to otci a matce docela klape. Vypadá to, že se mají moc rádi."

Zbytek cesty jeli mlčky. Když dojeli k usedlosti, přiběhl ke kočáru štolba, aby mohl Sylvii podržet dvířka. Elán vystoupil a nabídl jí rámě. Došel s ní až ke dveřím; otevřela, otočila se a zopakovala nabídku: „Víte jistě, že vás nedokážu přesvědčit, abyste šel na chvilku dál?" Přitiskla se k němu a sjela mu rukou od hrudi přes břicho až pod pás.

Elán její hlazení chvilku vydržel, pak o krok ustoupil. „Je mi opravdu lito, ale musím odmítnout, slečno."

Otočil se, přešel ke kočáru a nastoupil dovnitř, zatímco Sylvia vešla do domu s pobaveným úsměvem na tváři a se stěží zadržovaným smíchem.

Kočár vyjel branou na cestu ke Krondoru a Elán usoudil, že jeho zaměstnavateli hrozí opravdu velké problémy. Teď už litoval, že se k Jimmymu zachoval tak velkoryse, když

mu dovolil, aby bavil dceru toho mlynáře. Po chvilce vystrčil hlavu z okénka a zavolal: „Vozko!"

„Ano, pane?"

„Odvezte mě ke Znamení bílého křídla!"

„Ano, pane! "odpověděl muž na kozlíku.

Elán se opřel do sedadla a povzdechl si. Po chvilce přemýšlení zavrčel: „Čubka."

Kapitola šestá

PŘÁTELÉ

Karli se zamračila.

Rup se právě spěšně dooblékal na večerní schůzku a nevěnoval pozornost, co mu říká. Konečně si jejího výrazu všiml. „Promiň, miláčku. Co jsi říkala?"

„Říkala jsem, že doufám, že se vrátíš na večeři. Musíme si o něčem promluvit."

Přičísl si vlasy hřebenem, podíval se do zrcadla a trochu se na svůj odraz zamračil. Bez ohledu na to, jak drahé měl na sobě oblečení nebo kolik utratil za holiče, pořád se mu vůbec nelíbilo, jak vypadá.

Podíval se dolů, když se z podlahy ozvalo veselé zavýsknutí a zahlédl, jak se jeho dcera právě proplazila dveřmi. Pak se chytila zárubně a s radostným vřískáním se postavila. Sice ještě nedokázala chodit, ale pokud našla něco, čeho by se mohla chytit, uměla už stát. Karli se s netrpělivým výrazem ve tváři ohlédla. „Mary!" zavolala.

„Ano, madam?" ozvala se služebná z vedlejšího pokoje.

„Zase jsi nedávala na Abigail pozor a ona se přibatolila sem na poschodí," vyčítala jí Karli. Zdálo se, že Mary propadla mylnému dojmu, že kam dítě položí, tam je také kdykoli později najde, ale to už nějaké tři měsíce nebyla zdaleka pravda. „Co kdyby spadla ze schodů?"

Rup si všiml, že se na něho dcerka usmívá a po bradě jí stéká pramínek slin. Prořezávaly sejí zoubky a často celou noc proplakala, ale musel přiznat, že ji začíná mít opravdu rád.

Sklonil se a zvedl dítě, které na něho upřelo skeptický pohled. Pak natáhlo ručičku a snažilo se mu strčit do úst co nejvíc svých prstů, a v tom okamžiku Rup ucítil velice silný zápach.

„Ale ne," vzdychl a podržel dítě na délku paže, zatímco se díval, jestli z plenek nevyteklo něco na jeho nový kabátec. Když nic nezahlédl, odnesl dceru - pořád ještě v natažených rukou - do vedlejšího pokoje: „Miláčku, už má zase plné plenky."

Karli si od něho dítě vzala, opatrně začichala a přikývla: „To máš pravdu."

Rup ji lehce políbil na tvář. „Budu se snažit přijít co nejdřív, ale jestli se to protáhne dlouho do večera... nečekej na mě."

Než mohla cokoli namítnout, vyběhl ze dveří. Před domem už na něho čekal kočár, který obvykle stál v přístavku za domem. Koupil jej před měsícem a občas se v něm ukazoval po městě.

Společnost Hořkého moře, jak byla známá, rychle upevňovala své pozice a jméno Rup Avery bylo na nejlepší cestě stát se slavným v celém Krondoru a západní polovině Království. Když Rup nastupoval do kočáru, uvažoval, jak by mohl svou říši ještě rozšířit. Námořní přepravní společnost Modrá hvězda měla v poslední době finanční potíže a Rupa napadlo, že by Společnost Hořkého moře

mohla potřebovat další lodě. Možná by měl poslat Duncana, aby se poohlédl v docích po dalších zprávách a Elána a Jasona, aby si promluvili se svými informátory. Rup si přál, aby nějak dokázal přesvědčit Elánová bratra Jimmyho, aby pro něho také začal pracovat, protože během manipulace s obilím se jeho pomoc ukázala velice důležitou. Ale zatímco Elán pro něho pracoval s plným požehnáním svého dědečka, zdálo se, že vévoda hodlá svého staršího vnuka držet v paláci.

Rup se usadil na sedadle kočáru a zaklepal na střechu holí se zlatou hlavicí, aby dal signál vozkovi, že může vyjet. Během cesty ulicemi Krondoru uvažoval Rup o tom, jak provede pomstu na Timothym Jacobym. To, že ho pokořil při operaci s obilným trhem, nestačilo. Už dvakrát od té doby uzavřela firma Jacoby & synové obchody, které znevýhodnily Společnost Hořkého moře. Také k sobě do volného spojenectvi přitahovala další firmy, které se bály narůstající moci Společnosti Hořkého moře. Ale to, že byl úspěšnější než Jacoby, Rupa nedokázalo uspokojit. Dokud Tim nebude ležet před jeho očima mrtvý, nemůže považovat svůj dluh vůči Helmutovi za splacený.

Uvážil nejméně pět vhodných plánů a jeden po druhém v duchu zamítl. Až jednoho dne dojde k závěrečnému boji, musí to vypadat tak, že Rup s tím neměl nic společného; jinak by se mohl octnout zpátky včele smrti a teď už mohl ztratit daleko víc.

Jeho úspěch při zakládání Společnosti Hořkého moře přinášel další příležitosti, jako by bylo bohatství magnetem, který přitahuje další a další peníze. Teď už ovládal drtivou většinu přepravy zboží mezi Krondorem a severními oblastmi Západu a větší část mezi Krondorem a Východem. Jen oblast přepravních zakázek mezi Královstvím a Keshí mu byla prozatím zapovězena. Většinu této oblasti obhospodařovala firma Jacoby &

synové a tyto smlouvy působily doslova neprůstřelně. Ve skutečnosti naopak objem zboží narůstal, protože karavan z jihu očividně přibývalo.

Všechny úvahy o obchodě a pletichách pustil z hlavy, když kočár dorazil k bráně Esterbrooko vy usedlosti. Sluha za branou se zeptal, kdo přijíždí, a Rupův vozka zavolal jméno svého zaměstnavatele. Brána se okamžitě otevřela. Toto byla Rupova čtvrtá návštěva ode dne velkého večírku. Poprvé s ním Sylvia otevřeně flirtovala a zdálo se, že ho chce co nejdřív svést. Podruhé se ještě chvíli zdržela poté, co se její otec s Rupem rozloučil, znovu ho políbila na tvář a přitiskla se k němu a znovu tvrdila, že za to může všechno to víno, které u večeře vypila. Naposledy se opět zdržela, jenže tentokrát byl její polibek vášnivý a vůbec ne na tvář a neříkala nic o víně, ale pošeptala mu, aby se co nejdřív zase ukázal. Pozvánka na další večeři dorazila o dva týdny později.

Navzdory tomu, že se nemohl dočkat, až Sylvii uvidí, Rup počkal, až mu další sluha otevře dvířka kočáru. Vystoupil a přikázal vozkovi: „Vrať se do města a navečeř se. Pak sem zase přijeď a počkej, až se objevím. Nevím, jak dlouho se tady zdržím."

Vozka zasalutoval a odejel, zatímco Rup vykročil po schodech ke dveřím. Když mu je sluha otevřel a on vstoupil dovnitř, uvítala ho Sylvia s širokým radostným úsměvem na tváři. „Ruperte!" vykřikla, jako by ho vůbec nečekala. Když zaslechl, jak vyslovila jeho jméno, projelo jím zachvění, a při pohledu na dokonalé tělo v dalších z řady skandálních šatů s hlubokým výstřihem se začervenal vzrušením. Zavěsila se do něho, políbila ho na tvář a přitiskla mu na paži ňadra. „Dneska ti to opravdu sluší," zašeptala mu do ucha. Přisahal by, že její slova zněla skoro jako když přede kočka.

Odvedla ho do jídelny. Všiml si, zeje prostřeno jen pro dva. „Kde je tvůj otec?" zeptal se a v jednom okamžiku ucítil vzrušení a úlek zároveň.

Usmála se. „Odejel z města za obchodem. Myslela jsem, že to víš. Přísahala bych, že jsem se o tom v pozvání zmiňovala. Nebo snad ne?"

Rup se posadil a zavrtěl hlavbu. „Ne. Myslel jsem, že tu pozvánku posílal Jacob."

„Psala jsem ji já. Doufám, že ti to nevadí."

Rup cítil, jak mu zčervenaly tváře. „Ne," řekl tiše. „Nevadí mi to ani v nejmenším."

Stěží do sebe dokázal dostat nějaké jídlo a daleko častěji sahal po sklence. Když Sylvia prohlásila, že večeře končí, už byl na nejlepší cestě k opilosti. Vstal a vykročil s ni k hale. Nedokázal si vzpomenout ani na desetinu toho, o čem si povídali. Ve dveřích jídelny se Sylvia otočila ke služebnictvu. „Dnes večer už vás nebudeme potřebovat."

Namísto aby Rupa vyprovodila ke dveřím, vedla ho nahoru po schodišti. Bál se promluvit, aby se náhodou z toho krásného snu neprobudil. V prvním poschodí pokračovali dlouhou chodbou a pak otevřela dveře. Překročila práh a jemně ho vtáhla dovnitř. Natáhla se přes něj a dveře přibouchla, zatímco stál neschopen pohybu a díval se ohromeně na velkou postel s nebesy, která se rozkládala u stěny.

Pak ho objala kolem krku a vášnivě políbila. A pokud Rupovi ještě zbývaly nějaké zlomky zdravého rozumu, v tom okamžiku zmizely.

Rup v hustém šeru zíral na nebesa, která nad ním visela. Slyšel, jak vedle něho Sylvia pomalu a pravidelně oddechuje a usoudil, že usnula. Byl vyčerpaný, ale zároveň příliš vzrušený a rozj arény na to, aby usnul. Byla to ta nejneuvěřitelnější žena, jakou kdy poznal. Rozhodně ještě

neviděl krásnější, ale na dobře vychovanou dceru bohatého obchodníka v sobě navíc měla udivující směs dětské hravosti a chlípné smyslnosti. Milovala se jako ostřílená děvka ze Znamení bílého křídla a byla ochotná dělat věci, nad kterými by se Karli zděsila; dokonce je Rupovi sama navrhovala.

Při myšlence na manželku ucítil osten viny. Teď už věděl, 6e ji nemiluje; oženil se s ní z lítosti. Otočil hlavu, podíval se na Sylvii a povzdechl si. Tohle je dívka, se kterou jsem se měl oženit, pomyslel si, ne ta obtioustlá malá ženuška, která spala doma a věřila, že její manžel je na obchodní večeři s nějakým přepravním magnátem. Šlechtě měl představovat Sylvii a jen Sylvia mu měla porodit krásné děti.

Srdce se mu v hrudi rozbušilo a cítil, jak se jeho láska k Sylvii mění v hořkosladkou bolest. Otočil se na bok a zahleděl se na linii jejího boku, který sotva vystupoval ze tmy. Nikdy se mu ani nesnilo, že by se někdy dostal tak daleko a vysoko a už vůbec si nedokázal představit, že by s ním sdílela lože žena tak krásná a okouzlující jako Sylvia Esterbrooková.

Převalil se znovu na záda, zahleděl se opět do temné látky nad sebou a přemýšlel, kolik změn ho vlastně potkalo od té noci, kdy s Erikem utíkal z Ravensburgu.

Myšlenka na Erika přivedla Rupa k úvaze, co asi teď jeho přítel dělá a kde asi tak může být. Věděl, že Erik odplul s Calisem, de Loungvillem a dalšími muži, které neznal, přes moře. Sice netušil, co tam budou dělat, ale obával se, že to nic příjemného nebude. Na druhou stranu věděl přesně, proč to budou dělat.

Takové myšlenky ho ale zneklidňovaly a tak raději natáhl ruku a přejel dlaní po úžasně hladké pokožce zad ženy po svém boku. Okamžitě se probrala. Bez jediného slova se k němu otočila a objala ho. Učarovalo mu, jak okamžitě

věděla, co chce, a všechny myšlenky na Erika pustil z hlavy.

Erik ukázal na skaliska. „Na levobok! Na levobok!" zařval.

Bouře zuřila a kormidelník se opíral do kormidelní páky, aby zavedl loď nalevo a zabránil smrtelnému střetu se skalami. Erik stál na přídi dračí lodi už celé hodiny; sledoval, jak svítání neochotně pros větluje pochmurné šero, vířící sníh a mlhu, a zároveň se snažil zabránit, aby loď najela na mělčinu.

Protáhli se kolem jižního cípu Velké Keshe a vpluli do proudu, který je měl rychle přepravit přes moře až k Novindu. Dny utíkaly a dračí člun se se svými čtyřiašedesáti cestujícími - Erikem, de Loungvillem, Calisem, Mirandou a šedesáti vojáky Karmínových orlů - hnal přes oceán.

Veslaři se celé dny a noci střídali ve směnách a přidávali svou sílu k síle proudu a člun spěchal přes zdánlivě nekonečnou vodní plochu. Miranda občas použila své magické schopnosti, aby zjistila jejich pozici a tvrdila, že jsou tam, kde mají být.

Počasí se s příchodem kousavého chladu změnilo a občas viděli, jak se po hladině směrem na sever majestátně sune ledovec. Miranda jednoho večera řekla Erikovi, že jižní pól je po celý rok obklopen ledem, jehož velikost a tloušťku si lidská mysl nedokáže představit, a z tohoto obřího ledovce po krajích opadávají do moře menší kusy velikosti měst a proudy je nesou na sever, kde se v teplém vzduchu Modrého a Zeleného moře pozvolna rozpouštějí.

Erik o jejích slovech pochyboval až do jiného dne, kdy ráno zahlédl na obzoru něco, co pokládal za plachtu; později odpoledne ale připluli blíž a on zjistil, že je to právě jeden takový kus ledu, o jakém mluvila Miranda. Od

té chvíle stavěli zvláštní hlídky a častěji měnili veslaře, aby v případě potřeby mohli co nejrychleji odplout z dosahu těchto obrovských ker.

Před nimi se zničehonic objevil poloostrov ledem pokryté země a naneštěstí v té době pluli příliš rychle. Teď se ze všech sil snažili odvést člun co nejdál od břehů. Calis je varoval, že pokud ztroskotají přímo tady, je téměř jisté, že zemřou hlady a zimou, a nikdo je nedokáže zachránit.

„Veslujte, zatraceně!" ozval se křik Bobbyho de Loungvillea přes řev příboje, větru a sténání člunu, který sebou házel na vlnách a nakláněl se na boky.

Erik cítil, jak kloužou stranou, jak je silný proud směruje na mělčiny. „Víc doleva!" zařval a dva muži u kormidla se položili na páku. Calis, který stál na zádi, přidal k jejich snaze svou nadlidskou sílu a páka varovně zapraskala. Dostalo se jim varování, že dlouhé kormidelní páky těchto brijanských lodí se mohou snadno zlomit, a jedinou možností, jak řídit loď pak zůstane jen postupné zabírání jednou řadou vesel. Také jim bylo řečeno, že s podobným postupem mají problémy i ty nejzkušenější posádky brijanských dračích člunů. A na teto lodi nebyl nikdo ani zkušený, ani Brijaňan.

Na palubu vyšla Miranda a se širokým máchnutím ruky vykřikla do větru slovo, které Erik na přídi ani nezaslechl. Najednou se celý člun zachvěl, jako by do zádi vrazila nějaká obrovská vlna, a Erik se na poslední chvíli musel zachytit zábradlí, aby nepropadl. Člun se na své cestě ke zkáze zachvěl a pak se na okamžik zastavil.

Na to neochotně poslechl pohyby kormidla a vesel, vytrhl se z moci přílivových vln a vyrazil po kursu, rovnoběžném s pobřežím. Miranda spustila ruce k bokům a zhluboka se nadechla. Vykročila k přídi člunu a Erik ji se zájmem sledoval. Sdílela s Calisem malou kajutu na zádi a Erikovi bylo jasné, že to z kapitánovy strany nebyla jen

zdvořilost. Něco mezi nimi bylo, i když Erik vůbec netušil, oč by mohlo jít. Když byli Calis a Miranda uvnitř, stál de Loungville před dveřmi jako hlídací pes a muselo by jít o opravdu důležitou událost, aby se kolem něho kterýkoli člen posádky pokusil prodrat.

Miranda je určitě docela přitažlivá žena, pomyslel si Erik, když k němu přišla blíž; avšak nebylo na ní vůbec nic, co by v něm budilo byť i sebemenší myšlenku na nějaké důvěrnosti. Alespoň většinou, protože Erik stejně jako ostatní muži na palubě nespal se ženou už celé měsíce.

Když k němu došla, ukázala přímo před příď do šera. „Pár dni nepoužij u další kouzlo, alespoň ne tak silné, abychom k sobě náhodouzbytečně nepřitahovali pozornost. Takže dávej pozor: pokud se budeš pozorně dívat," řekla, „uvidíš hodinu po západu slunce zhruba dvě dlaně nad obzorem tři hvězdy, seskupené do rovnostranného trojúhelníku. Pokud zamíříme přímo k nim, nakonec dorazíme k pobřeží Novindu ani ne den plavby od Isparu. Pak poplujeme podél pobřeží na severovýchod a narazíme na ústí řeky Dee. Abychom našli náš cíl, budeme muset používat jiný způsob než magii."

Miranda byla očividně vysílená použitím kouzla, jehož pomocí udržela člun mimo skály, a za pět minut toho namluvila víc než za celou dobu plavby. Erika napadlo, jestli to bylo magií, po níž musela sáhnout nebo z nějakého jiného důvodu, ale váhal, jestli se jí má zeptat, zda je všechno v pořádku. Pak usoudil, že nic, co má spojitost s touto cestou, není v pořádku. Miranda o této cestě věděla daleko víc než Erik a Erik věděl dost na to, aby tušil, že se možná nevrátí. Dokázal si představit, že musí mít daleko větši starosti než on. Konečně se zeptal: „Jsi v pořádku?"

Chvilku se na něho dívala s překvapením ve tváři, a pak se zasmála. Erik si nebyl jist, co ten smích vyvolalo, ale

nakonec mu přes silný kožich, který na sobě měl, stiskla paži a odpověděla: „Ano, jsem v pořádku." Povzdechla si. „To zaměřovači kouzlo, které jsem použila, nebylo nic než zašeptání na tržnici v poledne. Ale to kouzlo, kterým jsem nás odstrčila od skal, bylo jako výkřik v noci. Pokud nás někdo hledá nebo jestli sem umístili ochranné pole, aby odhalili každé použití magie..." Potřásla hlavou a otočila se k odchodu.

„Mirando?"

Zastavila se a ohlédla přes rameno. „Ano, Eriku?"

„Co myslíš, vrátíme se domů?"

Před chvilkou se ještě tvářila pobaveně, ale teď byla smrtelně vážná. Po chvilce řekla: „Nejspíš ne."

Erik se znovu zahleděl dopředu a sledoval šero, jestli se z něj náhodou nevynoří další nebezpečí. Po několika dalších hodinách k němu přišel Alfred, bývalý kaprál z Darkmooru. „Jdu vás vystřídat, seržante."

„Dobře," kývl Erik a odešel na palubu. Jakmile Alfreda zlomil, zbavil ho hodnosti a chování, které z něho dělalo v kasárnách rváče a surovce, změnil se muž v prvotřídního vojáka. Erik usoudil, že bude nejpravděpodobněji mezi prvními, které povýší do hodnosti kaprála, až se vrátí zpátky do Krondoru... pak se opravil: pokud se vrátí do Krondoru.

Kromě kajuty, v níž spali Calis a Miranda, mohli muži odpočívat buď za lavicí posledního veslaře, kde ležela náhradní vesla jako na otrokářské galéře, nebo na palubě mezi veslaři. Spali na směny. Mezi hůř vycvičenou posádkou by určitě během cesty propukly rvačky a hádky, ale Calis s de LoungVillem vybrali šedesát nejdisciplinovanějších mužů z celé jednotky. Všechny problémy šly stranou a ať už se muži cítili sebehepohodlněji, nechávali si to pro sebe.

Erik si lehl na palubu a skoro okamžitě usnul. Únava byla jeho neustálou společnicí a po letech, strávených na pochodu a v poli, dokázal usnout prakticky kdekoli a jen máloco ho dokázalo ve spánku rušit. Ale zatímco usínal, uvažoval, jak se asi vede přátelům doma. Přemýšlel, jak asi Rup pokračuje ve svém úsilí stát se nejbohatším mužem v celém Království, jak se hojí Jadowovi zlomená noha a jak probíhá další výcvik jeho mužů. Rád by si promluvil s Greylockem a pak si vzpomněl na Nakora. Ten legrační malý mužík a Šo Pi se s kapitánem z Hvězdna nevrátili a Erik právě přemýšlel, co asi dělají, když ho přemohl spánek.

Tucet mladých mužů a žen se rozesmál, zatímco dvojnásbek tohoto množství- začal hvízdat, mručet nebo syčet.

„Je to pravda!" trval na svém Nakor.

Šo Pi stál za mužem, o němž mluvil jako o svém mistrovi, a byl připraven ho chránit, kdyby se některý z rozezlených studentů rozhodl vzít situaci do vlastních rukou. Nedělal si starosti s Nakorovými schopnostmi ubránit se půltuctů útočníků - velice dobře věděl, jak dobře ovládá Nakor boj holýma rukama, isalánské válečné umění, praktikované Dalovými mnichy - ale proti celému tuctu by se mu nejspíš trocha pomoci hodit mohla.

„Sedni si," zavolal jeden z rozesmátých studentů na druhého, který stál opodál a hvízdal na prsty.

„A ty bys mě k tomu chtěl donutit?" opáčil napadený.

Nakor řekl: „Počkejte chvilku," Přešel k oběma mladíkům, kteří stáli proti sobě, a popadl každého z nich za ucho.

Na Hvězdně bylo krásné ráno a Nakor se po předjitřní snídani pustil do diskuse se studenty. Slunce se vyhouplo nad východní obzor a Nakor se rozhodl přenést vyučování

ze zatuchlých a potemnělých síní, které obvykle sloužily jako posluchárny, na volné prostranství. Když odváděl oba rozhádané studenty doprostřed velkého kruhu, všechny tři skupiny žáků se smály nahlas.

Šo Pi se podíval nahoru na klenuté okno nad trávníkem, kde probíhalo vyučování, a zahlédl v něm tváře. Od chvíle, kdy mu bylo svěřeno vedení Akademie, nechal Nakor běžným každodenním věcem volný průběh, i když se sám občas zapojil do přednášek na různá témata. Většinu času ale trávil s bezejmenným a šíleným žebrákem, který se pomalu ale jistě stal neodmyslitelnou součástí života na ostrově. Každého jitra ho dva vybraní studenti házeli do jezera, což byl asi tak největší projev snahy udržet ho v čistotě. Občas se některý ze snaživějších žáků pokusil použít na něho mýdlo a za tuto snahu si většinou vysloužil podlitinu na oku nebo zakrvácený nos.

Když z něho zrovna necrčela voda, potuloval se žebrák po ostrově, sledoval, co kdo dělá, případně spal nebo v kuchyni kradl jídlo dřív, než by je dostal obvyklou cestou. Když mu pak byla poctivá porce předložena na talíři, shodil jej na zem jako malé dítě, dřepl si a nakrmil se rukama přímo z podlahy.

Zbytek svého času trávil Nakor v knihovně, kde četl nebo si dělal poznámky. Šo Pi občas dostal příležitost, aby se zeptal nebo požádal o radu ohledně problému, který chtěl lépe pochopit. Nakor ho často posílal na nějaké záhadné výzkumy nebo mu dával zdánlivě neřešitelné hádanky. Ať už ale daný úkol splnil nebo byl nucen přiznat porážku nebo ať našel na hádanku správnou odpověď nebo selhal, zdálo se, že to Nakora vůbec nezajímá.

Nakor teď pustil uši rozhádaných studentů a řekl: „Děkuji vám, že jste se dobrovolně přihlásili, abyste pomohli dokázat pravdu mého tvrzení."

Otočil se k mladíkovi, který patřil mezi členy skupiny, známé jako Modří jezdci - pojmenované podle Nakorova bývalého spolku na Akademii - a zeptal se: „Ty věříš, že mám pravdu, když tvrdím, že energie, kterou nazýváme magií, může být ovládána, aniž by se člověk musel uchylovat ke všem těm maškarádám, které jsou vyžadovány. Je to tak?"

„Samozřejmě, mistře," odpověděl student.

Nakor si povzdechl. Všichni Modří jezdci ho oslovovali navzdory jeho protestům 'mistře' po vzoru Šo Piho.

Pak se otočil ke druhému mladíkovi, který patřil do spolku studentů, jenž se nazýval Watumeho jiskra.

„A ty si myslíš, že to prostě není možné, že?"

„Samozřejmě, zeje to nesmysl. Karetní triky a pouliční kouzla, to ano, ale ne skutečná manipulace s magickou energií."

Nakor zvedl ukazováček. „Tak sleduj." Přešel za studenta a mezitím se davem protlačil bezejmenný žebrák. Muž, kterého všichni kromě Nakora pokládali za pomateného, občas projevoval zájem o to, co se zrovna dělo. Dřepl si kousek od studentů a díval se.

Nakor se zeptal studenta, za nímž stál: „Byl jsi na některém cvičení z reiki, které jsem minulý měsíc vedl?"

„Samozřejmě."

„Dobrá. Tohle je skoro totéž. Zatni pěst." Nakor vzal studenta za jednu paži, natáhl ji dozadu a pak mu nařídil, aby se rozkročil jako ke cvičení. Druhému mladíkovi řekl: „A ty buď tak laskav a postav se sem."

Nakor se otočil k prvnímu studentovi. „Napřáhni paži a vciť se do energie, která v tobě je. Jestli ti to pomůže, tak klidně zavři oči."

Mladík ho poslechl. „Teď," pokračoval Isalánec, „se vciť do energie, která v tobě je, která tebou probíhá a je všude kolem tebe. Vžij se do toho, jak tebou koluje. Až budeš

připraven, chci, abys vrazil kamarádovi pěst do břicha. Ale nesmí to být jen obyčejná rána, chci, abys do pěsti nasměroval veškerou svou energii.

Příprav se," vyzval mladíka, který měl být udeřen. „Napni svaly na břiše nebo tak něco. Možná to bude bolet."

Pochybující student se zašklebil, ale pro všechny případy napjal všechny svaly. První student udeřil a jeho pěst dopadla na břicho odpůrce; mladík se ani nezachvěl.

„Budeš na tom muset ještě nějakou dobu pracovat," řekl Nakor. „Ještě pořád nedokážeš tu energii využít."

Najednou žebrák vyskočil ze svého místa a odstrčil prvního studenta. Zaujal dokonale vyvážený postoj, zavřel oči a Nakor ustoupil stranou, neboť ucítil, jak ve vzduchu kolem zapraskaly podivné energie. Pak žebrák pokrčil paži, švihl rukou dopředu a zároveň vyrazil z hrdla zvuk, který zněl podobně jako 'šš-huť. Jeho pěst dopadla, student odletěl skoro dva metry vzduchem a z plic mu se zasyčením vyrazil všechen vzduch. Dopadl na dva další studenty, kteří ho stěží dokázali zachytit.

Převalil se nejdřív na záda a pak na bok; oběma rukama si svíral žaludek a zdálo se, že se dusí. Nakor k němu přeběhl, převalil ho na záda a zvedl ho v kříži, aby se nadechl. Chlapec trhaně nasál vzduch a podíval se vytřeštěnýma očima na svého učitele. Po tvářích mu stékaly slzy. Stěží mohl promluvit a tak jen zasípal: „Mýlil jsem se."

„Ano, to máš pravdu," souhlasil Nakor. Dvěma studentům nařídil: „Odveďte ho dovnitř a požádejte ranhojiče, aby se na něho podíval. Mohl by mít nějaké vnitřní zranění."

Otočil se a všiml si, že si žebrák zase dřepl na okraj davu a teď sleduje dění kolem sebe prázdným pohledem. Přešel k němu Šo Pi a zašeptal: „Co to bylo, mistře?"

„To bych taky rád věděl," poznamenal tiše Nakor.

Pak se otočil k ostatním studentům. „Vidíte? I tenhle nebohý tvor toho ví daleko víc než vy o využívání síly, která tu už dávno je, vznáší se kolem vás a je úplně všude." Nakor si všiml, že na většině tváří se zračí nechápavý zmatek, a mávl rukou k hlavní budově. „Tak dobře. Tahle hodina skončila. Běžte dovnitř a dělejte to, co teď dělat máte."

Když studenti vykročili k budově, přesel Nakor k bezejmennému žebrákovi a sklonil se, aby se mu podíval do očí. Tam, kde před chvilkou na okamžik problesklo něco mocného a vědoucího, však našel jen prázdný pohled. Nakor si povzdechl. „Příteli, co ty jsi vlastně zač?"

Po chvilce se napřímil a otočil; jak čekal, stál za ním Šo Pi. „Přál bych si být daleko moudřejší," řekl svému samozvanému studentovi. „Přál bych si vědět víc."

„Mistře?"

Nakor pokrčil rameny. „A taky bych moc rád věděl, jak si vede Calis. Už se tady nudím a kromě toho," otočil se a zahleděl se na modré nebe na západě, které prozařovalo dopolední slunce, „cítím, že se něco děje. Brzy budeme muset vyrazit, ať už nás z Krondoru přijede někdo vystřídat nebo ne."

„Kdy, mistře?" zeptal se Šo Pi.

Nakor pokrčil rameny. „To nevím. Brzy. Možná tento týden. Možná příští měsíc. Až ta chvíle přijde, budeme vědět. Pojď. Půjdeme se najíst."

Při zmínce o jídle se bezejmenný žebrák napřímil a s bručením a mlaskáním se začal kolébat k jídelně. Nakor na něho ukázal. „Vidíš, tady náš velice jednoduchý přítel relativní důležitosti věcí rozumí velice dobře."

Pak k Šo Pimu isalánsky dodal: „A rozdává rány jako velmistr Dalova řádu."

Šo Pi mu odpověděl toutéž řečí. „Ne, mistře. Dokáže udeřit daleko silněji. Ten člověk má víc čá" - použil starodávný výraz pro osobní míru moci - „než jakýkoli kněz, kterého jsem jako mnich poznal." Pak daleko tišeji dodal: „Myslím, že toho kluka mohl klidně zabít."

„Nepochybně - kdyby chtěl," souhlasil Nakor.

Vešli do jídelny a oba uvažovali o tom, co právě viděli.

Rup se probudil a všiml si za oknem temně šedivého předjitřního šera. Uvědomil si, že se dokáže jen stěží vrátit domů dřív, než se probudí Karli. Věděl, že je možné, že dítě celou noc prospalo a Karli bude přesvědčena, že dorazil dřív, ale v tom případě musí pospíchat.

Co nejtišeji vylezl z postele a litoval, že už musí odejít. Vzpomínka na Sylviino tělo a to, kolikrát v průběhu dnešní noci uspokojoval jeho potřeby, ho navzdory únavě znovu vzrušila. Oblékl se a tiše se vykradl z pokoje, sešel se schodů a vyklouzl ze dveří. Přešel ke kočáru, kde kočí podřimoval, vzbudil ho a přikázal mu, aby okamžitě vyrazili domů.

Sylvia se v posteli protáhla a usmála se. Pomyslela si, že ve tmě ten malý trol nebyl vůbec špatný. Byl mladý, nadšený a daleko silnější, než vypadal. Věděla, že i když si myslel, že je do ní zamilovaný, nepoznal ani zlomek vášně, kterou ho k sobě chtěla připoutat. Během měsíce sejí bude svěřovat s menšími obchodními tajemstvími. A do roka kvůli ní zradí své společníky.

Zívla a spokojeně se protáhla. Otec se vrátí z obchodní cesty až za pár dní a ona věděla, že nejpozději v poledne dostane od Rupa vzkaz. Pár dní ho bude ignorovat a pak ho znovu pozve na návštěvu. Chvilku přemýšlela, jak dlouho bude čekat, než mu sehraje zkroušenou scénu, během níž mu řekne, že i když ho miluje sebevíc, nemůže se přece scházet se ženatým mužem.

Začala ji přemáhat dřímota a ještě než usnula, uvážila, že ve městě je pár mladých mužů, které by mohla pozvat na večeři, než se otec vrátí.

Rup se vykradl po špičkách do schodů a vešel do ložnice, Venku už se pomalu rozednívalo a v šedém světle úsvitu viděl, že Karli ještě spí. Rychle se vysvlékl a vklouzl pod přikrývku.

Probudila se asi o půl hodiny později a Rup předtíral, že tvrdě spí. Vstala, oblékla se a přešla ke kolébce, kde tiše vrněla dceruška, zvedla ji do náručí a odešla s ní z pokoje. Rup chvilku počkal, pak vstal a sešel do jídelny.

„Dobré jitro," pozdravila ho Karli, která krmila dítě.

Když zahlédla Rupa, Abigail se zahihňala a řekla: „Dá!"

Rup zívl.

„Jak ses vyspal?" zeptala se ho Karli a zahleděla se na něho s neutrálním výrazem ve tváři.

Rup se posadil ke stolu, zatímco z kuchyně přišla Mary a postavila před něho šálek kávy, z něhož se kouřilo. „Připadám si, jako bych spal pět minut."

„Přišel jsi pozdě?"

„Strašně pozdě. Ani si nevzpomínám, kolik bylo hodin."

Karli neurčitě zabručela, zatímco se snažila nacpat lžičku rozmačkané zeleniny dcerce do úst. Po několika tichých minutách pronesla: „Musím ti něco říct."

Rup cítil, jak se mu sevřelo hrdlo. Jeden okamžik, naplněný panikou, si myslel, že ví o jeho nevěře, a pak tuto myšlenku hodil za hlavu. Když se vrátil z Ravensburgu, kde se vyspal s Gwen, netušila vůbec nic a nebyl nejmenší důvod, aby ho z něčeho podezírala teď.

„A co to je?" zeptal se klidně.

„Chtěla jsem ti to říct už včera večer," pokračovala, „ale když jsi tak spěchal..."

„Co je to?" opakoval Rup netrpělivě.

„Budeme mít další dítě."

Rup se na Karli zahleděl a všiml si, že pozorně sleduje jeho výraz a pátrá po nějaké reakci. A cítil, jak moc se jeho reakce bojí.

„To je vynikající!" Silou vůle se donutil k nadšenému tónu. Vstal, obešel stůl a řekl: „Tentokrát už to bude chlapec." Políbil ji na tvář.

„Možná," řekla Karli tiše.

Rup se snažil přinutit svůj hlas k veselému tónu, když dodal: „Musí to být chlapec, nebo budu muset přejmenovat firmu na Avery & dcery, a to by asi nebylo nejlepší, co?"

Chabě se usmála. „Pokud ti chlapec udělá radost, tak doufám, že to chlapec bude."

„Budu mít radost, když to bude tak krásné děťátko, jako je Abigail," řekl.

Karli nevypadala příliš přesvědčeně a když Rup vykročil z pokoje a nechal nedopitý šálek kávy stát na stole, zeptala se: „Ty nebudeš jíst?"

„Ne," odpověděl, zatímco si bral z věšáku vedle dveří kabát. „Běžím rovnou do kanceláře. Musím napsat důležitý obchodní dopis a pak se sem vrátím na jednu schůzku do kavárny."

Nečekal ha odpověď, vyrazil Ven a Karli zaslechla bouchnutí dveří. Povzdechla si a snažila se dostat co nejvíc jídla dítěti do úst a co nejméně na podlahu.

Čas běžel a život se ustálil do podivného, ale stálého tempa. Rup se dokázal jednou dvakrát týdně scházet se Sylvií, zatímco trávil stejný počet nocí s obchodními společníky. Sylvia mu ztropila strašnou scénu, kdy tvrdila, že trpí výčitkami, protože je ženatý, a on ji musel prosit celé týdny, než souhlasila s další schůzkou. Zlomil ji krásným náhrdelníkem z diamantů a smaragdů, za který zaplatil daleko víc, než by byl ještě před dvěma roky

ochoten připustit. Sylvia nakonec přiznala, že ho miluje a Rup vklouzl do rutiny zakázané lásky a lží vlastní manželce.

Jeho schopnosti prohnaného obchodníka se rychle rozvíjely a on málokdy uzavřel špatný obchod - těch několik, při kterých uklouzl, mu finančně příliš neuškodilo. Společnost Hořkého moře se neustále rozrůstala a mohutněla.

Rup se také naučil lépe využívat schopnosti lidí; kteří pro něho pracovali. Duncan byl nejlepší pro zjišťování řečí a vodítek k obchodním příležitostem v hostincích a nálevnách v okolí doků a karavanserají. Jason byl navýsost užitečný v oblasti obchodu, která Rupa zatím nejvíc mátla, a to v účetnictví. Růst obchodní říše spočíval v daleko složitějších věcech než jen v nákupu a prodeji. Jason prokazoval nadání v pro Rupa naprosto obskurních záležitostech jako je například křížové ručení majetkem nebo vzájemné sdílení rizik nečlenů firmy, případně kam investovat zlato, které nebylo určeno k obchodování nebo kdy se pojistit tím, že nechají zlato zamčené v truhlicích - žádnou z těchto transakcí Rup ani v nejmenším nechápal, nicméně Jason se v nich cítil jako ryba ve vodě. Šest měsíců poté, co se Rup prvně vyspal se Sylvií, převzala společnost kontrolu nad účetní kanceláří a začala spravovat své finance sama.

Ukázalo se, že i Luis je pro Rupa doslova poklad. Dokázal jednat jemně a něžně s rozezlenou zákaznicí stejně jako nemilosrdně s tím nejtvrdším vozkou. Dvakrát už jednomu z nejútočnějších zaměstnanců předvedl, že k prosazování rozkazů mu stačí jen jedna zdravá ruka.

A úplnou záhadou byl pro Rupa Elán. Zdálo se, že vůbec nemá zájem o nějaký osobní zisk, ale věnoval růstu Společnosti Hořkého moře všechny síly stejně jako Rup. Zdálo se, že pro firmu dělá všechno, nač mu síly stačí, a

odměnou mu je to, že se rozrůstá a bohatne. Při několika příležitostech dokonce dokázal zapojit do ne příliš zákonných machinací i staršího bratra. Jimmy a Elán tvořili schopnou a nebezpečnou dvojici, jejímuž útoku by Rup rozhodně nechtěl čelit.

A zatímco Rup doufal, že Karli nosí pod srdcem jeho prvního syna, musel uznat, že mu štěstěna přeje; radost mu kalily jen dvě věci: to, že po ulicích Krondoru pořád chodil Tim Jacoby a fakt, že neměl žádné zprávy o svých starých přátelích.

Kapitola sedmá

KATASTROFY

Rup si povzdechl.

Dítě se mu v náručí zavrtělo, když kněz dokončil požehnání a vylil mu na čelo vonný olej. Rup byl sice nadšený tím, že má konečně syna, ale usoudil, že to nečiní obřad ani v nejmenším snesitelnější.

„Křtím tě jménem Helmut Avery," řekl kněz konečně.

Rup podal dítě Karli a políbil ji na tvář. Pak políbil malou Abigail, kterou držela v náručí Mary, a řekl: „Musím se ještě na chvilku zastavit v kanceláři, ale nejpozději do dvou hodin dorazím domů."

Karli se zatvářila pochybovačně, protože věděla, že manžel často pracuje dlouhé a dlouhé hodiny a často zůstává v práci dlouho do noci, než si najde cestu domů. „Čekáme dnes hosty," připomněla mu.

„Já vím," odvětil, zatímco celá rodina vycházela z chrámu. Vyrazil ze schodů a přes rameno prohodil: „Vezmi si kočár. Já půjdu pěšky."

Rup kráčel ulicemi, dokud Chrámové náměstí nenechal dostatečně daleko za zády a pak mávl na nájemní kočár. Během několika minut opustil město a mířil k Esterbrookově usedlosti. Zamyslel se nad svou špatnou náladou. Sylvia se pro něho stala takovým zdrojem zázraků, že mu zlost nebo zklamání nevydrželo dlouho. A z důvodů, které příliš nezkoumal, nebyl v poslední době Jacob Esterbrook často doma, takže během několika minut poté, co přijížděl na večeři - nebo jako v tomto případě na krátkou polední návštěvu - ho Sylvia přivítala s otevřenou náručí a odvedla ho rychle do prvního poschodí. Rup se radoval a žasl, když zjistil, jak dokonale se její chutě a potřeby shodují s jeho vlastními. Občas ho napadlo, kdo dobře vychovanou dceru bohatého obchodníka jako byla Sylvia naučil tolik vynalézavých triků, ale dívka se Rupovi se svou minulostí nikdy nesvěřovala a ani jeho se neptala na dřívější zkušenosti.

Kočár zastavil před vchodem do Esterbrookovy usedlosti a Rup si konečně uvědomil, co způsobilo jeho mizernou náladu. Dnes ráno se Helmutových k5tin účastnila spousta lidí a další přijdou na hostinu, ale ten, kterého by si Rup přál mít při té příležitosti vedle sebe nejvíc, se tam objevit nemohl.

Erik zvedl ruku a řada jezdců se zastavila. Gestem dal rozkaz sesednout. Erik jel v čele řady vedle Mirandy a Bobbyho de Loungvillea, zatímco Calis a jeden voják jménem Renaldo vyrazili dopředu na zvědy.

Jejich člun přirazil ke břehu zhruba v místech, kde si to Calis přál a kapitánovi se viditelně ulevilo, když k místu přistání za několik dní dorazili jeho agenti z Města na Hadí řece. Zprávy z fronty ale byly špatné.

Velká flotila už byla zpola dokončena a vojska Smaragdové královny už kontrolovala celý světadíl s

výjimkou malé oblastí jižně od Pohoří Ratn'Gary a menších částí západního pobřeží. Jinak byla hlášení stejně hrozivá. Služebníci Smaragdové královny plenili celý světadíl. Ve své snaze stvořit obrovskou flotilu, která by je přepravila přes oceán až k bránám Království, dobývali ze země každý možný zdroj materiálu. Na smrt tisíců otroků, zajatých během války, nikdo nebral ohled.

Několik menších pokusů o povstání v armádě bývalých žoldnéřů bylo nemilosrdně potlačeno a vzbouřenci byli veřejně před zraky spolubojovníků ukřižováni nebo naraženi na kůly. Jako další trest byl losem vybrán jeden muž z každého tisíce a tito nevinní vojáci byli zaživa upáleni. Mělo to být upozornění, že jakýkoli pokus o neposlušnost bude tvrdě potrestán.

Erik si vzpomněl na dobu, kdy sloužil v Calisově kompanii a každý muž v četě byl odpovědný za pět ostatních. Všichni muži dohlíželi na to, aby spolubojovník neselhal, protože v tom případě by se všichni vrátili na šibenici.

Jediná dobrá zpráva pro Calisovu skupinu byla ta, že veškerá pozornost Smaragdové královny se omezovala na Město na Hadí řece, Mahartu a Říční pláně. V oblasti, kde bude operovat Calis se svou jednotkou, se její vojsko téměř nepohybovalo.

Calis poznamenal, že čím blíž budou k cíli, tím větší nejspíš bude pravděpodobnost prozrazení. Sehnali koně a přivedli je ke člunu. Převlékli se z brijanských oděvů do místního oblečení a šest Calisových agentů se ujalo brijanského člunu, aby jej přeplavili podél pobřeží do jedné rybářské vesnice a ukryli v prázdném skladišti jednoho barvíře, dokud nepřijde chvíle návratu.

Nikdo se ani nezmínil o tom, jak je tato možnost nepravděpodobná.

Teď byli v horách. Procházeli předhůřím skoro celý týden a zatím nenarazili na nic ani vzdáleně nebezpečného. Erik byl jedním z těch, kteří během minulé výpravy prchali temnými chodbami před Saaury, takže věděl, co je nejspíš čeká. Jakmile totiž Calisovi Karmínoví orli - které Pantathiáni pokládali za vzbouřenou kompanii žoldnéřů - prchli do jeskyní, následovalo okamžité obsazení celé oblasti saaurskými válečníky. Erik věděl, že za předchozí cesty je zachránilo jen to, že odvážně předstírali úkol vystřídat v oblasti jinou kompanii a že pak zamířili přímo na frontu.

Přiběhl Renaldo a udýchaně hlásil de Loungvilleovi: „Kapitán našel bezpečné tábořiště a říká, že pro dnešek končíme."

Erik se rozhlédl a všiml si, že do soumraku zbývá ještě několik hodin. De Loungville si uvědomil totéž a zeptal se: „Je to daleko?"

Renaldo přikývl. Ukázal mezi stromy dopředu. „Před náma je hřeben až něho je vidět rokle s mostem. To tvrdí kapitán."

Erik pochopil. Calisův zrak byl daleko vyvinutější než lidský. Ale pokud viděl rokli, znamenalo to, že k mostu zbývá ještě den jízdy a od něj byl ke vchodu do jeskyni" další den. Pokud se rozhodnou nechat koně v týlu, bude trvat další dva dny, než ke vchodu dorazí.

Erik sesedl a naplnily ho smíšené pocity; pokud by jeli na koních, bylo by to pro muže daleko pohodlnější, ale opustit zvířata poblíž jeskyní by znamenalo vynést nad nimi jistý rozsudek smrti. Pravděpodobně by nedokázala sama přejít most a na druhé straně nebylo místo, kde by se mohla napást. Někteří by se mohli zřítit do rokle. Erik se na okamžik zamyslel nad ironií skutečnosti, že si dělá o osud koní větší starost než o osud lidí.

Pak pokrčil rameny, zatímco de Loungville vydal rozkaz ke Stavbě tábora. Muži se do práce pustili s disciplínou, kterou do nich velitelé vtloukali, dokud je ji nenaučili, a kterou stále vyžadovali. Alfred byl nedávno povýšen na kaprála a každým dnem Erikovi čím dál víc připomínal Charlieho Fostera, kaprála, který mu na rozkaz Bobbyho de Loungvillea dělal ze života peklo. Teď, o několik let později, už Erik chápal, že když přinutí své muže poslouchat rozkazy bez váhání nebo přemýšlení, každý z nich bude mít daleko větší šanci přežít a - což bylo daleko důležitější - zajistí současně i dosažení účelu tažení.

Když byl tábor připraven, rozdělil Erik muže do stráží a všichni se pustili do jídla - cestovní přiděly a studený tábor, protože nemohli riskovat, že někdo zahlédne nebo ucítí oheň. Zima se blížila každým dnem, takže to pro nikoho nebude nijak příjemná noc.

Zatímco všichni jedli, prohlédl Erik koně a ujistil se, že jsou všechna zvířata zdráva. Také dohlédl na to, aby byl každý muž na svém místě; pak přešel k místu, kde seděli Calis, Miranda a de Loungville.

Kapitán pokynul Erikovi, aby se posadil. „Koně jsou v pořádku," hlásil Erik.

Calis kývl: „Dobře. Budeme muset někde poblíž najít místo, kam je schováme."

„Proč se s tím obtěžovat?" zeptala se Miranda.

Calis pokrčil rameny. „Pořád ještě je možné, že budeme potřebovat rychle uniknout k horám. Pokud je tu někde v okolí rokle nebo malé údolí, kde by bylo dost trávy na pár týdnů pastvy, rád bych je tam nahnal. Zatím ještě nesněží a koně se můžou hodit."

Erik řekl: „Když jsme v poledne přejížděli hřeben, zahlédl jsem pod ním takové údolí." Ukázal zhruba, kterým směrem leželo. „Nejsem si jistý, ale myslím, že

tam ze stezky vedla odbočka. Přinejmenším to vypadalo jako horská stezka."

Calis ho požádal: „Pár dní se tady nejspíš zdržíme, takže se na to místo zítra zajeď podívat. Pokud tam vede nějaká cesta, tak tam koně zaženeme."

Erik se pořád v kapitánově přítomnosti nedokázal uvolnit, i když o tom už několikrát mluvil s de Loungvillem. Nicméně kapitán, alespoň pokud šlo o tažení, měl raději upřímnost. „Kapitáne, proč tady budeme čekat? Každým dnem zdržení riskujeme, že nás objeví."

„Na někoho musíme počkat," odpověděl Calis.

Miranda řekla: „Mám tady svého agenta, který se nám snaží sehnat pár místních lidí; musíme si s nimi promluvit."

Erik čekal, ale nic dalšího se už nedozvěděl, takže usoudil, že bude muset počkat, aby zjistil, co tady má Miranda za záhadného agenta a kdo asi jsou ti místní lidé. Omluvil se a vstal, aby se zašel podívat, jak si vedou jeho muži.

Nijak ho nepřekvapilo, když zjistil, že všichni dělají přesně to, co dělat mají a že nikomu nemusí nic říkat. Tohle byla podle lorda Williama a de Loungvillea ta nejlepší vojenská jednotka v celém Království a Erik byl hrdý na to, že do jejích řad patří i on. Nijak nepřeceňoval svou úlohu ve vytvoření tohoto seskupení, ale jako voják zažil její počátky.

Strávil celé hodiny čtením všech možných příruček, které se týkaly taktiky a válčení a v paláci využíval každé příležitosti, kdy si mohl s někým promluvit o různých vojenských záležitostech. Podobné možnosti se naskýtaly třeba při návštěvách šlechticů, kteří přijížděli na princovo pozvání. Občas s nimi hovořil u večeře ve vojenské kantýně a někdy i přímo na dvoře, kde některý z hraničních

baronů nebo vévodů z Východu se zájmem sledoval výcvik Calisových Karminových orlů.

Erik se nepokládal za génia pokud šlo o strategii, zásobování nebo rozmisťování jednotek v poli, ale měl za to, že dokáže mužům velet - nebo je přinejmenším dokáže donutit plnit rozkazy, aniž by se musel uchylovat ke řvaní nebo urážkám jako mnoho jiných velitelů. Opravdu ho těšilo, když věděl, že pokud jim to rozkáže, budou ho jeho muži následovat, i když nedokázal přesně pojmenovat, proč tomu tak je; prostě ho to těšilo.

Když dokončil obhlídku, sedl si a vytáhl ze sedlového vaku balíček s přídělem. Rozbalil voskované plátno a dával přitom pozor, aby kousky vosku opadávaly na další látku; věděl, že pokud neprohlédne před odchodem tábořiště a neujistí se, že po nich nezůstal jediný úlomek vosku, který by je mohl prozradit, určitě to udělá de Loungville. A i když se jejich vztah hodně změnil od onoho osudného dne, kdy Bobby de Loungville nařídil Erikovu popravu, neunikl by trestu před nastoupenou jednotkou, kdyby si šikovatel myslel, že mladý seržant nedělá své hodnosti čest.

Přišli k němu Calis s Mirandou a Erik vstal: „Kapitáne?"

„Půjdeme se trochu projít," řekl Calis. „Postav stráže a řekni jim, že heslo jsou dvě lusknutí a 'straka'. Je to jasné?"

„Jasné," přikývl Erik.

Kohokoli, kdo by se přiblížil k táboru, by přivítalo dvojí lusknutí prstů hlídky. Pokud by okamžitě nezareagoval smluvenou odpovědí 'straka', okamžitě by následoval smrtící útok. Erik doufal, že se v okolí tábora v příštích několika dnech nevyskytne příliš mnoho zbloudilých obchodníků nebo potulných mnichů.

Calis se otočil k odchodu a Erik ho zastavil: „Kapitáne?"

„Ano?" otočil se půlelf.

„Proč zrovna 'straka'?"

Calis kývl na Mirandu a ta odpověděla: „Protože jsem se na tom slovu domluvila se svým agentem; kromě toho straky na tomto světadíle nežijí, takže heslo nikdo nemůže uhádnout."

Erik pokrčil rameny a vrátil se ke své studené večeři.

Calis pohlédl na dívku: „Musíme si promluvit o několika věcech."

Miranda se posadila na vyvrácený kmen stromu. „Například?"

Calis si sedl vedle ní. „Pokud přežijeme, čeká nás nějaká budoucnost? Myslím přímo nás dva."

Miranda ho vzala za ruku. „Těžko říct." Povzdechla si. „Ne, nedokážu o tom ani přemýšlet." Naklonila se k němu a políbila ho. „Od chvíle, kdy jsme se setkali poprvé, Calisi, mezi námi něco je." Půlelf mlčel. „Vzbudili jsme v sobě navzájem city, které zná jen málo lidí." Po další chvilce ticha dodala: „Ale budoucnost? Nevím ani, jestli budu žít příští týden."

„Tak se nad tím zamysli. Já totiž přežít chci."

Miranda si prohlížela jeho tvář ve zlaté záři zapadajícího slunce, které proudilo mezi větvemi stromů. Pak se zasmála.

„Co je na tom legračního?" na tváři se mu objevil obezřetný úsměv.

„Já," odpověděla, vstala se a začala si rozvazovat šněrovadla na šatech. „Vždycky jsem letěla na pěkné plavovlasé kluky. Tak pojď, zahřej mě. Dneska je chladno."

Když šaty dopadly ke kotníkům, Calis vstal a objal ji; pak ji vzal do náruče stejně lehce, jako by byla malé dítě; Políbil ji mezi ňadra a zatočil se s ní. Pak ji položil na zem do trávy a řekl: „Kluk? Už je mi víc než padesát let, ženská."

Miranda se zasmála. „Matka mi vždycky říkala, že mladší muži bývají lepší milenci, ale většinou se berou zbytečně vážně."

Calis se chvíli díval Mirandě pozorně do tváře. „Nikdy jsi o matce nemluvila," řekl tiše.

Miranda chvilku mlčela, a pak se znovu zasmála. „Tak už ze sebe ty šaty shoď, kluku!" nařídila žertovně rozkazovačným tónem. „Od země táhne chlad!"

Calis se široce usmál. „Otec mi vždycky kladl na srdce, abych prokazoval starším lidem úctu."

Pomilovali se rychle a strachu ze zítřka se zbavili tím nejjednodušším a nejstarším způsobem. Na několik krátkých okamžiků spolu zažili sdílenou radost, v níž nebylo místo pro smrt, strach a utrpení.

Muž na hlídce dvakrát luskl prsty a okamžitě zaslechl slovo 'straka', vyslovené s poněkud zvláštním přízvukem. Erik dorazil na stanoviště stráže jen okamžik před de Loungvillem a Calisem.

Čekali tady už třetí den a Calis se rozhodl, že pokud Mirandin agent nedorazí, nebudou tu déle sedět a vyrazí. Koně byli odvedeni do zeleného údolí, kde měli dostatek pastvy na celé týdny. Erik také věděl, že pokud nikdo nepřežije a nevrátí se pro ně, najdou si sami cestu z údolí a přejdou na níže položené pastviny, kde ještě bude i navzdory časné zimě tráva. Nedokázal říct proč, ale cítil se takhle daleko líp. I když byly hory v Darkmooru daleko nižší než ty, v nichž se právě nacházeli, uměl Erik už odmala poznat, kdy přijde změna počasí. Teplota v noci rychle klesne pod bod mrazu a s příští bouří přijde sníh. Zima už skoro nastala.

Podivně oblečený muž, který celou skupinku vedl, teď vyšel na světlo a Erik si okamžitě uvědomil, že jeho světlé brnění není vyrobeno z žádného kovu, s nímž by se ve své

kovářské praxi setkal. Podle toho, jak bylo vykováno, mělo nahlas zvonit, ale nic neslyšel; Erik dokázal docela dobře odhadovat váhu a podle toho, co viděl, měla zbroj tlačit muže k zemi - ten se ale pohyboval velice lehce. Celou hlavu mu zakrývala přilba se dvěma úzkými průzory a na zádech měl připevněno něco, co vypadalo jako těžká kuše, vyrobená podle nějakého cizího vzoru. Jinak se doslova ježil meči, dýkami a noži.

Dva muže, kteří šli za ním, Erik dobře znal, a když dorazili až k němu, přivítal je: „Pradži! Vadžo! Rád vás dva zase vidím."

Dva staří válečnici mu pozdrav oplatili. „Slyšeli jsme, žes byl mezi těma, kteří se od Maharty dostali celí, von Darkmoore," řekl Pradži.

Oba starci byli ozbrojení jako žoldnéři, ale Erik pochyboval, že budou schopni vzhledem ke svému vysokému věku ještě vůbec bojovat. Nicméně měl před dvěma lety příležitost na vlastní oči poznat, že jak Pradži, tak i Vadža mají tuhý kořínek a nezdálo se, že by dnes byli o něco slabší - jen unavenější.

Pradžičetas byl nejošklivější člověk, jakého kdy Erik viděl, ale dokázal myslet rychle a choval se přátelsky. Vadžasijah vypadal jako stárnoucí svůdce žen; navzdory přibývajícím letům se pořád strojil jako mladý švihák a tito dva muži byli nerozluční jako bratři.

„Nějaké problémy, Boldare?" zeptala se Miranda.

Chodící zbrojnice sňala přilbu a odhalila tak mladistvou tvář s modrýma očima, bledou, pokrytou pihami a rámovanou rudohnědými vlasy. Trocha potu na čele byla jediným důkazem fyzické námahy, zatímco Pradži a Vadža vypadali skutečně unaveni.

Muž jménem Boldar řekl: „Ne. Chvilku mi ale trvalo, než jsem ty tvé dva přátele našel, Calisi."

Calis se podíval na Mirandu, která podotkla: „Popsala jsem mu tě. Měl sem přijít a najít tě, i kdybych tady náhodou nebyla."

Calisovi se poznámka o tom, že "by tu náhodou nebyla', vůbec nelíbila. Zeptal se Pradžiho: „Jak to vypadá na východě?"

„Mizerně. Daleko hůř, než jsme vůbec kdy čekali. Ta čubka - Smaragdová královna je daleko horší, než jakou jsme si ji zapamatovali u Hamsy a jinde, kde jsme na ni narazili."

Stáhl si boty a zavrtěl prsty u nohou. „Pamatuješ se na generála Gapiho? To byl ten zmetek, kterýho jsme potkali na shromaždišti žoldnéřů před útokem na Lanadu. Poslali ho, aby pobil Ješandi na severních stepích - podle toho, co jsem s těma jezdcema zažil, to byla velká chyba - a ti mu namlátili držku. Z těch stepí se vrátila desetina chlapů. A ta Smaragdová královna to vzala osobně; Gapi skončil po kolena v mraveništi a navíc mu nechala namazat koule medem. Všichni její generálové se museli dívat, dokud nepřestal ječet."

Vadža potřásl hlavou. „V té její armádě neznají slovo neúspěch." Starý válečník se usmál, „Dala úplně nový obsah pokynu 'pochoduj nebo zemři'."

„Takže Ješandi se pořád drží?" zeptal se Calis.

„Už ne," odpověděl Pradži smutně. „Když to Gapi posral, nahnala do stepí pět tisíc Saaurů. Ješandi se bránili docela slušně a pustili těm ještěrkám žilou za celý tažení asi nejvíc, ale nakonec je rozprášili."

Erik mlčky přikývl. Bojoval se Saaury a jejich obrovskými koňmi jen jedinkrát, ale věděl, že navzdory své velikosti jsou Saaurové nejlepší jezdci, jaké v životě viděl. Neexistovala žádná lidská armáda, která by je dokázala v rovném boji porazit; k zastavení jednoho Saaura bylo zapotřebí tří nebo i čtyř lidí. Ve volných

chvílích si Erik pohrával s myšlenkou, jak by mohl Saaura porazit v otevřeném souboji, a musel přiznat, že ho zatím nic nenapadlo.

Pradži doplnil: „Někde v kopcích je pár skupinek, který občas nějakej ten tábor přepadnou, aby se dostali k jídlu, ale Svobodnej lid jako takovej vyhynul."

Calis chvilku mlčel. Ze všech národů na tomto vzdáleném světadíle byli Ješandi nejvíc podobní elfům. A každý mrtvý elf byl ztrátou, kterou lidé nedokázali pochopit. Matčin lid bude nad touto zprávou truchlit celá desetiletí. Pak se zeptal: „A co klany na jihu?"

Pradži řekl: „Tam nás právě ten tvůj kamarád" - kývl bradou k Boldarovi - „našel. Byli jsme včera večer v tábore s Hatonisem -"

„Vy jste ještě dneska ráno byli na Východních pláních?" vyhrkl Erik.

Pradži přikývl. „Ten kluk umí spěchat, když je třeba."

Boldar vytáhl jakýsi přístroj a obrátil jej v dlaních. Byla to koule s několika vystouplými tlačítky.

„Dostali jsme se sem dřív, než bys mrknul okem," pokračoval Pradži. „Většinu dne jsme pobíhali v těchhle zatracenejch horách a snažili jsme se vás najít."

Pak se Pradži otočil ke Calisovi. „Moc toho nedokážeme, starej příteli. Smaragdová královna rozložila tu svou zatracenou armádu po obou březích řeky. Dostaneme se sotva na dostřel luku od jejích nákladních člunů. Občas se nám sice podaří zaútočit ze zálohy nebo najet se člunama na mělčiny, ale jen tyhle drobný věci. Když jsme se posledně snažili zaútočit na Město na Hadí řece, přišli jsme o půlku chlapů a přitom jsme jí neudělali nic, co by stálo za řeč." Povzdechl si. Pak se podíval přímo na Calise a dodal: „Válka tady už skončila, Calisi. A jestli jí tady v Západních pláních chceš udělat nějaký problémy, tak ať už to aspoň za něco stojí, protože jak se věci mají teď, bude

moct ta její flotila vyplout příští, nejpozději přespříští rok. Mysleli jsme si, že ti získáme tak deset let, ale takhle to vypadá spíš na tři čtyři."

Calis přikývl. „A dva z nich už utekly." Podíval se na oba unavené starce a řekl: „Měli byste se najíst."

Pradži s Vadžou dostali studené příděly a Miranda se zeptala Boldara: „Donesl jsi to?"

Boldar si sundal z ramene batoh a vytáhl z něj malý amulet.

„Stálo to hromadu peněz, ale ani zdaleka ne tolik, kolik jsem čekal. Připočítám to k těm penězům, které už mi dlužíš."

„Co to je?" zeptal se Calis.

Miranda mu amulet podala a Erik si jej prohlédl, když jej Calis zvedl do výšky. Na první pohled připomínal obyčejnou zlatou ozdobu. Miranda vysvětlila: „Je to ochrana proti pátrací magii. Od této chvíle nedokáže žádný mág lokalizovat tebe ani ty, kteří stojí do deseti metrů od tebe. Než se odsud dostaneme, může nám to zachránit život."

Calis přikývl. Podal náhrdelník Mirandě, ale ta zvedla ruku. „Já jej nepotřebuji." Natáhla paži a postrčila náhrdelník ke Calisovi. „Ale ty ano."

Calis zaváhal, pak přikývl a pověsil si náhrdelník na krk. Otočil se k Bobbymu de Loungvilleovi a řekl: „Za úsvitu vyrážíme."

Erik vstal a vyrazil za mužstvem. De Loungville mu nemusel vykládat, co je třeba udělat nebo že právě teď je k tomu vhodná chvíle.

Do Barretovy kavárny vrazil Jason s listem papíru a pergamenem v ruce, a divoce se rozhlédl po místnosti. Když zahlédl na schodišti Rupa, zavolal na něho a proběhl kolem dvojice zděšených číšníků.

„Co se děje?" zeptal se Rup. Pod očima měl tmavé kruhy, protože se už skoro dva dny pořádně nevyspal. Slíbil sám sobě, že si dá od Sylvie pár dní pokoj. Chtěl strávit víc času s manželkou a dětmi a pořádně se vyspat v hostinském pokoji, zatímco Karli bude spát s dítětem v jejich ložnici, ale jako by neměl vlastní vůli, každý večer nařídil vozkovi, aby ho odvezl do Esterbrookovy usedlosti.

Jason mu zašeptal do ucha: „Někdo přesvědčil Jurgense, aby požadoval zaplacení našeho dlužního úpisu."

Rup se okamžitě probral. Popadl Jasona za paži a odvedl ho ke stolu, který teď využívala pouze Společnost Hořkého moře a kde seděli Masterson, Hume a Crowley. Rup se posadil a řekl: „Jurgens požaduje splacení našeho dlužního úpisu."

„Cože?" podivil se Masterson. „Přece s prodloužením splatnosti souhlasil." Podíval se na Jasona: „Co se stalo?"

Jason se posadil a rozložil před sebou listiny. „Tohle je daleko horší než předčasná žádost o splacení dluhu, pánové." Ukázal na výpis z účtu. „Někdo v naší účetní kanceláři nám - abych to řekl slušně - zpronevěřil větší částku peněz."

Nato se Crowley s Humem napřímili. „Cože?" vybuchl Crowley.

Jason jim to navzdory spoustě přerušování a výkřiků zdvořile a trpělivě vysvětlil. Krátce řečeno někdo chytře vymyšleným způsobem převáděl desítky tisíc zlatých z jednoho účtu na druhý. Peníze se cestou někam ztratily a celý systém byl tak dobře vymyšlený, že o něm neměli celé měsíce ani nejmenší tušení. Teď chybělo skoro čtvrt milionu zlatých. Jason na tuto zpronevěru přišel jen díky nejasnostem při splácení jednoho dluhu.

„Nejhorší na tom je, pánové," pokračoval Jason, „že ať tak nebo tak, ten požadavek na splacení dlužního úpisu přichází v nejhorší možné chvíli od založení Společnosti

Hořkého moře. Pokud ten dlužní úpis nezaplatíme, ztratíme předkupní právo na Námořní přepravní společnost Modrá, hvězda a bez jejích lodí nedokážeme splnit půltucet důležitých smluv."

„Jaký je nejhorší odhad?" zeptal se Rup.

„Nejhorší? Pokud ten dlužní úpis nezaplatíme; přijdeme o všechno."

Najednou Crowley vybuchl: „Tohle je všechno tvoje práce, Avery! Říkal jsem ti, že na to jdeme moc zhurta. Potřebovali jsme čas na upevnění pozic a vybudování kapitálových rezerv, ale ty jsi trval na tom, abychom pořád postupovali dopředu. Štěstěna je vrtkavá, Ruperte! A právě teď se k nám otočila zády!"

Masterson se zeptal: „Na kolik je ten dlužní úpis?"

„Šest set tisíc zlatých," odpověděl Jason.

„Kolik nám chybí?"

Jason se trpce zasmál. „Přesně to, co bylo zpronevěřeno. Mohli bychom zlikvidovat několik investic a možná tak získat čtyři sta tisíc. Ale to bychom stejně měli o dvě stě tisíc méně."

„Kdo to udělal?" zeptal se Hume.

Jason řekl: „Muselo v tom mít prsty víc účetních." Opřel se a poškrábal se na bradě. „Nerad to říkám, ale vypadá to tak, jako by ke zničení Společnosti Hořkého moře byla určena celá firma."

Rup chvilku mlčel. „Přesně takhle se to muselo stát," kývl. „Ta účetní kancelář byla příliš lákavé ovoce na to, abychom se jí neujali." Ukázal na Crowleyho. „A to se týká i tebe, Brandone."

Crowley neochotně přikývl. „To je pravda."

„Někdo nás shodil, pánové. Kdo?"

„Esterbrook," určil Masterson. „Přinejmenším je jeden z mála, kteří na takové věci mají dost peněz."

„Ale tím by si uškodil," namítl Rup. „Spojil se se Společností Hořkého moře nejmíň na tucet podniků."

„Ale jsme dostatečně velcí na to, abychom mu působili starosti," odpověděl Hume.

Masterson uvažoval: „Je tu ale spousta jiných. Bratři Wendelové, Společnost Jalanki, sakra, všechny velké obchodní syndikáty ze Svobodných měst, Kilraine a ostatní - všichni mají dost důvodů k tomu, aby z nás měli strach."

Rup přikázal: „Jasone, jdi do kanceláře a seber Luise, Duncana a všechny chlapy, kteří umí držet meč. Pak jděte do účetní kanceláře a uzavřete ji. Musíme se dozvědět, kdo v tom má prsty dřív, než začne druhá strana tušit, že o tom víme."

Jason vstal. „Půjdeme tam hned."

Masterson řekl: „Jestli to bylo připraveno dobře, tak se vsadím, že tu účetní kancelář najdete prázdnou."

Rup odsunul od stolu křeslo a zavrtěl hlavou. „Tak na tohle bych Si nevsadil." Temná hrůza, která v něm rostla, hrozila, že se přes něho převalí a zadusí ho. Cítil strašlivý děs při pomyšlení, že by se stejně rychle, jako se vyšplhal na vrchol, mohl stát nuzákem bez jediného měďáku. Zhluboka se nadechl. „No, táta vždycky říkal, že starostma se spřežení nenafutruje. Navrhuji, abychom začali rychle uvažovat, jak seženeme kapitál ve výši čtvrt milionu zlatých nejpozději do" - podíval se na stvrzenku dlužního úpisu, která ležela před Jasonem na stole - „dvou dní." Ostatní mlčeli.

Duncan se rozhlédl po hostinci a krátce kývl hlavou k muži, kterého hledali. Rup přešel k jeho stolu a posadil se na židli proti němu, zatímco Luis s Duncanem se postavili po stranách.

„Co se...?" vyjekl muž a pokusil se vstát.

Duncan a Luis mu položili ruce na ramena a vtlačili ho do židle. „Jmenuješ se Rob McCraken?" zeptal se ho Rup.

„A kdo to chce vědět?" opáčil muž; bylo jasné, že je daleko vystrašenější, než se snažil dát najevo. Zbledl v obličeji a očima začal pátrat po únikové cestě.

„Máš bratrance, který se jmenuje Herbert McCraken?"

Muž se znovu pokusil vstát, ale zjistil, že ho oba muži drží pevně. „Možná."

Luis najednou muži přitiskl ke krku dýku a řekl: „Ta otázka, kterou jsi slyšel, vyžaduje daleko určitější odpověď, příteli. Ta zní buď "Ano, to je můj bratranec', nebo 'Ne, takhle se žádný z mých bratranců nejmenuje'. A můžu tě ujistit, že špatná odpověď bude také ta nejbolestivější."

Muž tiše řekl: „Ano, Herbert je můj bratranec."

„Kdy jsi ho viděl naposledy?" zeptal se Rup.

„Před pár dny. Jedli jsme spolu. Je starý mládenec, takže k nám tak jednou za dva tři týdny zajde na večeři."

„Zmiňoval se ti tehdy o tom, že by se chystal někam odcestovat?"

„Ne," odpověděl Rob McCraken. „Ale rozloučil se se mnou tenkrát dost zvláštním způsobem."

„Co tím myslíš?"

Muž se rozhlédl. „Zdržel se u dveří a... no, pořádně mě objal, a to jsme nedělali, co jsme vyrostli. Jako by myslel, že se nějakou dobu neuvidíme."

„To by odpovídalo. Kdyby chtěl zmizet z Krondoru a začít žít někde jinde, kam by asi tak šel?" zeptal se Rup.

McCraken zavrtěl hlavou: „Nevím. O tomhle jsem nikdy neuvažoval. Máme nějakou přízeň na Východě, ale to je dost vzdálená větev rodiny. Bratranec v Saladoru. Ale toho jsem neviděl nejmíň deset let."

Rup se odmlčel a chvilku bubnoval prsty na desku stolu. „Kdyby tvůj bratranec přišel nečekaně k hromadě peněz, kam by podle tebe šel?"

Muž přimhouřil oči. „A bylo by to dost na to, aby si koupil quegský titul?"

Rup se podíval na Luise. „Myslím, že pokud by vzal všechno, na nějaký menší titul by to vyšlo," potvrdil Rodézan.

Rup vstal. „Sarth." Otočil se k Duncanovi: „Sežeň co nejpřesnější popis toho Herberta McCrakena a pošli do Sarthu tucet jezdců. Pokud si vezmou náhradní koně, měli by ho dohonit nejpozději do deseti hodin."

Pak řekl Luisovi: „Zajdi do doků a začni se vyptávat. Žádná loď z nebo do Quegu teď sice kotvy nezvedla, ale nikdy nevíš, jestli tu nebyla nějaká, která by chtěla uniknout pozorností tím, že by byla psaná na majitele ve Svobodných městech nebo Durbinu. Trochu to tam pročmuchej a ujisti se, že se nikdo podobný MeCrakenovu popisu nesnaží vyklouznout z města. Pracuje tam pro nás dost očí a uší na to, aby nám neunikl."

Oběma pak řekl: „Jdu teď něco zařídit, ale budu v kanceláři za svítání. Pokud toho chlapa nenajdeme do zítřejšího poledne, je s náma konec."

Duncan se posadil na židli, z níž Rup právě vstal. „Takže Robe, potřebuji!, aby ses pořádně zamyslel a řekl mi, jak tenhle Herbert vlastně vypadá."

„No, je to docela normální chlap, vysoký asi jako já." Rup nečekal na další odpověď, vyšel ven a vykročil ke svému kočáru. Nastoupil a přikázal vozkovi, aby ho odvezl na Esterbrookovu usedlost.

Calis v šeru zvedl ruku v dohodnutém signálu a Erik se otočil, aby předal rozkaz dál. Postupovali skoro v naprosté temnotě; bylo jich šedesát sedm a šli po dvojicích. Calis

kráčel v čele, protože dokázal vidět i v takřka úplné tmě, zatímco na poslední místo v koloně se zařadil Boldar Krvák. Tvrdil, že dokáže vidět ve tmě jako kočka, o čemž sice Erik silně pochyboval, ale zatím ten podivný žoldnéř ještě ani jednou neklopýtl. Erik usoudil, že to je nejspíš díky nějakému magickému zařízení v jeho přilbě.

Miranda kráčela Calisovi po boku, protože měla zrak skoro stejně dokonalý jako půlelf. Zbytek jednotky, pochodoval jak to šlo nejlépe a cestu jim osvětlovala jediná pochodeň uprostřed kolony. Erik z vlastní zkušenosti věděl, že ti, kteří jdou pochodni nejblíž, jsou její září skoro úplně oslněni, zatímco ti na koncích řady mohou občas něco zahlédnout.

Signál znamenal, že vpředu je někdo nebo něco nebezpečného. Každý muž v řadě si v tichosti připravil zbraně, zatímco dopředu přešel ze svého místa v půli řady mezi pochodní a Boldarem Bobby de Loungville. Jen o krok za ním ho následovali Pradži s Vadžou. Erik si přál, aby s nimi staří žoldnéři nebyli, ale dva starci na koních by v horách neměli moc velkou šanci na návrat do toho, čemu se tady říkalo civilizace.

Erik vyrazil a ucítil na tváři lehký pohyb vzduchu. Když došel až ke kapitánovi, zašeptal Calis: „Někdo se tam dole pohybuje."

Tam dole' bylo v obrovské kruhové šachtě, která sloužila jako cesta dolů z tohoto nejvyššího poschodí jeskyní do útrob hory. Erik s dalšími muži, kteří přežili tažení před dvěma lety, právě tudy stoupal nahoru po rampě, která byla vytesána do skály, a nyní se připravoval k sestupu. Zaposlouchal se, ale jako vždycky byl kapitánův sluch daleko citlivější než Erikův.

Pak zaslechl tichý zvuk i on.

Připomínal mu. šramot, který vydává ruka, škrábající po kameni. O několik vteřin později se opakoval. Pak nastalo ticho.

Stáli nehybně celých pět minut, až konečně Calis pokynul, aby ho doprovodilo prvních pět mužů. Erik se rozhlédl, vybral z čela řady čtyři muže a vytasil meč.

Jeden voják rozsvítil lucernu a zavřel její dvířka, takže světlo proudilo ven jediným malým otvorem; tímto způsobem mohli muži pozorovat okolí a doufali, že sami nebudou zpozorováni.

Erik se ujal lucerny a šestice vojáků vyrazila. Kráčeli tunelem, který se stejně jako několik posledních kilometrů svažoval poněkud dolů, a pak vešli do obrovské jeskyně. Stejně jako u většiny východů z tunelů byla římsa u výstupu na galerii rozšířená, takže ti, kteří po ní kráčeli, se mohli jeden druhému vyhnout. Zastavili se a poslouchali, a znovu zaslechli z hlubiny tiché škrábání.

Pomalu vykročili po římse směrem dolů a zastavovali se pokaždé, když obkroužili komín z, jedné čtvrtiny. Zvuk se ozýval pořád. Nakonec utichl a oni pokračovali.

Erik odhadl, že pokaždé, když obešli celý obvod komína, dostali se asi o šest metrů níž. Od místa, kudy vešli dovnitř, obešli tři kruhy, když našli mrtvolu.

Calis vydal pokyn, aby byli ostražití, a čtyři muži, kteří provázeli Erika s Calisem, se otočili ke světlu zády; dva sledovali římsu, která se vinula nahoru, zatímco druzí dva se zahleděli do hlubiny. Protože se nedívali do světla, nebudou oslněni v případě, že se k nim něco z temnoty přiblíží.

Postava byla zahalena v kutně a když jí Calis stáhl z hlavy kápi, Erik nahlas zalapal po dechu. Byl to Pantathián.

Erik nikdy nebyl ke nepříteli tak blízko. Viděl je z dálky, přímo v těchto tunelech, a podruhé v kopcích u

shromaždiště, když jeden z nich přišel zkontrolovat jednotky.

„Otoč ho," zašeptal Calis, a Erik se natáhl a přesunul tělo tak, aby leželo na zádech. Tvor měl na břiše hroznou ránu a roztrženou kutnou se vyvalila značná část vnitřností.

Calis ukázal na předmět, který Pantathiánec držel v rukou a přikázal: „Vezmi mu to."

Erik ho poslechl a v okamžiku, kdy se předmětu dotkl, si přál, aby to nemusel udělat. Rukou mu vystřelila podivná energie a na pažích mu naskočila husí kůže. Najednou si přál, aby ze sebe mohl strhat oblečení a drhnout se ryžákem, dokud mu nebude kůže krvácet a dokud si nesedře z těla veškeré ochlupení.

Zdálo se, že Calis sebou při pohledu na ten předmět trhl bolestí, ačkoli se jej dotkl jen Erik. Erik tu věc otočil v rukou a uvědomil si, že je to nějaká přilba. Zvedl ji nahoru, ale Calis ho zarazil: „Nedělej to."

Erik strnul a až teď mu došlo, že si chtěl přilbu nasadit. „Co mám dělat?" zeptal se.

„Polož ji na zem," řekl Calis a otočil se k dalšímu vojákovi. „Přiveď sem ostatní," přikázal mu.

Voják si vzal lucernu a odešel nahoru a Erik se cítil ve tmě opravdu podivně. Zatímco čekal, míhaly se mu před očima obrazy tmavých mužů v cizokrajném brnění a neuvěřitelně krásných žen. Tyto postavy ale nebyly ani v nejmenším lidské. Potřásl hlavou a sotva se těch představ zbavil, dorazil k nim zbytek skupiny.

Miranda přešla k mrtvole a zeptala se: „Co se stalo?"

Calis ukázal. Miranda si klekla na zem a prohlédla si tělo i přilbu. Předmět zvedla a pokud ji nějak vyděsil nebo zaujal, nedala to na sobě znát. Nakonec požádala: „Potřebuji pytel."

Jeden z vojákují podal plátěný vak a ona do něj přilbu vložila. Pak řekla Boldarovi: „Poneseš to ty. Může ti to ublížit z nás všech nejméně."

Podivný žoldnéř pokrčil rameny, vzal vak a vložil jej do velkého batohu, který měl přivázaný k opasku.

Miranda prohlédla mrtvolu a po chvilce řekla: „Zdá se, že se tady věci začínají vyvíjet dost nečekaným způsobem."

„Tenhle vypadá, jako by utíkal," řekl Calis, „aby tuhle věc chránil."

„Nebo ji ukradl," poznamenala Miranda. Pak nespokojeně zavrtěla hlavou. „Tyhle úvahy nám moc nepomůžou. Pojďme dál."

Calis přikývl a vydal rozkaz a celá skupina vykročila směrem dolů.

Kráčeli po galerii a míjeli římsy, pořád dokola, a neustále sestupovali do nitra jeskyně. Pak Calis pokynul, aby zabočili do jednoho z tunelů, který se při zběžném pohledu nijak nelišil od ostatních.

Kolona se vnořila do tunelu, který vedl v ostrém úhlu dolů. Jak kráčeli čím dál níže, začala teplota stoupat. V noci bylo v horách chladno a tunely nebyly o nic teplejší, ale teď se jim s každým krokem zdálo, že se stále víc a víc přibližují k žáru. A se stoupající teplotou sílil i zápach. Vzduch byl prosycen pachem síry a sladce hnilobným puchem hnijícího masa.

Tunel se před nimi náhle rozšířil a Calis zvedl ruku; každý muž si znovu připravil zbraně. Tuto část úkolu probírali tak dlouho a podrobně, že by každý muž v jednotce dokázal opakovat rozkazy, i kdyby byl zburcován o půlnoci z hlubokého spánku.

Tohle byla první z pantathiánských galerií, na nichž najdou hadí kněze a plodné samice. V něčem, co se bude

podobat líhním, budou umístěna vejce a mláďata a rozkazy byly prosté: zabít všechno živé.

Calis mávl rukou a útok začal.

Skončil ještě dřív, než mohl začít.

Puch byl na galerii daleko silnější než v tunelech. Omračující smrad způsobil, že se nejeden muž odvrátil a začal zvracet. Všude kam se podívali, ležela mrtvá těla. Většinou to byli Pantathiáni, mnoho mláďat a další Saaurové. Ale ani jediné tělo nebylo neporušené. Ta mrtvola Pantathiána, na kterou narazili v tunelu, byla ve srovnání s tím, co viděli tady, skoro nedotčená. Po podlaze jeskyně se válely utrhané údy a rozklad naplňoval vzduch takřka nesnesitelným zápachem smrti.

Calis pohlédl na trůn. U paty schodiště ležela postava, která na něm při jeho poslední návštěvě tohoto místa seděla. Byla to vysušená mrtvola Pantathiána, teď rozdrcená na kousky.

„Tam," ukázal Calis, který se snažil zachovat klid, zatímco obyčejní lidé zvraceli a dusili se.

Miranda s Boldarem, oba zdánlivě imunní proti děsivému zápachu, vykročili k mrtvole. Miranda udělala rukama složité gesto a několik minut mumii prohlížela; pak se otočila a zeptala se: „Ty artefakty?"

„Brnění, meč, štít, takové ty věci, které bys tady čekala," odpověděl Calis.

„No," pokrčila rameny Miranda, „někdo se jich ujal před námi." Jeden z vojáků rozsvítil lucernu a ona se rozhlédla po jeskyni a pokusila se v hlavě utřídit to, co viděla".

„Tihle se to tady snažili bránit a zaplatili nejvyšší možnou cenu. Ten jeden, kterého jsme našli v tunelu, musel umírat celé dny."

Erik si vzal dva muže a odešel prohlédnout vedlejší galerii. V jednom jezírku horké vody našel půltucet rozdrcených vajec; v obalech z vazké hmoty plavaly napůl

zformované mrtvolky Pantathiánů. Na další galerii našli tucet malých postaviček, podle velikosti mláďat, mezi nimiž ležely kosti mnoha tvorů - některé byly viditelně lidské.

Poté, co prozkoumali celou oblast, se Erik vrátil.

„Kapitáne, tamhle to vypadá úplně stejné." Pak ztišil hlas do šepotu a dodal: „Neviděl jsem ale jedinou ránu, kterou by způsobila nějaká zbraň." Ukázal na horní část trupu mrtvého Saaura. „Tohle není sečná rána, kapitáne. Vypadá, jako by ho někdo roztrhl na dvě půlky."

Boldar Krvák řekl: „Viděl jsem už pár tvorů, kteří by to dokázali." Tvář mu zakrývala přilba a za úzkými průzory nebyly vidět oči, když se otočil ke Calisovi a Erikovi a dodal: „Ale není jich moc a žádný na tomhle světě."

Calis a Miranda se rozhlédli a půlelfrekl: „Něco tudy prošlo jako vítr polem obilí a všechny je to pobilo."

„No, aspoň nám někdo ušetřil všechnu tu řezničinu," poznamenal de Loungville.

Calis vůbec poprvé od chvíle, kdy ho Erik poznal, vypadal nervózně. Pak řekl: „Bobby, tenhle 'někdo' odsud odnesl tak mocné artefakty, jaké svět nepoznal od chvíle, kdy můj otec nosil bílé a zlaté brnění."

„Takže tu máme třetího hráče, co?" nadhodil de Loungville.

Miranda potvrdila: „Podle toho, jak to tu vypadá, ho tu opravdu máme."

„Co teď?" zeptal se de Loungville.

„Musíme pokračovat dolů," odpověděl Calis bez zaváhání. „Musíme zjistit, kdo vyplenil tuhle líheň a jestli tu jsou ještě nějaké další zničené líhně."

Shromážděným vojákům řekl: „Rozkazy se mění." Všichni do posledního věnovali okamžitě veliteli soustředěnou pozornost.

„Máme tady další záhadu. Budeme postupovat dál do hor a pokud najdeme nějaké živé Pantathiány, do posledního je pobijeme." Odmlčel se. „Ale pokud narazíme na toho, který je také zabíjí, pamatujte si, že nepřítel našich nepřátel nemusí nutně být naším přítelem; musíme zjistit, kdo ten další protivník je." Ztišil hlas. „Je silný a má u sebe některé z nejmocnějších artefaktů Valheru — Dračích vládců. A těch se musíme bát."

Otočil se, mávl rukou a celá jednotka vyrazila tunelem, který je zavedl do hlavního komína. Když dorazili na římsu, Calís zastavil a muži se najedli a odpočinuli si. Když se všichni občerstvili, Calis pokynul rukou, seřadil je a znovu vyrazili, hlouběji a hlouběji do nitra hory.

Kapitola osmá

OBJEV

Rup přikývl.

Duncan se rozmáchl a udeřil muže, který seděl na židli, pěstí. Tomu se hlava zvrátila dozadu a z nosu mu začala téct krev. „Špatná odpověď," poznamenal Duncan.

„Já nevím," řekl Herbert McCraken.

Duncan ho znovu udeřil.

Rup mu to vysvětlil: „Je to opravdu jednoduché, McCrakene. Ty mi řekneš, kdo připravil tu zpronevěru a kdo má moje zlato, a já tě nechám jít."

„Jestli to řeknu, tak mě zabijou," odpověděl muž.

„A my tě zabijeme, jestli to neřekneš," ujistil ho Rup.

McCraken odporoval: „Když vám to řeknu, nebudu mít o co smlouvat. Jak můžu vědět, že mi hned potom nepodřízneš krk?"

„Nic bych tím nezískal," odpověděl Rup. „To zlato je moje; když si je budu chtít vzít zpátky, nebude, to nic proti královskému zákonu. Taky bych tě mohl zavést na, strážnici městské hlídky a přednést před strážníkem

obžalobu. Jakmile by přišel odhadce, který by rozuměl té pavučině účtů, kterou jsi upletl, přišili by ti nejmíň patnáct let v pracovním táboře."

„A co když vám to řeknu?"

„Necháme tě odejít z města... v jednom kuse."

Muž chvilku přemýšlel a konečně to vyklopil: „Ten chlap se jmenuje Newton Briggs. To on připravil převod peněz."

Rup se podíval na Jasona, který stál ve stínu za McCrakenem, aby ho muž nemohl vidět. Ten tiše řekl: „Byl to jeden z majitelů účetní kanceláře, než jsme ji koupili."

McCraken řekl: „Vůbec se mu nelíbilo, že nad podnikem ztratil kontrolu. Myslím, že mu někdo zaplatil, aby vám to zlato ukradl. Vím jenom to, že mi slíbil dost zlata, abych si mohl koupit quegský titul a vilu a začít podnikat na vlastní pěst."

„Proč zrovna quegský titul?" zeptal se Duncan.

Luis, který stál za mužovými zády a držel ho v židli, řekl: „Spousta lidí z Království sní o tom, že budou quegští šlechtici a budou žít ve vilách s tuctem mladých otrokyň" - pak pokrčil rameny - „nebo otroků."

Rup se zasmál. „Jsi pitomec. Udělali z tebe blbce. Sotva bys vylezl na molo v Quegu a do deseti minut bys byl na cestě na galeje. A všechno, co bys měl, by propadlo eráru. Pokud tam nemají mocné spojence, nepatří těm, kteří se na Quegu nenarodili, žádná práva."

McCraken zamrkal. „Ale oni mi slíbili..."

„Pusť ho," mávl rukou Rup.

„Mám ho jenom tak nechat jít?" zeptal se Duncan.

„Kam by asi tak mohl zmizet?"

Luis našel McCrakena asi před čtyřmi hodinami, jak čeká v jednom skladišti na někoho dalšího - teď už věděli, že to byl Briggs. Duncan už poslal jezdce na sever, aby přivedl nazpět muže, mířící do Šarmu; pokud půjde všechno podle

plánu, měli by se všichni vrátit do města nejpozději do hodiny.

Muž vstal a nešťastně se zeptal: „A co mám teď dělat?"

„Odpluj na Queg a zkus si ten šlechtický titul koupit," poradil mu Rup. „Ale vezmi si na to peníze od někoho jiného. Pokud budeš ve městě zítra při západu slunce, nebude se tě snažit zabít jen tvůj kumpán."

Muž si hřbetem ruky otřel krev ze rtů a vypotácel se ze dveří. Rup se otočil k bratranci: „Chvilku počkej, Duncane, a pak ho sleduj. Na to, aby odsud zmizel sám, je moc vyděšený. Pokud je v té partii nějaký další hráč, může nás k němu zavést. Anenech ho opravdu zmizet; možná budeme jeho svědectví potřebovat u Královského soudního dvora. Může být to jediné, co bude stát mezi námi a žalobou z loupeže."

Duncan přikývl. „Kde budete vy?"

„V docích," řekl Rup. „Jen pro případ, že by s ranním odlivem odplouvala loď do Quegu. Pošli tam pro nás, kdyby něco."

Duncan přikývl a odešel.

Rup požádal svého účetního: „Jasone, ty se vrať do kanceláře a čekej tam. Kdybychom tě s Luisem potřebovali někde jinde, dáme ti vědět."

Jason odešel. Luis řekl: „Máme připravenou loď, která vyrazí na tvůj příkaz."

„Dobře," kývl Rup. „Pokud zjistíme, že se naše straka snaží z města se zlatem utéct, chci ji chytit dřív, než se dostane za hranici přístavu. A celá věc musí být hotová dřív, než na místo připluje hlídková loď. A rozhodně chci všechny peníze na palubě naší lodi ve chvíli, kdy k nám přirazí člun celní služby. Pak se nám to bude vysvětlovat daleko jednodušeji."

Luis zavrtěl hlavou. „Ale proč chtějí všechno to zlato převážet? Proč je prostě nestrčí někam do sklepa a

nečekají, až to bude muset Společnost Hořkého moře zabalit?"

„Protože je to nejjistější a nejchytřejší. Kdybys byl na jejich místě a věděl, že tihle chlapi zmizí jednou provždy z města a do smrti o tom neceknou, bylo by to chytré. Ale pokud bys věděl, zeje může někdo chytit a přinutit, aby promluvili, bylo by ti taky jasné, že nás tahle cesta přivede k mozku, který za celou zpronevěrou stojí a že v tom okamžiku" - luskl prsty - „se k nim přiženeme s každým žoldnéřem, kterého najdeme, a bude to kdo z koho." Povzdechl si. „Ale když bude zlato v bezpečí daleko odsud, na cestě k nějakému přístavu nebo naložené na voze, který si to bude mířit k horám..." Pokrčil rameny.

„Ať už to naplánoval kdokoli,, načasoval to dokonale," poznamenal Luis.

„A právě tohle mi dělá starosti. Ti parchanti z účetní kanceláře v tom nemohli jet sami, potřebovali někoho, kdo by jim vyzvonil o Společnosti Hořkého móře víc než kolik věděli McCraken s Briggsem." Sevřel ruku v pěst a zvedl palec. „Museli vědět, že Jason už skoro tu zpronevěru odhalil. Trvalo to strašně dlouho." Pak zvedl ukazováček. „A museli vědět, že pokrytí takové ztráty by nám trvalo několik týdnů." Nešťastně potřásl hlavou. „Z Východu sem míří karavany a dnes by měla zakotvit loď s nákladem obilí z Ylithu. Naše flotila na Vzdáleném pobřeží by už měla být v Carsu nebo je už na zpáteční cestě: Každá tahle dodávka dokáže chybějící částku pokrýt" - udeřil pěstí do dlaně - „ale ne dnes!"

„Špeh?"

„Nejspíš nějaký agent," přikývl Rup. Přešel ke dveřím. „Kromě Duncana jsi jediný, komu mohu věřit, Luisi. Tys se mnou seděl v cele smrti a plaval jsi přes Vedru vedle mě. Už ani nedokážu spočítat, kolikrát jsme se spolu dívali smrti do tváře a kromě Jadowa a Greylocka není v

Krondoru jediný člověk, kterého bych si přál mít za zády víc než tebe."

Luisovi se mihl po tváři pobavený výraz. „Dokonce i s jednou rukou?"

Rup otevřel dveře. „Jsi lepší s nožem v jedné ruce než většina chlapů s mečem v obou. Pojď, začneme pročesávat doky."

Luis plácl svého zaměstnavatele po zádech a oba vyšli ze dveří a zavřeli je za sebou. Skladiště bylo jedno z mnoha, které v Obchodní čtvrti patřily Společnosti Hořkého moře, a do doků odsud nebylo daleko.

Když odešli, napřímila se na střeše skladiště postava. Zlehka seskočila na kočičí hlavy a sledovala dva odcházející muže; pak se otočila a tiše hvízdla. O blok dál po ulici se vynořily další dvě postavy a rychle přiběhly k první. Okamžik se všichni tři radili a pak se jeden vrátil, odkud přišel. Zbývající dva následovali Rupa s Luisem k dokům.

„Je to léčka!" vykřikl Renaldo.

„Klín!" zavolal Calis a muži se začali okamžitě rozmisťovat. Jednotka se nacházela ve velkém sále se šesti vchody, který měl přinejmenším šedesát metrů na šířku. Čtyřicet mužů přesně jako na výcvikovém dvoře krondorské posádky rozvinulo klín, tvořený štíty, z něhož vyčnívaly jen meče, připravené uvítat každého útočníka. Zbývajících dvacet mužů sňalo z ramen krátké luky a beze spěchu založilo do tětiv šípy, zatímco sál naplnilo nelidské syčení a jek.

Z předních tří tunelů začali dovnitř proudit Pantathiánci, aby zaútočili na Calisovy Karmínové orly. Erik se pokusil zhruba odhadnout počet hadích tvorů, ale rychle přestal počítat, když první vlna zahynula přesnou střelbou lučištníků. Pak útočnici dorazili k hradbě štítů.

Erik se do nich pustil mocnými rozmachy meče. Dvakrát ucítil, jak mu pod mocnými údery zazvonila ocel, když se Pantathiánci snažili jeho rány odrazit vlastními meči. Rychle ale zjistil, že protivníci nejsou příliš zkušení. Aniž čekal na Calisův pokyn, zavolal: „Druhá řada! Meče! Za mnou!"

Dvacet lučištníků odhodilo luky a tasilo meče. Erik oběhl pravé křídlo obrany a udeřil na Pantathiánce z boku. Velice rychle upadli do naprostého chaosu, jak ostatně čekal.

Ale rozhodně se neobrátili na útěk - právě naopak. Vrhali se na vojáky Království, dokud Calis nezabil poslední dva a v sále se nerozhostilo ticho. Přerušil je až Boldar Krvák. „To bylo jako sekání dřeva na podpal."

Erik se podíval na podivného žoldnéře a všiml si, že krev mrtvých Pantathiánců po jeho brnění stéká, jako by na zvláštním bolavém povrchu nedokázala ulpět. Erik zalapal po dechu a řekl: „Byli odvážní, ale nebyli to žádní válečníci." Pokynul dvěma mužům, aby se postavili každý k jednomu východu z tunelu, pro případ, že by sem mířili další Pantathiánci.

„Nebyli odvážní," opravil ho Boldar. „Jen fanatičtí."

Calis se podíval na Mirandu a ta řekla: „Nikdy jsme neslyšeli o tom, že by s nimi někdo bojoval v rovném boji. Daleko častěji dávají přednost lsti a boji ze zálohy."

Erik natáhl nohu, botou jednoho obrátil a řekl: „Je malý."

„Všichni jsou malí," souhlasil Calis. „Daleko menší než ten, kterého jsme našli včera."

Erik se podíval na de Loungvillea. „To už proti nám posílají mláďata?"

„Možná," odpověděl šikovatel. „Pokud dostali v jinejch líhních na prdel tak jak jsme viděli včera, třeba se zoufale snaží zachránit, co se dá."

Erik rychle prohlédl své muže, zatímco Calis s Mirandou zkoumali mrtvolu Pantathiána. Nikdo v jednotce neutrpěl těžší zranění. „Jen pár modřin a říznutí," ohlásil Erik.

„Dáme si pár minut oddech a pak jdeme dál," řekl de Loungville.

Erik přikývl. „Kterým tunelem?"

„Myslím, že tím prostředním. Kdyby bylo třeba, vrátíme se a podíváme se do ostatních," rozhodl kapitán.

Erik doufal, že to bude možné, ale nechal si své myšlenky pro sebe.

Rup se přikrčil za bednou a sledoval, jak tmou prochází velká skupina ozbrojených mužů. Na přístav se snesla mlha a v předjitřním šeru stěží viděl na dva kroky.

Rup s Luisem právě prohlíželi doky, když k nim přiběhl jeden z jejich mužů a ohlásil, že se blíží velká tlupa ozbrojenců a vůz. Rup šel dál, zatímco Luis se vrátil pro posily.

Najednou se Rup otočil, když za ním zazněl slabý zvuk pohybu. Ostří jeho meče mířilo na Duncana, který jen zvedl ruku a zašeptal: „To jsem já!" Rup skryl meč do pochvy a otočil se, aby sledoval, jak vůz přijíždí k nábřeží. Duncan si klekl vedle bratrance. „McCraken míří sem. Na chvilku se mi ztratil v mlze, pak jsem zahlédl, jak se někdo - ty - krade touhle uličkou" - máchl dozadu - „a šel jsem sem. Předpokládám, že se tady Herbert každou chvilku ukáže."

Rup přikývl. „Vsadím poslední měďák na to, že v tom voze je naše zlato."

„Zaútočíme na ně už teď v docích?"

Rup počítal. „Ne pokud nedorazí Luis s dalšími lidmi dřív, než naloží zlato na palubu," zašeptal. „Všichni naši chlapi jsou buď na *Královně Hořkého moře* nebo čekají ve skladišti na rozkaz k útoku."

Vůz se zastavil a tmou se ozval hlas. „Sneste to k tomu člunu." Někdo odkryl stínítko rozsvícené lucerny a vůz s muži kolem nyní tvořili proti jasnému světlu ozářené obrysy.

Jeden z mužů odstranil závlačky zadní sklopné desky vozu a začal vykládat malé truhlice. Najednou ze tmy do kruhu světla kolem vozu vystoupila další postava. Ozvalo se svištění tasených mečů a poplašený hlas zakoktal: „Ne! To jsem jenom já! Herbert McCraken!"

Další muž seskočil z kozlíku vozu a popadl lucernu, zatímco dva strážní sevřeli McCrakenovy paže. Muž pozvedl lucernu výš a postavil se před Herberta.

Rup se zhluboka nadechl. Byl to Tim Jacoby. A vedle něho uviděl jeho bratra Randolfá. Tim se zeptal: „Co tady děláš, sakra?"

„Briggs nedorazil," řekl McCraken.

„Blbče," zavrčel Tím Jacoby. „Říkali jsme ti přece, že máš čekat, dokud nepřijde, bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat. Nejspíš je zrovna teď ve skladišti a hledá tě."

„Co se ti to stalo v obličeji?" zeptal se Randolf.

Herbert zvedl ruku ke tváři a řekl: „Zakopl jsem ve tmě a rozrazil si ret o nějakou bednu."

„Vypadá to, jako by ti někdo dal přes hubu," podotkl Tim Jacoby.

„Nikdo mi nedal přes hubu," řekl McCraken příliš hlasitě na Jacoby ho vkus. „Přísahám!"

„Přestaň tady řvát a zavři klapačku," přikázal mu Tim. „Sledoval tě někdo?"

„V téhle mlze?" opáčil McCraken. Pak se nadechl. „Budete mě muset vzít s sebou. Briggs měl přijít nejpozději do západu slunce s mým zlatem. Čekal jsem, ale nedorazil. Měl jsem za svou práci dostat padesát tisíc zlatých. A vy mi je radši pěkně vysolte."

„Nebo co?" zeptal se Tim.

Najednou McCraken dostal strach. „Já..."

Rup si všiml, že od chvíle, kdy McCraken dorazil, se žádný z mužů kolem vozu ani nepohnul. Člun u schodiště, vedoucího z nábřeží, se lehce pohupoval na klidném moři. „Mluv dál," naléhal Rup šeptem, protože s každou uplynulou minutou se blížil Luis s dalšími muži. Pokud je přemohou tady, bude to daleko jednodušší než během plavby po moři. Dlužní úpis bylo třeba zaplatit do západu slunce a pokud se mu nepodaří získat zlato od Jacobyho mužů v docích, bude je muset zkusit porazit na moři a obsadit Jacobyho loď nejpozději do poledne.

Pak zašeptal Duncanovi: „ Jestli to bude zapotřebí, chtěl bych je tady zdržet, dokud nedorazí Luis s ostatními. Můžeš je obejít?"

„Cože?" zašeptal nevěřícně Duncan. „To je chceš zastavit, když jsme na to jen sami dva?"

„Jen zpomalit, nic víc. Obejdi je zezadu a zkusíme to na ně nějak sehrát."

Duncan obrátil oči k nebi: „Modlím se ke všem bohům, aby nás to nestálo krk, bratránku." Pak se otočil a zmizel v mlze.

McCraken začal vyhrožovat: „Jestli nedostanu svoje peníze, tak vás půjdu prasknout prvnímu strážníkovi. Budu tvrdit, že vy a Briggs jste mě donutili falšovat účty."

Tím zavrtěl hlavou. „Ty jsi kus pitomce, McCrakene. Nikdy jsme se neměli kontaktovat. To byl Briggsův úkol."

„Ale Briggs nedorazil!" vykřikl McCrakenskoro hystericky.

Tim kývl hlavou a dva muži, kteří drželi McCrakena ze stran, zesílili stisk a znehybnili ho. Jacoby vytáhl od pasu dýku a vrazil ji McCrakenovi do břicha.

„Měl jsi zůstat v té své účtárně, Herberte. Briggs je mrtvý a teď" - McCraken se zhroutil a vzpřímeně stál jen díky sevření obou mužů - Jsme se zbavili i tebe." Pokynul, aby

jeho ozbrojenci hodili tělo účetního do vod přístavu. Muži udělali dva kroky ze schodů, pod nimiž byl ukotvený člun, a odstrčili tělo několik metrů před příď. Mrtvola v krondorském přístavu nebude stát nikomu za zmínku.

Rup čekal, dokud neusoudil, že přeložili z vozu skoro všechno zlato na člun; pak vystoupil ze stínu a rozkazovačným tónem zvolal: „Ani hnout! Jste obklíčeni!"

Jak doufal, muži kolem vozu a u člunu neviděli, kdo na ně z mlhy volá a jejich váhání poskytlo Rupovi výhodu, v niž doufal; kdyby na něho okamžitě zaútočili, přemohli by ho, i kdyby byl daleko lepší šermíř než ve skutečnosti.

Z druhé strany vozu zazněl přiškrcený výkřik a jeden z mužů se zhroutil na dlažbu. Rupa to překvapilo, ale situace se vyjasnila, když zaslechl Duncanův hlas. „Říkal jasně, že se nemáte hýbat! Je tu snad ještě někdo, kdo má problémy s ušima?"

Muž vedle ozbrojence, který se sesul na kočičí hlavy, se podíval na zem a zvolal: „To je dýka! Tohle není městská hlídka!"

Udělal krok a byl sražen k zemi další dýkou a jiný hlas řekl: „Nikdo tady netvrdil, že jsme městská hlídka." Od rohu budovy, u níž se krčil Rup, se odlepila postava. Rup ten hlas poznal a když postava kráčela dál, spatřil postupně i rysy tváře. Elander Jameson šel nenucené dál, dokud ho jasně neviděly obě strany.

Z dálky se ozval zvuk koňských kopyt a Elán řekl: „A kromě toho sem míří naše posily. Složte zbraně."

Někteří muži zaváhali a z místa, odkud se právě vynořil Elander, přiletěla třetí dýka a zabodla se do postranice vozu. „Říkal, abyste složili zbraně!" zavolal další, podivně znějící hlas.

Rup se modlil k Ruthii, bohyni štěstěny, aby sem z dálky opravdu přijížděl Luis s posilami. Jacobyho ozbrojenci si pomalu klekli a položili zbraně na dlažbu.

Rup počkal ještě chvilku a pak vykročil do světla. „Dobré jitro, Timothy, Randolfe." Snažil se, aby to znělo nedbale.

„Ty!" vybuchl Timothy.

Právě vtom okamžiku vyjel zpoza rohu Luis a jeho tucet jezdců se rozmístil do půlkruhu a obklíčil muže u vozu. Několik jich mělo v ruce kuše, které namířili na vůz a člun.

„Přece si nemyslíš, že bych tě nechal utéct s mým zlatem?"

Jacoby málem vyprskl, tak byl vzteklý. „Co tím myslíš - s tvým zlatem?"

„Ale no tak, Time," řekí Rup. „McCraken a Briggs nám všechno vyklopili."

„Briggs?" uklouzlo Jacobymu. „Jak by mohl? Přece jsme ho-"

„Zavři hubu, ty blbče!" rozkázal mu Randolf.

Rup se podíval z nábřeží na McCrakenovo tělo, které se pohupovalo na klidné hladině. „Takže vy jste chudáka Herberta poslali za Briggsem, co?"

„A já tě hned pošlu za nima!" vybuchl Timothy Jacoby a vytasil od pasu meč navzdory tomu, že na něho mířilo několik kuší.

„Ne!" vykřikl Randolf Jacoby a odstrčil bratra právě v okamžiku, kdy tři z kuší vystřelily.

Dvě střely zasáhly Randolfa do hrudi, jedna do krku a na všechny, kteří stáli za ním, vystříkla jeho krev. Dopadl na zem jako moucha, kterou někdo srazil přímo za letu.

Tim Jacoby vstal ze země, kam ho jeho bratr srazil; v jedné ruce svíral jílec meče, ve druhé dýku a v očích měl šílenství a vztek. Luis napřáhl paži, aby po něm hodil jednu ze svých dýk, ale Rup ho zastavil: „Ne! Ať to zkusí. Už je nejvyšší čas, aby to skončilo."

„Sral jsi mě od první chvíle, kdy jsem tě viděl!" štěkl Tim Jacoby. "A teď jsi nechal zabít mého bratra!"

Rup vytasil meč a řekl: „A tys nechal zavraždit Helmuta." Pokynul Jacobymu, aby k němu přišel blíž. „Tak pojď! Na co ještě čekáš?"

Muži ustoupili a Jacoby se vrhl na Rupa. Rup měl sice zkušenosti z války, zatímco Jacoby byl jen zabijácký surovec, ale teď to byl zabijáčky surovec, kterého spalovala nenávist a touha po pomstě.

Útočil daleko rychleji, než Rup očekával, a mladík se musel bránit a ustupovat před smrtícím útokem dvou zbraní.

„Světlo!" rozkázal Duncan a muž s lucernou otevřel rychle stínítko, takže se mlhou rozlilo podivné měkké světlo. Jeden z jezdců seskočil z koně, otevřel sedlovou brašnu a vytáhl svazek krátkých pochodní. Zatímco Jacoby s Rupem střídavě útočili a ustupovali, vykřesal jiskru a jednu zapálil. Rychle zažehl od první i ostatní a rozdal je Luisovým mužům, takže zakrátko oba účastníky souboje obklopoval světelný kruh.

Luis mezitím nařídil svým mužům, aby sebrali zbraně Jacobyho ozbrojenců a postavil k vozu strážné. Rup mezitím bojoval o život.

Oba muži střídavě útočili a bránili se a oba čekali, až protivník udělá chybu. Jacoby se už unavil a všechen vztek z něho vyprchal, zatímco Rup si sliboval, že už nikdy nesmí zanedbat cvičení s mečem.

Přístavem se rozléhalo řinčení oceli. Na lodích, které stály opodál na kotvách, rozsvěceli strážní lucerny a chtěli vědět, co se vlastně děje.

Mezi dvěma budovami se vynořil hlídač, zahlédl Randolfovo tělo v kaluži krve a bitku dvou mečů, a rychle odběhl. Když dorazil do bezpečné vzdálenosti, vytáhl z kapsy píšťalku a začal zuřivě pískat. O chvilku později k němu dorazila hlídka tří strážníků a hlídač jim vysvětlil, co právě viděl. Velitel hlídky poslal jednoho z mužů na

strážnici pro posily a vyrazil s kolegou a hlídačem k dokům.

Rup cítil, jak ho začínají bolet paže. Co chybělo Jacobymu ve zkušenostech, dokázal nahradit použitím dvou zbraní a proti tak soustředěnému útoku se člověk jedním mečem bránil s velkými obtížemi.

Jacoby ovládal jeden zvláštní trik: udělal rychlý výpad, bodl mečem a tento útok následovalo švihnutí dýkou. Tímto způsobem se zatím vždycky dokázal zbavit všech protivníků, kteří odvrátili ránu mečem a snažili se o protiúder, Když to poprvé zkusil Rup, na poslední chvíli stěží unikl s roztrženou tunikou.

Rup si utřel hřbetem levé ruky pot z čela a ani na okamžik nesklonil meč. Podpatek Jacobyho pravé boty s cvaknutím dopadl na dláždění. Timothy vyrazil, rozehnal se mečem a opět máchl dýkou. Rup uskočil dozadu. Bleskově se ohlédl přes rameno a zjistil, že se nechal zatlačit k velké hromadě beden a jakmile je bude mít za zády, nezbyde mu už další místo na ústup.

Klepnutí Jacobyho podpatku zachránilo Rupovi život, protože uskočil dřív, než stačil otočit hlavu zpátky, a jen tak tak uhnul zásahu dýkou. Vzápětí se přikrčil.

Přesně podle očekávání zaslechl klepnutí podpatku na kočičích hlavách a bez váhání se vrhl vpřed. Odrazil Jacobyho napřaženou čepel, ale než aby sám zaútočil, sklopil zbraň a opřel se levým zápěstím o dlažbu a vyhnul se tak smrtícímu švihu dýky. Na okamžik byl zranitelný jako malé dítě, ale Jacoby nedokázal této výhody využít. Rup věděl, že kterýkoli zkušenější šermíř by ho kopl a poslal zády na dlažbu, ale pochyboval, že by se kdy Jacoby s podobnou situací setkal. Rup vyrazil pravou rukou přímo zdola a zasáhl Jacobyho do pravého boku těsně pod žebra. Meč probodl plíce a srdce.

Jacoby vytřeštil oči, ze rtů mu splynul podivný přiškrcený zvuk a prsty mu ochably. Meč i dýka mu z rukou vypadly, pak se mu podlomila kolena a když Rup z jeho těla čepel vytáhl, sesul se k zemi.

„Nikdo se ani nehne," ozval se hlas.

Rup se ohlédl a spatřil staršího strážníka, který k nim přicházel a obuškem si lehce popleskával o dlaň druhé ruky.

Rup musel tohoto muže obdivovat už za to, že se vůbec odvážil vstoupit mezi dva tucty ozbrojenců jen s odznakem svého úřadu a obyčejným obuškem.

„To by nás ani nenapadlo," řekl Rup.

Z dálky sem dolehly zvuky, provázející příjezd dalších jezdců, zatímco se strážník zeptal: „Ták, copak to tady máme?"

„Je to jednoduché," odpověděl Rup. „Tihle dva muži jsou zloději. Tamhleti chlapi" - ukázal na odzbrojené strážné u Jacobyho vozu - "Jsou najatí hrdlořezové. A vůz a člun jsou naložené zlatem, které patří mně."

Když strážník viděl, že žádný z přítomných mužů nehodlá působit problémy, strčil si obušek pod paži a zamnul si bradu. „A komu patří to mrtvý tělo, co si nerušené plave v přístavu?"

Rup si odkašlal a zhluboka se nadechl. „Jmenuje se Herbert McCraken. Pracoval v mé účetní kanceláři. Pomáhal těm dvěma ukrást mé zlato."

„Hmmm," zamručel strážník, kterého zatím Rup očividně nepřesvědčil. „A kdo tak asi můžete být vy, pane, když máte všechny ty účetní kanceláře, vozy a čluny a hromady zlata?" Podíval se na bratry Jacobyovy a dodal: „A nadbytek mrtvol."

Rup se usmál. „Jmenuji se Rupert Avery. Jsem jedním z majitelů Společnosti Hořkého moře."

Strážník přikývl. Zpoza rohu vyjela skupina jezdců a rychle se blížila, zatímco říkal: „Tak tohle jméno musel v Krondoru během posledního roku slyšet i hluchej. Je tu někdo, kdo by vám tohle všechno dosvědčil?"

Z kruhu mužů vystoupil Elán. „Já. Je to můj šéf."

„A vy jste kdo?" zeptal se strážník.

„To je můj vnuk," promluvil vůdce jezdců.

Strážník se snažil rozeznat v šeru a mlze rysy postavy na koňském hřbetě, a zeptal se: „A vy jste jako kdo?"

Do světla pochodní a luceren vjel vévoda z Krondoru a řekl: „Jmenuji se James. A dalo by se říct, že jsem váš šéf."

Pak vjely do světla i ostatní postavy v sedlech, vojáci v uniformách princovy palácové stráže, a rytíř-maršálek WUliam navrhl: „Strážníku, co kdybyste vzal tyto muže" - ukázal na Jacobyho strážně - „do vazby? O tyhle pány se postaráme my."

Strážník málem ztratil řeč, když si uvědomil, že stojí před vévodou z Krondoru a rytířem-maršálkem, a až po nějaké chvíli odpověděl: „Ano, pane! Titusi!"

Ze stínů se vynořil velice mladý strážník; nemohlo mu být víc než dvacet let. V ruce nesl těžkou kuši. „Ano, seržante?"

„Zabásni tamtu bandu."

„Ano, panej" řekl mladý strážník hrozivě namířil na muže kuši. „Tak padáme, a nezkoušejte na mně žádný srandy."

Zpoza rohu se vynořili další strážníci a seržant je rozmístil kolem zatčených, které měli doprovodit na strážnici. Pak všichni odešli.

Rup se otočil k lordu Jamesovi: „Předpokládám, že jste se tady neobjevil jen tak náhodou, když jste zabloudil na ranní projížďce, že ne, pane?"

„Ne. Nechal jsem vás sledovat."

Ze stínů vyšli Katherine a Jimmy.

„Sledovat?" zeptal se Rup. „Proč?"

„Musíme si promluvit." James otočil koně a přes rameno prohodil: „Jdi se umýt a schovat své zlato a pak přijď do paláce na snídani."

Rup přikývl. „Budu tam hned, pane." Luisovi a Duncanovi nařídil: „Vyložte zlato ze člunu a odvezte je do kanceláře." Pak se otočil k Elánovi a zeptal se: „A ty mi řekni jednu věc: pro koho tady vlastně pracuješ? Pro mě, nebo pro dědečka?"

Elán se usmál a pokrčil rameny. „Dalo by se říct, že pro oba zároveň."

Rup chvíli mlčel, a konečně řekl: „Máš padáka."

„Obávám se, že to neuděláš."

„Proč ne?" zeptal se Rup.

„Dědeček ti to vysvětlí."

Rup pokrčil rameny. Najednou byl příliš unavený na to, aby vůbec myslel. „Dal bych si něco na zub a kávu." Povzdechl si. „Celé moře kávy."

Muži začali nakládat zlato zpátky na Jacobyho vůz a dva položili mrtvoly obou bratrů vedle truhlic. Rup strčil meč do pochvy a zamyslel se nad tím, co se stane teď. Konečně bude moci zaplatit dlužní úpis a jeho společnost přežije. Slíbil si, že už nikdy nedovolí, aby byla tak zranitelná.

Rup upil ze šálku kávu a povzdechl si. „Je vynikající."

James přikývl. „Jimmy mi ji kupuje v Barretove kavárně."

„Nejlepší káva ve městě," usmál se Rup.

Vévoda z Krondoru řekl: „Co s tebou mám udělat?"

„Nevím, jestli docela chápu, o čem mluvíte; pane."

Všichni seděli kolem velkého stolu v soukromých komnatách vévody z Krondoru. Vedle Jamese se v křesle usadil rytíř-maršálek William a celou společnost

doplňovali Jimmy, Elán a Katherine. A nyní vešel do místnosti i Owen Greylock a posadil se ke stolu.

„Dobré jitro, pane, maršálku, Rupe," pozdravil s úsměvem. „Právě jsem říkal vašemu starému příteli, kapitáne Greylocku, že si dost dobře nedokážu představit, co s ním udělám," poznamenal James.

Greyiock se zatvářil zmateně. „Co s ním uděláte?"

„Nu, v docích máme několik přebytečných mrtvol a spoustu zlata a nikdo nám není schopen objasnit, jak se tam vlastně dostalo."

Rup řekl: „Při vší úctě, pane, já vám to vysvětluji pěknou chvilku."

„To říkáš ty," odpověděl James. Ukázal na Rupa prstem. „Ale jsi usvědčený vrah a několik tvých obchodních styků v nedávné minulosti hraničilo se zločinem."

Rup byl unavený a teď se naježil. „Pokud něco hraničí se zločinem, není to přece totéž, jako by to zločin byl... pane."

„No, vždycky přece můžeme to zlato zabavit a nechat celou věc prošetřit," vmísil se rytíř-maršálek.

Rup se napřímil. „Ne, to nemůžete! Jestli je nedonesu svým věřitelům do dnešního večera, budu na mizině. Přesně o to Jacobymu šlo!"

James zvážněl: „Prosím, nechtě mě teď na chvilku s panem Averym o samotě. Snídaně skončila."

Greylock se s lítostí podíval na jídlo, rozložené na stole, ale vstal a odešel s ostatními. Rup zůstal s lordem Jamesem o samotě.

James vstal, přešel k prázdnému křeslu vedle Rupa a posadil se. „Takže takhle se věci mají.

Vedl sis velice dobře. Slovo pozoruhodný ani zdaleka nevystihuje to, čeho jsi zatím dosáhl, mladý Avery. V jednom okamžiku jsem si už myslel, že budu muset při všech těch problémech, které jsi měl, zasáhnout ve tvůj

prospěch, ale nakonec jsi naši pomoc nepotřeboval. To se ti musí přičíst k dobru.

Ale tu hrozbu jsem myslel vážně; chci, abys něco pochopil: bez ohledu na to, jak vysoko se propracuješ, zákon ti bude šlapat na paty stejně jako tehdy, když jste s Erikem zabili Stefana von Darkmoora."

Rup mlčel.

„Nebudu se snažit zabavit to tvoje zlato, Ruperte. Zaplať věřitelům a pokračuj v podnikání, ale nikdy nezapomínej na to, že se tě můžeme zbavit stejně rychle, jako když jsme tě nechali poprvé uvrhnout do cely smrti."

„Proč mi tohle všechno říkáte?"

„Protože jsi s naší službou ještě neskončil, mladý Avery." James vstal a začal přecházet po místnosti. „Podle hlášení, která nám přicházejí ze zámoří, je situace horší, než jsme se obávali; daleko horší. Tvůj přítel Erik může být v tomto okamžiku mrtvý. Stejně jako všichni, kteří se tam s Calisem vypravili." Vévoda se zastavil a podíval se na Rupa. „Ale i kdyby se jim podařilo splnit úkoly, za nimiž tam pluli, můžeš se spolehnout na jedno: armáda Smaragdové královny sem má namířeno, a ty sám víš stejně dobře jako já, že jakmile přistane na našem pobřeží, tvé tvrdě vydobyté bohatství ti k ničemu nebude. Ty, tvá žena a děti budete jen něco, co jí bude stát v cestě k *jejímu* cíli: ke zničení všeho živého na tomto světě."

„Co chcete, abych udělal?" zeptal se Rup.

„Udělal? Proč si myslíš, že chci, abys něco udělal?"

„Protože byste mě sem nezval jen proto, abyste mi připomněl to, že mě můžete pověsit, kdykoli se vám zlíbí, nebo ty strašné věci, které jsem viděl, když jsem sloužil s Calisem." V Rupově hlase zazněla zlost, když pokračoval: „Všechny tyhle věci si zatraceně dobře uvědomuju!" Udeřil pěstí do stolu a talíře a šálky s cinkáním nadskočily. Pak dodal: „Pane."

„Tak já ti řeknu, co chci," poznamenal lord James. Jednou rukou se opřel o desku stolu, druhou sevřel opěradlo židle, a naklonil se k němu, až se skoro dotýkali nosy. „Potřebuji zlato."

„Zlato?" zamrkal Rup.

„Víc zlata, než si dokáže představit i tak hrabivý zmetek jako ty, Ruperte." Napřímil se. „Na území Koruny můžeme čekat tu největší válku, jakou kdy svět poznal." Přešel k oknu, z něhož byl výhled na přístav, a mávl rukou. „Pokud se do věci nevloží někdo, kdo je daleko moudřejší a vládne daleko větší mocí než všichni lordové Království dohromady, připluje do tohoto přístavu nejpozději do tří let největší flotila v dějinách mořeplavby. A s tou flotilou sem připluje největší armáda všech dob."

Otočil se a podíval se na Rupa. „A všechno, co z tohoto okna můžeš vidět, bude spáleno na popel. Včetně tvého domu, tvého obchodu, Barretovy kavárny, tvých doků, skladišť, lodí, ženy, dětí a milenky."

Při posledním slově se Rupovi sevřelo hrdlo. Myslel, že o jeho vztahu se Sylvií Esterbrookovou neví vůbec nikdo. James mluvil klidně, ale nedokázal v sobě utajit stěží skrývanou zlost. „Nikdy nedokážeš pochopit, jak velkou lásku k tomuhle městu cítím, Ruperte." Mávnutím ruky opsal prostor síně, v níž se nacházeli. „Nikdy nedokážeš pochopit, proč tento palác miluji nade všechna jiná místa na celém světě. Velice výjimečný muž ve mně kdysi zahlédl něco, co nikdo jiný nenašel, podal mi mku a pozvedl mě do postavení, které by si nikdo mého původu nedokázal představit ani ve snech." Rup zahlédl v očích lorda Jamese slzy. „Pojmenoval jsem po tom muži vlastního syna, abych ho uctil." Vévoda se otočil k Rupovi zády a znovu se zahleděl z okna. „A nedokážeš si představit, jak moc rád bych byl, kdyby tady ten muž s námi dnes mohl být. Ze všech lidí na celém světě byl

jediný, od koho bych si nechal poradit, co mám udělat, až ten strašný den přijde."

Starý vévoda se zhluboka nadechl. „Ale není tady. Je mrtvý a on sám by byl první, kdo by mi řekl, že zabývat se věcmi, které nemohou nastat, je zbytečná ztráta času." Znovu se zahleděl Rupovi do očí. „A my máme daleko méně času, než jsme si kdy mysleli. Řekl jsem, že ta flotila sem může připlout nejpozději do tří let. Může tady ale být za necelé dva roky. To nebudu vědět, dokud se nevrátí loď z Novindu."

„Za dva, tři roky?"

„Ano," odpověděl James. „Proto potřebuji to zlato. Musím financovat největší válku, v jaké kdy Království bojovalo, válku, která naprosto zastíní všechny minulé. Tady v knížectví máme stálou armádu necelých pěti tisíc mužů. Když povoláme pod prapory celé Království, Východ i Západ, můžeme postavit do pole možná čtyřicet tisíc vojáků - jak veteránů, tak nových odvedenou. Kolik vojáků podle tebe proti nám Královna pošle?"

Rup se opřel a snažil si připomenout jednotky, které viděl na shromaždišti žoldnéřů. „Dvě stě, dvě stě padesát tisíc, pokud je všechny dokáže přepravit přes moře."

James řekl: „Podle posledních hlášení má už šest set lodí. A každý týden spouští na hladinu dvě další. Aby zachovala tak vysoké tempo výroby, musela zničit celý světadíl, ale drží pod krkem všechny obyvatele těch krajů a práce pokračují."

Rup počítal. „Nejméně padesát dalších týdnů. Potřebuje ještě nejméně sto dalších lodí, aby vezly proviant pro všechny ty muže. Pokud bude své lidi šetřit, tak by to mohlo trvat tak sto týdnů."

„Viděl jsi v jejím jednání něco, coby ukazovalo na šetrnost?"

„Ne," zavrtěl hlavou Rup, „ale na druhou stranu i někdo, kdo s takovým odhodláním zabije kteréhokoli člověka ve svých službách, musí vědět, čeho chce dosáhnout."

James přikývl. „Takže za dva nebo tři roky od tohoto okamžiku vpluje do tohoto přístavu."

Rup se zeptal: „Jakou roli v tom hraju já?"

„Mohl bych tu válku financovat tím, že bych zvýšil daně, dokud bys nevykrvácel, ale i kdybych poslal armádu, aby vymačkala poslední pěťák úplně ze všech od Zubů světa až k Velké Keshi a od Ostrovů Zapadajícího slunce k Roldemu, pořád by to ještě nestačilo." James se znovu naklonil k Rupovi a promluvil šeptem, jako by se bál, že je někdo může odposlouchávat. „Ale s patřičnou pomoci můžeš za ty dva tři roky celou válku financovat sám."

Rup se na něho podíval, jako by nechápal. „Pane?"

„Musíš mít v následujících dvou letech takový zisk, abys mohl Koruně půjčit tolik, kolik bude k financování války zapotřebí."

Rup dlouze vydechl. „No, tak to jsem nečekal. Chcete po mně, abych zbohatl jako nikdo na světě a půjčil peníze Koruně, která se bude připravovat na válku, kterou nemůžeme vyhrát."

James se ušklíbl: „Shrnuto v kostce: přesně tak."

„A podle toho, co jste říkal, nebude nejspíš Koruna - pokud tu zkázu přežijeme - v postavení, kdy by mi mohla mou půjčku včas splatit.".

„Uvaž ale tu druhou možnost," poznamenal James.

Rup přikývl. „To je pravda." Vstal z křesla.

„Nu, pokud mám být za dva roky nejbohatší člověk na světě, který kdy seděl na hromadě popela, radši vyrazím vydělávat. A ze všeho nejdřív musim zaplatit svým věřitelům."

„Je tu ještě jedna záležitost."

„Jaká, pane?"

„Ta věc s Jacobyovými. Je tu ještě otec."

„Mám se obávat dalších útoků?"

„Možná," odvětil James. „Bylo by nejmoudřejší, kdyby ses za ním okamžitě vypravil, dřív než se dozví, že jsi mu zabil syny. Uzavři s ním mír, Ruperte, protože v následujících letech budeš potřebovat spojence, ne nepřátele, a já ti nemohu pomoci ve všem; dokonce i já mám jen omezený dosah."

„Jakmile se dohodnu s Frederickem Jacobym, budu tohle všechno muset vysvětlit svým společníkům."

„Navrhuji ti, abys je vyplatil. Nebo přinejmenším získal nad Obchodní a záruční společností Hořkého moře kontrolu." Pak se James usmál a Rup v jeho tváři zahlédl jak zloděje, který prchal ulicemi Krondoru, tak i jeho vnuky. „Stejně jsi to chtěl nakonec udělat, ne?"

„Nakonec ano," usmál se Rup.

„Radši to udělej dřív, než bude pozdě. Pokud bys na to potřeboval půjčit trochu zlata, myslím, že by to Koruna nějak mohla zařídit; určitě si od tebe později vezmeme daleko víc."

Rup odpověděl, že dá v případě potřeby vévodovi vědět, a odešel. Když vycházel z paláce, uvažoval nad tím, jak silně je jeho osud spojený s osudem Království a jak se bez ohledu na to, co udělá, nikdy nedokáže vymanit z osudu, který ho provází od chvíle, co společně s Erikem zabili Stefana.

Když dorazil k bráně, uvědomil si, že na něho nečeká ani kočár, ani kůň. Pak se rozhodl jít do kanceláře pěšky; třeba ho cestou napadne něco, co by mohl říct Fredericku Jacobymu o smrti jeho dvou synů.

Erik rozkázal zvědům, aby prozkoumali galerii před nimi. Skoro deset minut už slyšeli podivné tiché zvuky, ale nedokázali určit zdroj, z něhož pocházely. Jeskyně byly

protkány postranními chodbami a dalšími ochozy a zvuky se v nich podivným a matoucím způsobem odrážely.

O několik minut později se vrátili. „Je to tam plný ještěrek," zašeptal jeden ze zvědů. Erik mu pokynul, aby ho následoval zpátky k místu, kde čekal s ostatními Calis; muž krátce a stručně veliteli vylíčil, jak to v galerii vypadá. Tvořila skoro dokonalý půlkruh s klesající rampou, stočenou doprava, a plochým hřebenem nalevo. Vojáci, ozbrojení mečí, budou postupovat doprava, zatímco lučištníci se rozmístí nalevo a zasypou nepřátele deštěm šípů.

Calis vydal rozkazy a Erik s de Loungvillem je předali podřízeným. Erik zaslechl, jak Calis říká Boldarovi, aby zůstal poblíž Mirandy a v případě potřeby ji chránil, protože Calis bude v první řadě a povede útok osobně.

Stejně jako vždy předtím každý muž dělal přesně to, co mu bylo rozkázáno - bez zaváhání nebo zmatku, ale jakmile budou na galerii, rozpoutá se boj. A jak. se Erik naučil z osobní zkušenosti a přečetl si ve všech knihách o válečnictví, které dostal od lorda Williama, jakmile začne bitva, plány nejsou k ničemu.

Tito Pantathiánci byli plně vzrostlí dospělí tvorové, asi o polovinu větší než mláďata válečníků, s nimiž bojovali dnes. Ten nejvyšší byl Erikovi zhruba pod bradu a jejich nejlepší válečníci se nemohli rovnat Calisovým nejzkušenějším mužům, ale měli výhodu vyššího počtu.

V galerii se jich totiž shromáždilo přes dvě stě a Erik si ještě před útokem všiml, že někteří nedávno utrpěli rány. Neměl ale čas uvažovat o tom, kde ještě mohli poslední dobou Pantathiánci bojovat. Předpokládal, že je to dílo onoho třetího hráče, o němž mluvil Calis.

Každý muž v jednotce věděl, že překvapením získají jen docela malou výhodu a zejí musí co nejrychleji využít a zabít co nejvíce Pantathiánců v prvních okamžicích. Na

druhé straně galerie byly udíleny rozkazy syčivou řeči hadích knězi, které nikdo nerozuměl.

Erik se pohyboval co nejrychleji; v prvních dvou minutách boje každou jeho ranou padl mrtev jeden Pantathiánec. Pak se zorganizovala obrana a hadí lidé začali zatlačovat vojáky zpátky. Přesně v okamžiku, kdy se zdálo, že se boj zvrátí, se konečně dostalo do určených postavení dvacet lučištníků a začali hadí bytosti pod sebou zasypávat šípy.

Erik zařval: „Vpřed!", vrhl se na umírající nepřátele a slyšel, jak ostatní jeho rozkaz opakují. A stejně jako předtím se Pantathiánci odmítali vzdát a umírali buď díky přesné střelbě lučištníků, nebo pod meči pěších vojáků.

Pak se rozhostilo ticho.

Erik se rozhlédl a všude kolem viděl mrtvá těla. Několik patřilo jeho vlastním mužům, ale většina byla pokryta zelenou šupinatou kůží. Rychle počítal a odškrtával si v duchu na seznamu jména svých spolubojovníků; pak se otočil k de Loungvilleovi, který o kousek dál lapal po dechu, a řekl: „Je nás o sedm míň, šikovateli."

De Loungville přikývl. Erik rozkázal ostatním, aby pobrali raněné a odnesli je k plochému hřebeni, kde dosud stáli lučištnici. Erik se pak přidal k de Loungvilleovi, Calisovi a Mirandě, kteří prozkoumávali galerii. Do okolních chodeb, v šeru jen stěží viditelných, byli vysláni zvědové.

Vzduch byl vlhký a horký. Dýchali jen s obtížemi. Podlaha jeskyně byla po levé straně puklá a trhlinou se do vzduchu řinul neustávající proud páry. Několik Pantathiánců bylo stále ještě naživu a Calisovi muži je rychle dorazili. Příkazy zněly jasně: pokud je to Pantathiánec,zabij to. Nesměl být ušetřen jediný hadí muž, žena nebo mládě. Erik si s rozkazem moc těžkou hlavu

nedělal, ale většina mužů jej mezi sebou probírala ze všech stran.

Ale teď, po bitvě, v níž padli jejich spolubojovníci a přátelé, nemusel svůj rozkaz nijak zvlášť zdůrazňovat. Pak se vrátil do jeskyně jeden ze zvědů a zavolal na něho: „Seržante! Tady!"

Erik se otočil a přeběhl k němu. „Co je?"

„Podívejte se, pane."

Erik se podíval chodbou do další jeskyně, a spatřil v jejím středu velké jezírko, plné horké a bublající vody. Bylo očividně vytvořeno hadími kněžími, protože na okrajích byly patrné stopy po opracování nástroji. V jezírku stál tucet vajec, které voda zahřívala k vylíhnutí, ale teplota nebyla tak vysoká, aby se mláďata uvařila.

Jedno z vajec se hýbalo.

Erik k němu došel právě v okamžiku, kdy na jedné straně skořápka pukla a pak se s hlasitým zapraskáním celá rozpadla. Malé tělíčko, které zní začalo vylézat, nebylo větší než pes. Jakoby udiveně zamžikalo a z hrdla vyloudilo zvuk, podivně připomínající pláč malého dítěte.

Pozvedl meč a na okamžik zaváhal, zatímco tvoreček vydával tázavé zvuky. Pak se otočil a jeho pohled padl na Erika.

Oči mláděte se zúžily a Erik v nich zahlédl bezbřehou nenávist. S nepřátelstvím, které hraničilo se šílenstvím, malý tvor zasyčel a vrhl se na něho.

Erik reflexivně máchl mečem a srazil tvorovi hlavu.

Cítil, jak mu v hrdle stoupá žluč, ztěžka polkl a zařval: „Rozbij je!"

Zvěd se k němu přidal a společně rozdrtili zbývající vejce v líhni. Vypadávala z nich drobná tělíčka a Erik si najednou přál být někde úplně jinde, co nejdál. Zápach, který z mrtvých zárodků začal skoro okamžitě stoupat, byl to nejhorší, co zatím v životě cítil.

Když skončili se svou krvavou prací, vyšli z jeskyně a Erik si všiml, že ostatní dělají totéž v dalších malých líhních. A nejeden z vojáků vyšel z jeskyní a zvracel.

Po několika minutách Miranda zpozorněla: „Cítím něco..."

„Co?" zeptal se Calis.

„Nevím... ale je to blízko."

Calis chvíli stál nehybně, pak řekl: „Myslím, že vím, co to je." Přešel k tunelu, který mířil dolů. „Tudy."

De Loungville hlásil: „Dva mrtví, pět raněnejch - ale naštěstí jen jeden, kterej nedokáže jít dál."

Jen na kratičkou vteřinu prozradily zaťaté svaly čelistí Calisovu bolest nad touto zprávou. Pak vykročil po rampě k místu, kde byl zraněný ošetřován, ale de Loungville ho zastavil a řekl: „Já se ho zeptám."

Erik věděl naprosto přesně, že se šikovatel raněného vojáka zeptá, jestli dá přednost rychlé smrti z rukou spolubojovníka nebo zda si raději přeje zůstat tady a čekat, co mu přinese osud v naději, že ho bude moci Calisova jednotka vyzvednout na zpáteční cestě. Erik věděl, co by zvolil on sám - nebo přinejmenším doufal, že to ví - a napadlo ho, jak se může Bobby de Loungville podobného úkolu ujmout dobrovolně.

Pak, zatímco z rampy scházeli další ranění a lučištníci, si Erik uvědomil, že vípřesně, proč to Bobby dokáže. Viděl totiž na vlastní oči hrůzu a zkázu, rozsévanou pantathiánskými hadími kněžími a jejich spojenci a věděl, že pro spolubojovníka je jediné bodnutí nože a krátký záblesk bolestí lepší než nekonečná agónie, kterou by trpěl v zajetí.

Přiškrcený bolestný výkřik Erikovi prozradil, co zraněný voják zvolil. De Loungville se vrátil s tváří, na níž přetrvával nečitelný výraz, a rozhodl: „Utvoříme řadu."

Erik vydal rozkaz a za okamžik vyrazili.

Kapitola devátá

ODHALENÍ

Rup si povzdechl.

Odešel z paláce a celou cestu domů uvažoval, jakým způsobem by měl promluvit s Frederickem Jacobym. Pokud bude stařec podobný spíš klidnému Randolfovi, mohou spolu dosáhnout nějaké dohody. Pokud bude ale spíš podobný vznětlivému Timothymu, bude krevní msta mezi dvěma domy trvat tak dlouho, dokud nebude jeden z nich zničen.

Rup vešel do domu. Jediné zvuky se nesly z kuchyně, kde připravovaly Rendel a Mary jídlo. Pokoje v prvním poschodí byly pořád ještě tiché a on věděl, že jeho žena s dětmi stále ještě spí. Napadlo ho, kolik je asi hodin, a uvědomil si, že úplně ztratil pojem o čase. Podle světla venku nemohlo být víc než osm.

Otevřel dveře pokoje, v němž spala Karli se synem, a zjistil, že opravdu ještě oba spí. Uvažoval sice, že ji probudí, ale rozhodl se počkat, dokud se nebude dítě dožadovat kojení. Rup tiše přešel k pelesti a ve slabém

světle, které do pokoje pronikalo zataženými závěsy, si prohlížel manželku a syna.

V pološeru vypadala Karli velice mladě. Rup se najednou cítil hrozně starý a posadil se do houpacího křesla, v němž žena konejšila syna, když nemohl usnout. Chlapeček nespal tak dobře jako jeho sestřička a často se budil.

Rup si přejel rukou po tváři a cítil, jak je do morku kostí unavený. Oči ho pálily a na jazyku cítil hořkost: příliš mnoho kávy a příchuť žluči nad smrtí obou bratrů.

Rup zavřel oči.

O něco později ho probudil dětský pláč. Karli se posadila a řekla: „Copak je, miláčku?" Pak zahlédla v křesle manžela. „Rupe?"

„Nejspíš jsem usnul."

„Proč si nelehneš do postele?" zeptala se.

„Musím ti něco říct," odpověděl, zatímco začala kojit syna.

„Co?"

„Ti muži, kteří zabili tvého otce, jsou mrtví."

Neodpověděla.

Po chvilce doplnil: „Pokoušeli se mě zničit, ale já to zjistil včas. Bojovali jsme... a oni jsou mrtví. Právě jsem se vrátil z paláce, kde jsem o tom měl dlouhý rozhovor s vévodou."

„Takže je to pryč."

„Ne tak docela," zavrtěl hlavou Rup.

Karli se na něho chvilku dívala. „Jak to, že ne?"

„Ti dva muži měli otce." Zhlubokase nadechl. „Helmut měl přece starého rivala, Fredericka Jacobyho."

Přikývla. „Vyrůstali spolu od dětství v advariánské komunitě nahoře v Tanneru." Tiše dodala: „Myslím, že kdysi byli dokonce přátelé. Proč? Nechal otce zabít on?"

„Ne, nařídil to jeho syn Timothy. Myslím, že mu v tom Randolf pomáhal, nebo o tom přinejmenším věděl a neudělal nic, aby tomu zabránil."

„Takže oba tihle muži jsou mrtví?"

„Ano."

„Ale Frederick pořád ještě žije," poznamenala Karli zamyšleně. Tvářila se smutně, jako by se měla každou chvíli rozplakat. „Takže ho budeš muset zabít?" „Já nevím. Pokud to půjde, měl bych s ním uzavřít mír." Vstal. „Musím tam jít hned. Vévoda na tom trvá."

Rup vykročil ke dveřím, ale zastavil se a otočil. Sklonil se a políbil dítě na hlavičku a pak Karli na tvář. „Nejspíš se nedostanu domů dřív než po obědě. A pak se budu muset pořádně vyspat."

Vzala ho za ruku a pevně mu sevřela dlaň. „Buď opatrný."

Stiskl jí niku a odešel,

Zavolal na Mary, aby nechala přistavit jeho kočár, přešel do svého pokoje, rychle se opláchl a oblékl čistou tuniku. Pak sešel dolů a vykročil ze dveří. Kočár stál pod schody a když do něj nastoupil, seděla proti němu další postava.

Elán mu pokývl na pozdrav. „Už se cítíš lip?"

„Unavený. Co tady děláš?"

„Dědeček si myslel, že bude nejbezpečnější, když tam zajdu s tebou. Pan Jacoby může mít služebnictvo a další členy domácnosti, kteří by si mohli vzít zprávy o smrti mladých bratrů k srdci." Poplácal pochvu meče, který mu ležel v klíně.

Rup přikývl. „Víš, jak s tím zacházet?"

„Lip než většina," prohlásil Elán bez vychloubání.

Jeli mlčky, dokud kočár nezastavil před domem Jacobyových. Elán vystoupil hned za Rupem; došli ke dveřím, Rup chvilku váhal a pak zaklepal. O několik okamžiků později dveře otevřela mladá žena. Neokázalým

způsobem byla hezká - měla tmavé vlasy a oči, silnou bradu a rovný nos. „Ano? Budete si přát?" zeptala se.

Rup zjistil, že nedokáže promluvit. Nevěděl, jak by měl začít. Nakonec se po dlouhém váhání představil: „Jmenuji se Rupert Avery."

Žena přimhouřila oči. „Znám vaše jméno, pane Avery. A v tomto domě rozhodně není vyslovováno s úctou."

„To si dokážu představit."

Zhluboka se nadechl. „Obávám se, že situace bude daleko horší, až zjistíte, co mě sem přivádí. Rád bych hovořil s Frederickem Jacobym."

„Obávám se, že to nebude možné," řekla mladá žena. „Nepřijímá návštěvy."

Nejspíš v Rupově výrazu něco zahlédla, protože se zeptala: "Co se stalo?"

„Promiňte, madam," ozval se Elán. „Kdo jste?" .

„Helen. Randolfova manželka."

Rup zavřel oči a zhluboka se nadechl. „Bohužel přináším vám a vašemu tchánovi smutné zprávy."

Žena sevřela rám dveří, až jí zbělaly klouby na rukou. „Randy je mrtvý, že?" .

Rup přikývl. „Mohu vstoupit, prosím?"

Žena ustoupila stranou a bylo jasné, že nemá daleko ke mdlobám. Elán k ní přešel, vzal ji za loket a držel ji zpříma. Právě v té chvíli vběhly do haly dvě děti a stěžovaly si, že jedno druhému nějak ubližovalo. Mohlo jim být nanejvýš pět nebo šest let. Odtrhla chlapečka a holčičku od sebe. „Děti," držela je za ramínka, „běžte do svého pokoje a buďte tiše."

„Ale mami..." namítl chlapec, kterého podráždilo, že jeho stížnostem nevěnuje patřičnou pozornost.

„Běžte do svého pokoje!" nařídila ostře.

Chlapec se nad rozkazem zatvářil nešťastně, ale holčička vyběhla po schodech; nejspíš počítala s tím, že jí rychlé splnění matčina přání v budoucnu vynese její přízeň.

Když byly děti pryč, podívala se Helen na Rupa a zeptala se: „Jak zemřel Randy?"

Rup začal překotně mluvit: „Přistihli jsme Randolfa s Timothym v docích - snažili se prchnout s mým zlatem - a Timothy se na mě snažil zaútočit. Randolf ho odstrčil, stoupl si před něj a zasáhla ho šipka z kuše, kterou jeden z mých mužů vystřelil na Timothyho." Snažil se vymyslet něco, co by zmenšilo ženinu bolest, a nakonec vyhrkl: „Bylo to rychlé. Snažil se chránit bratra."

Helen, se zalily oči slzami, ale její tón byl zlostný. „Vždycky se ho snažil chránit! Tím je naživu?"

„Ne," odpověděl Rup tiše. Těžce se nadechl. „Zabil jsem ho."

Žena se otočila a Elán řekl: „Byl to spravedlivý souboj, madam. Timothy zemřel se zbraněmi v rukou, když se snažil zabít pana Averyho."

„A proč jste sem přišli?" zeptala se žena.

„Chcete tady snad oslavit pád domu Jacobyů?"

„Ne," zavrtěl hlavou Rup. „Přišel jsem, protože to ode mne žádal vévoda James." Povzdechl si a cítil se daleko unavenější, než kdykoli předtím v celém životě. „Neměl jsem nikdy nic proti vašemu manželovi nebo proti jeho otci, ani proti vám. Jen s Timem jsem měl otevřený účet. Nechal zavraždit mého společníka a tchána. Tim se mě snažil zničit."

Helen se k nim otočila zády. „O tom nepochybuji, pane Avery. Prosím, pojďte za mnou."

Vedla je dlouhou chodbou a Rup si uvědomil, že dům je daleko větší než jak vypadal z ulice, protože je vystavěný do hloubky. Pak vešli na zahradu, umístěnou v zadním traktu a obklopenou vysokou kamennou zdí. Seděl v ní

samotný stařec v křesle, oblečený do teplého oblečení a s velkým plédem, přehozeným přes kolena.

Když přišli blíž, všiml si Rup, že má obě oči slepé šedým zákalem a může hýbat jen částí tváře. „Ano? Kdo je to?" zašeptal nezřetelně.

Helen zavolala: „To jsem já, otče!" a prohodila k Rupovi: „Už skoro neslyší. Před dvěma lety prodělal mrtvici. Od té doby to s ním vypadá takhle."

Pak se k Rupovi otočila. „Tohle je vaše příležitost, pane Avery. Všechno, co zbylo z kdysi velkého a mocného rodu Jacobyů, je slepý a napůl hluchý blázen, žena a dvě děti. Můžete nás zabít hned a tu krevní mstu ukončit na místě."

Rup zvedl ruku a ve výrazu jeho tváře byla jasná naprostá bezmoc. „Prosím, já... já už nechci, aby kdokoli z našich rodin trpěl."

„Trpěl?" vydechla a z očí jí znovu vyhrkly slzy. „A jak se tomu asi vyhneme? Kdo povede obchody? Kdo se o nás postará? Bylo by od vás daleko milosrdnější, kdybyste tasil meč a všechny nás rovnou zbavil utrpení!" Začala plakat a Elán k ní přikročil, aby si mohla položit hlavu na jeho rameno.

„Helen?" starcův hlas byl následkem mrtvice skoro nesrozumitelný. „Něco není v pořádku?"

Rup k němu přešel a klekl si vedle křesla. „Pane Jacoby?"

„Kdo je to?" zeptal se stařec a zvedl levou ruku. Rup si všiml, že pravice leží nehybně v klíně. Vzal ho tedy za levou a řekl: „Jmenuji se Rupert Avery." Promluvil dostatečně nahlas, aby ho stařec slyšel.

„Avery? Znám vás, pane?" zeptal se muž. „Kdysi jsem znal Klause Averyho, když... ale ne, to byl vlastně Klaus Klamer. Jak se jen ten Averyho kluk jmenoval?"

„Ne, myslím, že jsem neměl tu čest se s vámi setkat. Ale... znal jsem vašeho starého přítele. Helmuta Grindlea."

„Helmut!" vzpomněl si stařec s úsměvem. Z koutku úst mu začal stékat pramínek slin.

Helen se sebrala a s děkovným poplácáním Elánova ramene přešla ke starci a utřela mu kapesníkem bradu.

„Vyrůstali jsme spolu v jednom městečku, to jsi věděl? Jak se mu vede?"

„Nedávno zemřel."

„Aha," přikývl stařec. „To je škoda. Nějakou dobu už jsem ho neviděl. Už jsem ti říkal, že jsme vyrůstali v jednom městečku?"

„Ano, pane, říkal," odpověděl Rup.

S úsměvem se stařec zeptal: „A neznáš náhodou mé kluky? Randyho a Tima?"

„Znám, pane."

Stařec mírně sevřel Rupovu ruku, jakoby pro větší důraz. „Jestli jsi jeden z těch lumpů, co nám chodí do sadu na jablka, tak si mě nepřej!" řekl se smíchem. „Řekl jsem Timovi, aby od toho stromu hnal ostatní kluky pryč! Potřebujeme ta jablka na koláče! Moje Eva peče každý podzim výborné koláče!"

Rup se podíval na Helen, která zašeptala: „Občas se mu to plete. Někdy si myslí, že jeho synové jsou teprve děti. Eva byla jeho manželka; zemřela před deseti lety."

Rup potřásl hlavou a zašeptal: „Já nemůžu."

„Říct mu to?" zeptala se Helen.

Rup zavrtěl hlavou.

„Randy?" stařec Rupa přivolal pohybem ruky. Ten se k němu naklonil. Stařec zašeptal: „Randy, ty jsi přece hodný kluk. Dávej na Tima pozor; víš přece, jak se dokáže rozčilovat. Ale nedovol ostatním klukům, aby nám kradli jablka!" Vztáhl zdravou ruku a poplácal Rupa po rameni.

Rup se napřímil a chvíli sledoval starce, který už se zase ztratil ve své říši představ nebo vzpomínek, v níž trávil

celé dny. Ustoupil a řekl Helen: „K čemu by to bylo? Ať si raději myslí, že jeho synové žijí pro milost bohů."

Pak si vzpomněl na flotilu, která sem pluje a na zkázu, která potká Krondor za několik let, a dodal: „Ať si alespoň on užije pár let snů."

Helen je odvedla ze zahrady. „Za tuhle maličkost vám musím poděkovat, pane."

„Co budete dělat?" zeptal se jí Rup.

„Prodám dům a firmu." Začala znovu vzlykat. „Mám v Tanneru pořád ještě rodiče. Půjdu tam. Bude to těžké, ale přežiju."

„Ne," nesouhlasil Rup. Pomyslel na její dvě děti a na své vlastní a pokračoval: „Nemyslím, že by děti měly pykat a trpět za... chyby svých otců."

„Co navrhujete?" zeptala se Helen.

„Povedu firmu Jacoby & synové. Nevezmu si ani měďák ze zisku. Budu ji řídit, jako by byla moje vlastní, ale až váš syn dospěje, předám mu ji."

Rup se rozhlédl domem, zatímco kráčeli k východu. „Nikdy jsem s Randolfem nepromluvil jediné slovo, ale zdá se, že jedinou chybou vašeho manžela byla přílišná náklonnost k bratrovi. A byl to jen Tím, s nímž jsem si potřeboval vyrovnat účty." Vzal ji za ruku a dodal: „Ať to skončí tady a teď."

„Jste velkorysý."

„Ne. Jsem z toho nešťastný. Víc, než byste si dokázala představit. Nechám svého právního zástupce sepsat smlouvu mezi vámi jako vdovou po Randolfii Jacobym a Společností Hořkého moře o spravování firmy Jacoby & synové, do doby, dokud se buď nebudete chtít majetku zbavit nebo dokud váš syn nebude připraven převzít vedení do vlastních rukou. Pokud byste něco potřebovala, cokoli, stačí jen požádat."

Ukázal na Elána. „Můj společník pro vás přijde dnes odpoledne a zajde s vámi do chrámu. Budete chtít na pohřeb pozvat další příbuzné?"

„Ne. Nežijí ve městě."

„Popřál bych vám dobrý den, paní Jacobyová, ale byla by to jen prázdná slova. Rád bych ale na rozloučenou řekl, že by mi bylo opravdu potěšením, kdybych se s vámi mohl setkat za příznivějších okolností."

Helen Jacobyová se snažila zadržet další slzy. „Já také, pane Avery. Dokonce si myslím, že kdyby tomu bohové chtěli, mohli jste být s Randym přátelé."

Odešli a nastoupili do kočáru. Elán neřekl nic a Rup si zakryl tvář rukama. Po chvilce se rozplakal.

Calis mávl rukou a řada se zastavila. Během posledních tří dnů se utkávali s malými skupinkami Pantathiánců. Calis usoudil, že od místa, kde narazili na velký komín v srdci hory, už postoupili zhruba třicet kilometrů na sever. Několikrát narazili na stopy po boji a zkáze. Občas nacházeli mrtvoly Saaurů, ale prozatím nenašli žádné živé ještěří tvory. Erik, který s nimi svedl bitvu jedinkrát v životě, to pokládal za dar štěstěny.

Erik neustále bojoval s narůstajícím pocitem marnosti. Zdálo se, že chodby pod horou jsou nekonečné; vzpomínal si na mapy, které viděl v paláci, podle nichž mohly mít dohromady tisíc kilometrů. Pokud domov Pantathiánců není tak blízko, jak soudil Calis, zemřou dlouho předtím, než se dostanou do skutečného hnízda hadích tvorů.

Muži byli napjatí; k jejich strachu se přidala další noční můra, protože nevěděli, kdo by mohl být oním záhadným třetím hráčem. Všechny mrtvoly, na něž zatím narazili, patřily buď Pantathiáncům nebo Saaurům. Jediné lidské ostatky patřily nešťastným lidským zajatcům, kteří byli sem pod horský masiv zavlečeni proto, aby nakrmili

mláďata. Ať už se pustil do vyhlazování Pantathiánců kdokoli nebo cokoli, zdálo se, že sleduje stejný cíl jako Calis a jeho muži: už prošli třemi líhněmi, v nichž byla mláďata Pantathiánců vyvražděna a roztrhána na kusy.

Čím víc důkazů viděl, tím víc byl Erik přesvědčen, že v celé záležitosti nemá prsty skupina útočníků, podobná jejich. Mnoho těl bylo doslova úd po údu roztrháno na kusy. Některá mláďata Pantathiánců vypadala, jako by je něco překouslo v půli. Erik se nedokázal zbavit představy nějakého mýtického tvora ze starých bájí, kterého sem vyslal mocný mág, aby zničil nepřátele.

Ale když se v podobném smyslu vyjádřil nahlas, odpověděla mu Miranda jen: „A kde jsou tedy mágové Pantathiánců?"

Erik za pochodu zaslechl jednu z Mirandiných teorií: všichni hadí kněží stáli v poli a sloužili Smaragdové královně. Ale už když to říkala, bylo slyšet, že tomu nevěří.

Právě se vrátil jeden zvěd: „Před náma prázdno, ale slyšel jsem nějaký zvláštní ozvěny, seržante."

Erik přikývl a zeptal se: „Co myslíš tím zvláštní?"

„Nedokážu to říct přesně, ale něco je před náma, možná hodně daleko, ale dělá to dost kraválu na to, abysme se mohli dostat docela blízko, aniž by nás to slyšelo."

Když o tom zpravil Calise, ten jen přikývl: „Už jsme hodně blízko."

Miranda si otřela čelo. „Je tu skoro stejně horko jako na keshanských Zelených pláních."

Erik to nemohl popřít. Muži byli pod brněním oblečeni jen minimálně; musel pozorně dohlédnout, aby nezahazovali těžké kožichy, v nichž sem přišli. Donutil je, aby je svinuli a uložili do už tak dost těžkých toren. Erik každému muži barvitě vylíčil, že jakmile se vrátí nahoru do hor, bude už zima v plné síle a bude jim tak chladno, jako

je jim nyní horko. Navíc osobně slíbil těm, kteří v důsledku nedostatečného oblečení umrznou, že si je pořádně podá. Calis nařídil přestávku a odpočinek, a Erik vyčlenil muže na hlídku, zatímco ostatní začali podřimovat. Ještě přemýšlel, jestli nic nezanedbal, když na něho mávl de Loungville, že si s ním musí promluvit.

„Smrádeček, ale teploučko, co?" nadhodil.

Erik přikývl. „Někdy mě z té síry pálí oči jako ďas."

„Co si o tom myslíš?"

Erik se zatvářil zmateně. „O čem?"

„Tak, celkově," mávl Bobby rukou kolem.

Erik pokrčil rameny. „Nedostávám žold za to, že myslím."

Bobby se usmál. „Přesně tak." Pak jeho úsměv zmizel. „Takže: co si *opravdu* myslíš?"

Erik znovu pokrčil rameny. „Nevím. Někdy mi připadá, že už nikdy neuvidím slunce, ale většinou to jen prostě snáším, jeden krok za druhým, a jdu, kam mam jít, držím chlapy při životě a nedělám si hlavu se zítřkem."

De Loungville přikývl. „Rozumím. Ale v tom děláš chybu. Tahle záležitost s jedním krokem za druhým je možná dobrá pro nějaký vojáčky v zákopech, ale ty máš odpovědnost."

„Já vím."

„No, o tom bych si dovolil pochybovat." De Loungville se rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo neslyší. „Miranda zná způsob, jak se odsud rychle dostat - ona a ještě jeden. Zvláštní způsob."

Erik přikývl. Už dávno se smířil s představou, že je Miranda svým způsobem čarodějnice, takže ho tahle věta nepřekvapila.

„Jestli se mi něco stane, budeš mít za úkol dostat kapitána s Mirandou pryč, je ti to jasný?"

„Možná to nedokážu."

„Je svým zvláštním způsobem nepostradatelný," řekl de Loungville. „Království ho potřebuje daleko víc než bandu podělanejch kriplů jako jsem já nebo ty. Jestli budeš muset, vezmi ho něčím přes hlavu a hoď ho na Mirandu, ale nenech ji odejít bez něho."

Erik se snažil potlačit smích. Jediným členem kompanie, který byl silnější než on, byl právě kapitán, a podle toho, co v uplynulých letech pozoroval, byl silnější o hodně. Erik měl opravdu vážnou obavu, že kdyby Calise 'vzal něčím přes hlavu', kapitána by tím ani nezpomalil v pohybu.

„Udělám, co budu moct," slíbil vyhýbavě.

O dvě hodiny později znovu vyrazili a Erik přemýšlel o tom, co mu de Loungville řekl. Bral si jeho napomenutí k srdci, protože by se opravdu nerad dostal do situace, kdy by mu de Loungville nemohl poradit co dělat dál a asi by nedokázal říct kapitánovi, že neví, jak se zachovat.

Pochodovali dlouhým, úzkým svažujícím se tunelem. Horko nepolevovalo, naopak se zdálo, že je čím dál větší.

Dvakrát se zastavili k odpočinku a vyslali zvědy. V obou případech se muži vrátili s hlášením, že slyší v dálce vpředu zvuky.

Za dvě hodiny ty zvuky, o nichž mluvili, zaslechl i Erik. Z dálky se ozývalo rachocení -jako by někde hřmělo - a slabé pištive zvuky, nebo tak to alespoň Erikovi připadalo.

Když dorazili na další galerii, opět na ní zahlédli stopy po boji. Ale na rozdíl od jeskyní, kterými dnes už prošli, byly tyto stopy docela čerstvé. „Tady se bojovalo včera," poznamenal Calis. Ukázal na místo, kde se teprve srážely velké kalužiny krve. Jeden z předsunutých vojáků zavolal na Calise a Erik šel sním.

„U všech bohů!" zaklel, když zahlédl tu krvavou lázeň. Bylo to největší jezírko s vejci, na jaké zatím narazili. Vejce byla rozdrcena a ve vodě plavaly bílky, smíšené se

žloutky. Pach z rozbitých vajec byl tak silný, až málem omdlel, ale pak si něčeho všiml. „Kde jsou těla mláďat?"

V narůžovělé, kalné, horké vodě plavala jediná utržená paže a na okrajích byly viditelné skvrny od krve. Nakonec Calis řekl: „Někdo tady hodoval."

Erik se nechtěl příliš zabývat představou někoho, kdo rozbíjí vejce a pohlcuje jedno pantathiánské mládě za druhým, takže se raději otočil a odešel. „Měli bychom vyrazit," zavelel Calis konečně.

Erik seřadil muže a postupovali dál.

Obřad byl krátký stejně jako ten, který vystrojili Helmutovi. Rup stál vedle Karli. Děti zůstaly doma s Mary.

Helen se svými dvěma dětmi tiše stála, zatímco kněz Lims-Kragmy odříkal požehnání a zapálil pohřební hranici. Holčička si hrála s panenkou, zatímco chlapec přihlížel se zmateným výrazem ve tváři.

Když obřad skončil, zeptala se Karli: „Už je po všem?"

Rup ji poplácal po ruce. „Ano. Vdova v sobě má pozoruhodnou sílu, ale žádnou zatrpklost. Navíc jí ze všeho nejvíc záleží na dětech."

Karli se na děti podívala. „Chudáčci malí." Přešla k Helen a řekla: „Tohle mi nepůsobí vůbec žádné potěšení; pokud bych vám mohla nějak pomoci, prosím, nestyďte se mi to říct."

Helen přikývla. Tvář měla strhanou a bledou, ale pokud jí zbývaly nějaké slzy, čekala s nimi až na noc, až bude sama.

Karli se vrátila k Rupovi. „Půjdeme domů?"

Rup zavrtěl hlavou. „Moc rád bych, ale musím se postarat o jednu záležitost." Podíval se na vzdálené odpolední slunce. „Musím do soumraku splatit ten dluh. A pak... nevím."

Karli přikývla. „Vrátím se k dětem."

Rup ji políbil na tvář. „Přijdu domů hned, jak to bude možné."

Karli odešla a Rup vykročil k Helen. Zahleděl se na vdovu a uvědomil si, jak je odvážná a přitom jemná. Nebyla sice tak krásná jako Sylvia, ale přesto ho něčím přitahovala.

Když se otočila, přistihla ho, jak na ni zírá, a on sklopil oči. „Jen jsem chtěl zopakovat to, co jsem vám dnes už říkal. Ať už budete potřebovat cokoli, je to vaše."

Tiše pronesla: „Děkuji."

Netušil, co ho dohnalo k tomu, že vyhrkl: „Vy mi nemusíte děkovat nikdy." Pak ji impulzivně popadl za ruku a sevřel ji. „Vůbec nikdy."

Nečekal, co mu na to odpoví, ale otočil se a odešel.

Cestu od chrámu do Barretovy kavárny urazil, aniž věděl jak. Únava a city, jaké ještě nepoznal, mu překážely v přemýšlení. Vzpomínal na souboj a na smrt svého nepřítele a najednou mu před očima vytanula tvář Helen Jacobyové. Pak si vzpomněl na její děti a od této myšlenky se odvíjela vzpomínka na děti vlastní.

Vozka ho musel upozornit, že už dorazili k Barretově kavárně. Unaveně vystoupil na galerii, kde vedla své obchody Společnost Hořkého moře; jeho tři společníci na něho čekali a sledovali, jak si ztěžka sedá a mává na číšníka, aby mu přinesl šálek silné kávy.

„Tak co?" vyhrkl Masterson. „Jak to dopadlo?"

„Mám zlato," odpověděl Rup. Úmyslně své společníky nezpravil o záchraně firmy v předstihu. V hlavě si pořád přehrával a opakoval rozhovor s vévodou Jamesem, a věděl, že na společníky musí udeřit, dokud budou mít ještě pořád hlavu plnou starostí.

„Sláva!" vykřikl Hume, zatímco Crowley jen zhluboka vydechl.

Masterson se zeptal: „Kde je zlato?"

„Na cestě k našim věřitelům."

„Dobře, dobře," pochvaloval si Crowley.

Rup se na okamžik zamyslel a pak navrhl: „Chci, abyste mě vyplatili."

„Cože?" nevěřil Masterson.

Rup pokrčil rameny. „Jde to všechno strašně rychle. Jsme hrozně zranitelní a zjistil jsem, že trávím víc času se Společností Hořkého moře než s firmou Avery & syn."

„Proč bychom tě měli vyplatit?" zeptal se Crowley.

„Protože jsem si své odstoupení zasloužil," prohlásil Rup. Pro zdůraznění svých slov uhodil pěsti do stolu. „Já jsem to byl, kdo si dneska ráno v docích odbyl souboj, abych zachránil naše zadky. Svůj si vždycky zachráním rád, ale nevšiml jsem si, že by tam v té tmě a mlze byl někdo z vás s mečem a bojoval o život po mém boku!"

Hume se zakoktal: „No totiž, nevěděli jsme..."

„Nejsem tak docela přesvědčen, že ti dlužíme nějaký rychlý odchod z firmy, Ruperte," poznamenal Crowley.

Masterson dosud mlčel a promluvil až nyní. „Takže ty si myslíš, že bychom tenhle podnik měli rozpustit?"

„Nebo alespoň přeorganizovat," řekl Rup.

„Jak?" Masterson se mírně usmál.

„Jestli mě nechcete vyplatit," navrhl Rup, „tak mi poskytněte úplnou kontrolu nad společností. Tak, jak to je, se mi to nelíbí, ale pokud budu muset znovu nastavovat krk, tak bych to raději dělal pro firmu, která patří mně."

Masterson řekl: „Jdeš na to zostra, Rupe Avery. Myslím, že by se ti dařilo stejně dobře, kdybychom tady nebyli. Jestli tak strašně moc chceš změnu, já ti svůj podíl prodám."

„Tohle je na mě moc rychlé," postěžoval si Hume. „Jsem z toho zmatený."

Crowley se ušklíbl: „Pche! Je to jen trik, jak mě donutit odstoupit z funkce předsedy Společnosti Hořkého moře."

„Prodejte mi polovinu svého podílu, pánové," řekl Rup, „a já se postarám o to, abyste se topili v penězích. Ale už nikdy se nehodlám dostat do situace, kdy budu riskovat svůj život a životy členů mé rodiny proto, abych chránil vaše zlato."

Masterson se zasmál. „To je pravda, Avery. Uděláme to takhle: jestli se ke mně přidají i ostatní, prodám ti přesně tolik, abys mohl společnost kontrolovat, ale ne všechno. Možná nám tohle bohatství zajistil tvůj nos na peníze a tvoje zatracené štěstí, ale my jsme riskovali strašnou spoustu peněz."

„Já udělám totéž," kývl Hume. „Věnuji zbytečně moc času Společnosti Hořkého moře a zanedbávám svoje další zájmy."

Crowley se ale vzepřel. „No, já to rozhodně neudělám. Buď mě vyplať nebo mi prodej svůj podíl; jedno nebo druhé."

Rup se na Crowleyho podíval a zeptal se: „Za jakou cenu?"

„Myslíš prodej, nebo koupi?"

Ostatní tři muži se rozesmáli a Crowley se k nim po chvilce přidal. „Tak dobře," řekl nakonec. „Udělám ti cenu." Zvedl pero a pergamen, napsal na něj částku a přesunul jej přes stůl k Rupovi.

Rup se na pergamen podíval a nad směšně přemrštěnou částkou zavrtěl hlavou. Zvedl pero, přeškrtl číslici, napsal pod ni jinou a přesunul pergamen zpátky Brandonu Crowleymu.

Crowley přelétl částku očima. „To je loupež!"

„Takže budeme tu první částku brát jako nabídku na prodej mého podílu?" zeptal se Rup nevinně.

Masterson" se zasmál. „Dostal tě, Brandone."

„Vezmu si rozdíl mezi těmi dvěma částkami," navrhl Crowley.

Přesně s tím Rup počítal, takže přikývl. „Dojednáno!" Humeovi a Mastersonovi řekl: „Vy jste svědky, pánové."

Rychle odsouhlasili převod vlastnických práv a za chvilku už Masterson znovu otevíral svou láhev brandy. Po událostech uplynulých dvou dní byl Rup unaven jak tělesně, tak duševně. Po jediné sklence brandy byl skoro opilý.

Sešel ze schodů a zjistil, že na něho u dveří čeká Duncan. „Luis mě požádal, abych ti řekl, že zlato je v bezpečí tam, kam mělo dorazit a všechno je v pořádku." Usmál se.

Rup mu úsměv oplatil. „Nejenže jsi můj bratranec, Duncane, ale jsi i můj přítel." Nečekaně Duncanovi padl kolem krku. „Jen jsem myslel, že bys to měl vědět."

Duncan se zasmál. „Tys pil?"

Rup přikývl. „Ano. A zrovna teď mluvíš s majitelem Obchodní a záruční společnosti Hořkého moře." Mávl na svůj kočár. „Myslím, že to ze mě dělá jednoho z nejbohatších lidí v Krondoru."

Duncan se smíchem přitakal: „No, když myslíš, tak dobře."

Kočár předjel před vchod, Duncan otevřel dvířka a pomohl Rupovi nastoupit. „Kam to bude, pane?" zeptal se vozka.

Rup se vyklonil z pootevřených dvířek: „Duncane, potřebuju od tebe laskavost. Měl jsem večeřet se Sylvií Esterbrookovou a já na to proste nemám. Budeš kamarád a omluvíš mě u ní?"

Duncan se usmál. „Myslím, že to zvládnu docela dobře."

„Jsi kamarád, jak má být, Duncane. Už jsem ti to říkal?"

„Ano," kývl Duncan se smíchem. Pak přibouchl dvířka a dodal: „A teď už upaluj domů!"

Kočár odjel od kavárny a Duncan přešel k zábradlí, u něhož měl uvázaného koně. Vyhoupl se do sedla a rozjel se k Esterbrookově usedlosti. Když přejel vzdálenost jednoho bloku domů, otočil se a vyrazil k malému domku, v němž bydlel s děvkou, kterou si našel v docích poté, co se od něho odstěhoval Luis.

Žena přes pokročilou denní hodinu ještě spala a když Duncan vešel do domu, bez okolků z ní strhl přikrývku. Zachrápala a probudila se. „Co je?"

Okamžik hleděl na její nahé tělo, pak se sklonil a zvedl z podlahy její šaty. „Seber si švy krámy a pakuj se odsuď!" rozkázal a hodil jí šaty na hlavu.

„Co?" zeptala se pořád ještě rozespalá žena znovu a posadila se na posteli.

„Řekl jsem *vypadni!"* zařval. Aby svým slovům dodal patřičný důraz, silněji udeřil do tváře. „Potřebuju se vykoupat. Zmiz, než se vrátím."

Nechal vyděšenou a plačící ženu v ložnici a přešel chodbou k dalším dveřím, za nimiž byla koupelna, v níž stála vedle malých kamen vana. Ohřál vodu a prohlédl si svou tvář ve velkém zrcadle z leštěného kovu. Přejel si po bradě dlaní a usoudil, že se bude muset oholit. Začal si obtahovát břitvu a broukal si k tomu bezejmennou písničku, zatímco ve vedlejší místnosti si sbírala věci děvka, jejíž jméno si nepamatoval, a tiše ho přitom proklínala.

Od stěn tunelu se odrážel děsivý jek. Erik, Calis a zbytek jednotky postupovali co nejopatrněji a nejtišeji. Zepředu, z místa, kde pravděpodobně došlo k boji, zářilo světlo. Občas zvuky boje ustaly a po chvíli se tunelem znovu rozlehl třesk oceli a výkřiky. Syčivé ječeni Pantathiánců se proplétalo s něčím, co Erikovi připadalo jako válečný

pokřik Saaurů a mísilo se s dalšími zvuky, při. nichž vstávaly seržantovi z Ravensburgu vlasy na hlavě hrůzou.

Erik použil při vydávání rozkazů gesta rukou, i když bylo vysoce nepravděpodobné, zeje při všem tom hluku před nimi, ještě někdo zaslechne. K čelu řady, kde Erik stál, přiběhl Renaldo a oba opatrně vykročili, aby zjistili, co se před nimi vlastně děje.

Tunel, jímž kráčeli, ústil do velkého kruhovitého komínů, který byl stejnýjako ten, kterým vstoupili do nitra hory. Zvedal se tak vysoko, že Erik nedokázal rozeznat strop, ale vstoupili do něj hodně nízko nad základnou.

Pod nimi zbýval ke dnu jediný okruh římsy kolem obvodu, a úplně dole zahlédli scénu, nad níž jim tuhla krev v žilách. V obrovském jezírku bublající hořké vody tam ležela zatím největší líheň pantathiánských vajec. Erik si rychle vrýval do paměti podrobnosti. Po zdi stékal do jezírka proud vody a Erik usoudil, že musí být studená, jinak by se vejce uvařila. Nahoře tál led a mísil se s horkou vodou, aby se mohla vejce vyvíjet.

Jezírko mělo po obvodu dobrých dvacet metrů a přesně uprostřed se krčila postava tak cizí, že jí Erik vůbec nedokázal nikam zařadit. Mávl na muže za sebou a zatímco zbytek jednotky vycházel z tunelu a rozestavoval se po obvodu římsy, zíral dolů. Erik ucítil v rameni bolest a zjistil, že se mu do něj zaryly prsty Calisovy ruky. „Kapitáne?" zašeptal Erik.

Calis zamrkal. „Promiň." Odtáhl ruku.

Erik věděl, že je vyděšený, ale překvapilo ho, jak moc.

Tvor v jezírku byl nejméně pět metrů vysoký a ze zad mu vyrůstala velká křídla. Jeho kůže byla perlově černá a měl smaragdově zelené oči. Pozornost věnoval jednak ničení posledních vajec v jezírku - trhal je na kusy a malé Pantathiánce, kteří byli uvnitř, polykal najednou - a mimo to ještě boji se zbývajícími obránci. Tvorova hlava se

podobala koňské, ale vyrůstaly z ní doširoka roztažené rohy, které vypadaly téměř jako kozí, a obě paže mu končily rukama, které se překvapivě podobaly lidským; měly pět prstů, ukončených místo nehtů dlouhými pařáty.

"Co to je?"zeptal se de Loungville.

"Mantrecoe," prohlásil Boldar. „Myslím, že vy byste mu říkali démon. Je to bytost z jiné úrovně reality. Nikdy jsem žádného neviděl, ale vím, že existují." Otočil se k Mirandě a zeptal se jí: „Tys o nich věděla?"

Zavrtěla hlavou. „Ne. Myslela jsem, že narazíme na něco úplně jiného."

„Ale jak se sem mohl dostat?" přemýšlel Boldar nahlas. „Pečeť mezi touhle úrovní a Pátým kruhem nebyla porušena celá staletí. A kdyby jediná z těchto věcí prošla Síní, museli bychom o tom přece vědět."

„Očividně neprošel Síní světů," Miranda se předklonila, aby mohla sledovat dění na dně komínu. Pak dodala: „A my alespoň víme, kde jsou hadí mágové."

Najednou celou obrovskou místnost naplnilo vysoké zavytí, když tvor zařval bolestí. Otočil se ke skupince hadích kněží, kteří právě začali s dalším zaříkáváním.

„Tamhle!"'

Calis ukázal dolů a Erik zahlédl asi šest metru nad bojující skupinou tunel. „Co s tím?"

„Právě tam musíme jít."

„Ty ses zbláznil!" vyhrkl Erik ještě dřív, než si uvědomil, s kým to vlastně mluví.

„Naneštěstí ne," odpověděl Calis. Pak se otočil k Bobbymu a nařídil: „Vyraz s muži po římse nad ty dveře a slezte po laně. Snažte se na sebe nepřitáhnout pozornost. Pokud to bude jen trochu možné, chci se vyhnout boji."

De Loungville pokynul rukou a Erik vykročil v čele řady; pohyboval se co nejblíž stěně komína, takže ve chvíli, kdy obkroužil celý obvod, viděl jen rohatou hlavu, která se

zvedala a klesala, jak se tvor snažil vyhnout magickým pastem a výbojům energie. Dvakrát z bitky vystřelily vlny spalujícího žáru a jednou Erika skoro oslepil záblesk světlá, tak jasný, že musel chvilku mrkat, než zase něco viděl.

Dorazil na místo nad tunelem, který Calis zvolil, a otočil se zády k muži za sebou, aby mu mohl vyjmout z torny smotané lano. Erik neviděl nic, nač by mohl konec lana uvázat, takže se zapřel nohama a kývl na dalšího vojáka v řadě, aby slezl dolů a skryl se v tunelu.

Všichni muži v jednotce poslouchali rozkazy bez otázek nebo zaváhání. Vedle Erika se postavili dva lučištníci, připravení vypustit šípy v případě, že by si jich všimli buď pantathiánští kněži nebo démon, ale žádná z obou bojujících stran jim nevěnovala nejmenší pozornost.

Když slezl desátý muž, přišel k Erikovi Calis.

„Jak se cítíš?"

„Bolí mě ruce, ale zatím je všechno v pohodě."

Calis prohlásil: „Já to za tebe na chvilku vezmu." Popadl lano jednou rukou a Erika znovu udivilo, o kolik je kapitán silnější, než by se mohlo na první pohled zdát.

Rychle slézali další muži a okamžitě se skrývali v ústí tunelu. Erik to sice nedokázal posoudit pořádně, ale zdálo se, že se štěstěna začíná přiklánět na démonovu stranu. Každý útok pantathiánských kněži tvor vracel daleko silněji. Pokud to mohl Erik u těchto cizích tvorů posoudit, zdálo se, že hadím mágům začínají docházet síly.

Najednou po laně slézala Miranda a Calis řekl: „Eriku, ty jdeš hned po ní."

Erik poslechl a za ním sešplhal de Loungville; pak lano dopadlo na římsu. Calis skočil a ze šestimetrové výšky dopadl stejně lehce, jako by skákal z metru. Jeho jednotka se mezitím skryla v tunelu a rozestavila se podél stěn.

Calis prošel mezi vojáky a rozkázal: „Za mnou."

Muži. se seřadili a Erik vykročil jako poslední; ještě naposledy se ohlédl na bojiště. Vzduchem se ozvalo podivně syčivé zaječení a Erik usoudil, že démon právě pohltil jednoho z mágů.

Vešli do malé jeskyně; nebyla ani dost velká na to, aby se v ní shromáždila celá jednotka. Calis je oslovil: „Teď mě všichni poslouchejte. Změnilo se něco v rovnováze sil, proti kterým stojíme, a my musíme nejdřív zjistit, kdo je ten nový hráč." Rozhlédl se. „Boldare?"

„Ano?" zeptal se žoldnéř.

„Ty jsi věděl, jak se ten tvor jmenuje. Co o něm víš ještě?"

Průzory Boldarovy přilby se otočily k Mirandě, která přikývla. „Řekni mu to."

Boldar sňal přilbu. „Je to mantrecoe - v jazyce knězi Ast'hap'utu, světa, na který jsem se jednou dostal. Nikdy jsem žádného z nich neviděl na vlastní oči, ale prohlížel jsem si chrámové malby."

Pak se žoldnéř na okamžik odmlčel, jako by vážil slova. „Jiné světy žijí podle jiných zákonů," začal. „Na Ast'hap'utu s těmi tvory udržují... styky. Obřadní oběti a vyvolávání, tyhle věci.

Na jiných světech je znají jako bytosti z jiné úrovně reality."

„Úrovně reality?" zeptal se Calis.

Promluvila Miranda. „Po celém vesmíru existuje spousta tvorů na místech, kde vládnou jiné zákony »než tady, Calisi. Vyprávěl ti tvůj otec někdy o Vládci děsů?"

Půlelf přikývl a hodně mužů se přežehnalo proti zlu. „Kdysi Vládce děsů porazil." Tento tvor byl pokládán - stejně jako Vládci draků - za bytost z dávných bájí. Obecně se mělo za to, že je jednou z nejmocnějších bytostí prázdnoty, zlodějem duši a požíračem myslí. Při pouhém

jeho doteku život zanikal a mohla jej porazit jen ta nejmocnější magie.

„Ten tvor tam dole," pokračovala Miranda, „ten démon, je podobný; vesmír, v němž žije, řídí naprosto jiné zákony a zákonitosti než vesmír náš." Ohlédla se do tunelu a řekla: „Není sice možná tak vzdálený našim představám o tom, jak by měly věci fungovat, jako Vládce děsů, ale je dostatečně odlišný na to, aby jeho přítomnost znamenala příchod těžkých časů."

„Jak se sem dostal?" zeptal se Calis.

„To nevím," odpověděla Miranda. „Možná to zjistíme." Ukázala tunelem, který vedl dál od bojiště.

Calis přikývl. „Tak pojďme."

Vykročil v čele a za něho se zařadil Erik s de Loungvillem, Boldarem a postupně i všemi ostatními. „Teď už aspoň víme, proč jsme našli ty nevyčištěný líhně," poznamenal de Loungville.

Erik přikývl. „Je moc velký, aby se do nich dostal."

Boldar usoudil: „Možná to tak ale nemuselo být."

„Co tím myslíš?" zeptal se Calis, aniž na okamžik zvolnil tempo postupu temným tunelem. Znovu se vrátili k pochodu v řadě za svitu jediné pochodně uprostřed a Erikovi připadal jeho hlas ve tmě podivně slabý.

„Ten tvor sem mohl proklouznout nějakým dimenzním rozštěpením."

„Rozštěpením?" nechápal Calis.

„Trhlinou," pomohla mu Miranda. „To by docela dávalo smysl. Pokud by sem prošel bez povšimnutí malý démon a strávil tady nějakou dobu, během níž by sílil, lovil nic netušící tvory, kteří by tunely procházeli, až by mohl zaútočit na líhně..."

„Ale to nevysvětluje, jak nebo proč se sem vůbec dostal," namítl Calis.

Rychle kráčeli tunelem, až konečně dorazili k místu, kde ústil do velké jeskyně. Po jejím obvodu byl další půltucet tunelů a přímo před nimi se tyčila obrovská brána.

Byla otevřená a prošli jí do největší jeskyně, na jakou tady zatím narazili. Erikův zrak jen stěží dokázal obsáhnout to, co vidí. Byl to chrám, ale úplně jiný než všechny chrámy, jaké kdy v životě viděl. „Matko boží!" vydechl jeden z muž, který kráčel za Erikem. Jeskyně se před nimi rozkládala v délce skoro sta metrů a všude, kam se podívali, ležela roztrhaná a znetvořená těla. Zápach byl skoro k nevydržení i pro muže, kteří podobný pach snášeli už celé dny.

Kdysi tuto místnost osvětlovalo tisíc pochodní a tenkrát tu muselo být světlo skoro jako ve dne. Ale v tomto okamžiku svítila jen desetina pochodní. Prostora byla zahalena do temného šera a po stěnách tančily stíny, které místnosti dávaly ještě děsivější vzhled.

Ale jeskyně by vypadala hrůzně i v záři poledního slunce.

V kameni zadní stěny byla vytesána obrovská socha. Znázorňovala majestátně vyhlížející ženu a od nohou ke koruně měřila více než třicet metrů. Z ramen jí splývaly volné šaty a ňadra měla odhalená. V jedné napřažené ruce držela tvora, vytesaného z kamene v životní velikosti - na první pohled všichni poznali Pantathiánce - a druhý vypadal jako Saaur, i když daleko menší/než jakého kdy Erik viděl. Celá socha byla zelená, jako by ji někdo vytesal z největšího kusu nefritu ve vesmíru.

Před ní zelo ústí ohromné jámy a Erik se k ní prodral mezi těly, aby se do ní podíval. „U všech bohů!" zašeptal.

Nedokázal si představit, kolik lidí v ní muselo skončit, protože neměl sebemenší představu o její hloubce. Ale podle toho, co viděl, to musel být celý obrovský národ. Pak

si uvědomil, že tmavý okraj jámy není ničím natřen, ale že jej tak zbarvila lidská krev celých generací.

K jámě přistoupil Boldar: „Tak tohle volá po pomstě. Když mi Miranda řekla, kam máme namířeno a proč, myslel jsem, že jste nejspíš pěkně chladnokrevní vrahouni, ale teď už chápu, proč musíte ty tvory zničit."

„Tohle je jen část," ozval se Calis zezadu.

Pak ukázal na skříňky, v nichž byly po obou stranách sochy vystaveny artefakty. „Tamhle. Tam musíme jít."

Erik se rozhlédl. Moc se mu nezamlouvala představa, že by měl přes tu hromadu kostí přelézat. Pak poblíž jednoho okraje jámy zahlédl průchod. „Možná tudy?"

Calis přikývl. „Ty, Boldar a Miranda půjdete se mnou." De Loungvilleovi řekl: „Ať se muži rozptýlí a prohlédnou to tady. A ať všechno, co by mohlo vypadat důležitě, přinesou sem."

Miranda je varovala: „Ale opatrně. Dávejte pozor, aby se cizí artefakty a předměty navzájem nedotýkaly."

Boldar promluvil jako ozvěna. „Mohlo by být dost nebezpečné, kdyby přišly do kontaktu a spojily své síly."

De Loungville rozkázal vojákům, aby se rozešli a prohledali jeskyni a byly rozdány pochodně, aby si muži mohli na rozvaliny chrámu pořádně posvítit. Calis odvedl Boldara, Erika a Mirandu k malému průchodu a skutečně to byla cesta k oltáři, takže se za chvilku dostali k soše, aniž museli překročit jámu.

Zatímco přicházeli k velkému stupni, nad nímž se socha tyčila, pokynul Calis Boldarovi a Erikovi, aby zůstali vzadu, zatímco s Mirandou opatrně přešli k nejbližší skříňce s artefakty. Erika napadlo, že vypadají skoro jako přihrádky na svitky nebo knihy; byly vytesány z kamene a zčernalé. Erik už věděl, že za svou barvu vděčí vrstvám staletí zaschlé krve. Všiml si, že Calis s Mirandou

skříňkám nevěnují nejmenší pozornost. Prohlíželi si předměty, které v nich byly rozloženy.

Erik na nich vůbec nic zvláštního neviděl; většinou šlo o klenoty a bylo mezi nimi i několik zbraní a další, nepopsatelné předměty. Ale Calis s Mirandou k nim přistupovali, jako by v sobě skrývaly nejtemnější síly celého světa.

Skláněli se ke skříňkám a zase se narovnávali, a prohlíželi si jejich obsah beze slova a spěchu.Sotva se jich dotkli. Pak najednou Calis promluvil: „Jsou špatné!"

„Víš to jistě?" zeptala se Miranda.

„Stejně jistě, jako znám své dědictví!" Zvedl jednu dýku a vysvětlil: „Ta přilba, kterou neseme, obsahuje zvuky, chutě, starobylé vize. V tomhle nic takového není."

Miranda zvedla další zbraň, krátký meč, prohlédla si jej a pak jej jílcem napřed podala Erikovi. „Sekni jím do něčeho, von Darkmoore."

Erik se rozhlédl, ale nic poblíž mu nepřipadalo jako vhodný cíl. Přešel na druhou stranu obrovské sochy a sekl mečem do jednoho rohu velké kamenné skříňky. Meč se roztříštil, jako by byl vyrobený z obyčejného kovu.

„Není moc dobře udělaný," poznamenal Erik, když si prohlédl jílec, který mu zůstal v ruce. Dlouhá léta kovářského řemesla byla znát. „To ostří ani nebylo vykováno z oceli."

Calis si klekl a jeden z kousků roztříštěného kovu zvedl. „Ani to z oceli být vyrobeno nemělo. Počítalo se, že materiál bude... daleko vražednější."

Erik hodil jílec na podlahu.

Čalis přešel k soše a pozorně se na ni zahleděl. „Tohle by měla být Zelená matka," řekl tiše. „Svým způsobem je to vlastně moje teta."

Erik mírně zvedl obočí a podíval se na Mirandu a Boldara. Miranda pozorně sledovala Calisovu tvář, jako by

se něčeho bála. Boldar zareagoval na Erikův tázavý pohled pokrčením ramen.

Miranda řekla: „Tohle jsou... rekvizity." Pokynula rukou k artefaktům ve skříňkách. „Jako by tu měla mít představení nějaká herecká společnost." Rozhlédla se obrovskou síní. „A tohle je spíš divadlo než chrám."

Boldar se rozhlédl po mrtvolách na podlaze celé jeskyně a na jámu, plnou lidských kostí, a poznamenal: „Ale ta smrt mi připadá docela skutečná."

„Podívejte se sem," vyzval je Calis.

Erik k němu přišel a zahlédl podél zad obrovské sochy úzkou prasklinu. Přiložil na ni dlaň a ucítil průvan. „Je tam určitě nějaká chodba nebo průchod."

Calis se zapřel do sochy ramenem a Erik zatlačil. Nesetkali se ale s velkým odporem, jaký by u podobně velké sochy čekali; obrovská masa kamene sklouzla o metr stranou na závěsech, které byly připevněny na druhé straně. Ve stěně za sochou byl vyhlouben průchod, který stačil průměrně vysokému člověku, a za ním sestupovalo do hlubin schodiště.

Miranda si klekla a prozkoumala zevnitř spodní část sochy. „Nádherné technické zpracování," poznamenala.

Boldar se podíval na opracovaný kov. „Tohle nemohl na Midkemii nikdo vyrobit."

Erik se také zahleděl na dovedně sestavená kola, převody a závěsy, a musel uznat, že žoldnéř má pravdu. Jen si přál, aby tu mohl zůstat ještě chvilku a pořádně si tyhle předměty prohlédnout - kovářské řemeslo ho ještě pořád přitahovalo - ale Calis už mezitím vyrazil dolů po schodech.

Erik pevně sevřel v levici pochodeň a v pravé ruce meč, a zavolal přes rameno: „Šikovateli!"

„Co je?" vykřikl de Loungville.

„Je tu chodba. Kapitán se jí vydal."

„Rozumím!" zavolal de Loungville a znovu se obrátil k vojákům, kteří pátrali v místnosti po čemkoli, co by mohlo vrhnout světlo na to, co se v tomto podzemním městě dělo.

Erik došlápl na první schod a vyrazil za ostatními."

Duncan zaklepal na bránu a skoro okamžitě mu otevřel sluha; usoudil, že muž čekal na Rupův příjezd.

„Ano?" zeptal se muž u brány.

„Přináším slečně Sylvii zprávu od Ruperta Averyho."

Sluha po něm přejel pátravým pohledem a když si všiml, že je jezdec na koni oblečen v drahých šatech, zeptal se: „A vy jste kdo, pane?"

„Duncan Avery."

„Dobrá, pane," sluha zavřel bránu za Durícanem, který už vyrazil k domu.

U dveří seskočil ze sedla, podal otěže dalšímu sluhovi a vystoupil po schodech ke vchodu. Hlasitě zaklepal.

O chvilku později se dveře otevřely a stála v nich Sylvia. Měla na sobě další ze svých nádherných večerních šatů, v nichž by se na veřejnosti ukázaly jen ty nejodvážnější ženy z celého Krondoru.

Duncan jí věnoval svůj nejroztomilejší úsměv.

„Čekala jsem Ruperta."

„Vzkazuje, že se omlouvá, a já si pomyslel, že bude daleko zdvořilejší, když vám to přijedu říct osobně, než abych takovou zprávu svěřoval neosobnímu pergamenu."

„Pojďte dál."

Vstoupil a řekl: „Lituje, ale obchodní a rodinné záležitosti mu zabránily v tom, aby sem dnes večer přijel. Je úplně zničený."

Na Sylviině tváři se objevil lehký úsměv. „Nějak si nedokážu představit, že by to Rup formuloval přesně takhle."

Duncan pokrčil rameny. „Myslel jsem, že byste možná nic nenamítala, kdybych vám pro dnešní večer nabídl jako alternativu svou ubohou společnost."

Zasmála se. Zavěsila se do něho a cestou do jídelny se k jeho paži pevně přitiskla ňadry. „Pochybuji, že ženám připadá vaše společnost ubohá, drahý... Duncane, jestli se nepletu."

„Nepletete se, Sylvie - pokud dovolíte?"

Vešli do jídelny a Sylvia se pousmála: „Myslím, že vám dovo.lím spoustu věcí." Odvedla ho ke stolu a pokynula mu, aby se posadil, zatímco jí sluha přistrčil křeslo. „Teď už si vzpomínám - potkala jsem vás tehdy na tom večírku."

Duncan se usmál a ona si pozorně prohlížela jeho tvář.

„Najíme se," řekla Sylvia. „A budeme pít. Ano, dneska mám chuť na strašnou spoustu vína." Pokynula k Duncanovu poháru a nařídila sluhovi: „Dones otcovo nejlepší víno."

Sluha odešel pro láhev a Sylvia upřela na Duncana pronikavý pohled. „Dobrý bratránek Duncan. Ano. Rup o tobě hodně mluvil."

Znovu se usmála. "Budeme pít, drahý Duncane. Třeba se spolu opijeme. A pak, později, nás možná napadnou další věci, které bychom spolu mohli provádět."

Duncanův úsměv se rozšířil ještě víc. „Cokoli tě potěší, jsem ti k službám."

Naklonil se a přejela mu nehty po hřbetu ruky. „Služba a potěšení; no ne, ty jsi pro svého bratrance opravdu poklad!"

Dorazil sluha s vínem a večeře začala.

Kapitola desátá

OBJEV

Rup se usmál.

Spal celou noc a probudil se v domě, plném zvuků. Ale dnes ho neobtěžovaly nebo nerozčilovaly, dnes ho těšily. Dítě se vrtělo a zvláštně kňouralo a Karli s ním žvatlala.

Zdálo se mu, zeje Karli zamlklá jako vždycky, ale usmívala se všemu, co řekl. Na rozdíl od jiných dní se zdržel u snídaně a když dojedli, doprovodila ho ke dveřím, kde se zastavil.

„Nechtěla bys žít mimo město?" zeptal se jí.

„O tom jsem nikdy neuvažovala."

Podíval se prosklenou tabulí ve dveřích na druhou stranu ulice, kde stála Barretova kavárna. „Když jsem byl ještě děcko, mohl jsem utíkat celé hodiny - nebo mi to alespoň jako hodiny připadalo - a nepotkal jsem živáčka. Vzduch byl u nás doma čistý a v noci bylo ticho jako v hrobě. Myslím, že by nebylo špatné, kdybych nám postavil mimo město dům - místo, kde by si naše děti mohly hrát na čerstvém vzduchu, běhat a sílit."

Při zmínce o dětech se usmála, protože o nich vždycky mluvil jen výjimečně. „A ty bys dokázal vést obchody z tak vzdáleného místa?"

Zasmál se. „Mám teď nad společností úplnou kontrolu. Myslím, že bych vyřizování každodenních záležitosti mohl převést na Elána, Jasona a Luise."

„A co Duncan?"

„Na toho samozřejmě taky. Je to přece můj bratranec."

Přikývla.

„Občas bych sem přirozeně zaskočil a ty bys mohla s dětmi jezdit na svátky také a přes zimu bychom samozřejmě bydleli ve městě, ale když je teplo, musí to být v takovém domě nějaký den jízdy od města úplná nádhera."

„Když si myslíš, že by to bylo takhle nejlepší, tak to uděláme," odpověděla a sklopila oči.

Natáhl ruku, chytil ji za bradu a jemně ji zvedl, aby se mohl manželce dívat do očí. „Chci, abys byla šťastná, Karli. Jestli se nechceš z města stěhovat, tak zůstaneme tady. Jestli si myslíš, že je to dobrý nápad, tak si ten nový dům necháme postavit. Rozhodneš o tom ty."

Zdálo se, že ji to naprosto zaskočilo. „Já?"

„Ano," řekl s úsměvem. „Přemýšlej o tom. Kdybys mě potřebovala, budu tamhle v kavárně."

Přešel přes ulici a vešel do Barretovy kavárny. Kurt se málem přerazil, jak mu přiběhl uctivě podržet dveře. „Dobré jitro, pane Avery," zdravil pokorně.

Rup málem zakopl, tak ho zdvořilost obvykle zlostného číšníka překvapila. Když se otočil, zjistil, že ho vítá další číšník, který si ho v dobách, kdy tady pracoval, skoro ani nevšiml. „Dobré jitro, pane Avery," zdravili ho muži, které vůbec neznal.

Když vystoupal do schodů, zjistil, že horní galerie je přehrazena novým zábradlím, za nímž sedí Elán, Luis a

Jason. Elán přiskočil a s dramatickou úklonou otevřel dvířka v zábradlí.

„Co se to děje?"

Elán se usmál. „Dohodl jsem se panem McKellerem, že se tady usadíme natrvalo - s předkupním právem na zbytek galerie."

„Opravdu?" Rup věnoval Elánovi zamračený pohled. „A co měla znamenat ta šaškáma dole?"

Elán se snažil tvářit nevinně. „Jen jsem včera odpoledne, hned co jsi odešel, rozhlásil, že jsi získal kontrolu nad Společností Hořkého moře." Šeptem dodal: „Dnes ráno jsi nejspíš nejbohatší člověk v celém Krondoru, Ruperte."

Elán natáhl ruku a Jason vytáhl hromádku papírů. Vložil je do dlaně Elánovi, který je podal Rupovi. „Včera dorazila s večerním přílivem obchodní flotila ze Svobodných měst!"

Rup popadl listiny a rychle je prohlédl. „To je vynikající!"

Nejen že prodali poslední dodávku obilí vysoko nad tržní cenou - pohroma kobylek přešla Šedé věže a tvrdě udeřila na Vzdálené pobřeží - ale vrátily se.všechny lodi, navíc s pečlivě vybraným nákladem, který nemohl nepřinést zisk. Původně se měly lodi vrátit prázdné, takže Rupert byl daleko bohatší, než si představoval.

„Tady jsi!" řekl Crowley, který stoupal do schodů.

„Dobré jitro, Brandone."

„To svoje dobré jitro si nech pro někoho jiného, ty zloději!"

„Cože?" zeptal se Rup a jeho dobrá nálada vyprchala.

„Věděl jsi moc dobře, že sem připlouvá ta flotila a přitom jsi tady seděl a krmil nás historkami o riziku, které sis vycucal z prstu a -"

„Vycucal z prstu!" vykřikl Rup. Vyskočil z křesla. „Brandone, já ti přece nabídl, že ti *prodám* svůj podíl!"

„To byla určitě jen součást tvého plánu, jak nás okrást."

„U všech bohů, jen to ne," Rup se otočil k Elánovi.

„Nesnaž se to popírat," zaútočil Crowley.

Rup vypěnil. „Brandone, já nemám trpělivost na to, abych tady něco popíral."

Podíval se na bývalého společníka. „Uděláme to takhle. Máš možnost volby. Řeknu Jasonovi, aby spočítal zisk, který nám tahle flotila vynese, a vyplatím ti to, co by byl tvůj podíl, kdybys byl společníkem firmy ještě dnes.

Pokud to ale udělám, už nikdy tě v budoucnu nepřížvu jako investora do jakéhokoli obchodu, který bude Společnost Hořkého moře uzavírat nebo plánovat. Zlato, které bychom ti dnes vyplatili, by bylo poslední, které bys ze strany společnosti viděl. A pokud bychom někdy stáli proti sobě, snažil bych se ze všech sil, abys přišel na buben." Nato se usmál. „Nebo prostě uznáš, že jsi vsadil na špatnou kartu a pokusíš se odejít důstojně. Pokud to dokážeš, s radostí ti nabídnu možnost vydělat, pokud by Společnost Hořkého moře někdy v budoucnu potřebovala investory. To jsou tvé dvě možnosti; jakou si vybereš?"

Crowley chvilku stál a supěl, až nakonec vybuchl: „Pche! Nabízíš mi bláznovo zlato. Ale já sem nepřišel, abych tě o něco prosil. Nestojím o jediný zlaťák z tvých mizerných zisků, Ruperte Avery! Dohoda je dohoda - a Brandon Crowley svému slovu dostojí." Otočil se a odešel.

Když byl pryč. Elán se zasmál. Jason řekl: „Kdyby si vzal jediný den, aby si tvou nabídku promýšlel, mohl být daleko bohatší."

Rup souhlasně přikývl. „Přesně o tohle v jeho stížnostech šlo. Nejraději by sám sebe uškrtil."

„Myslíš, že sis udělal dalšího nepřítele?" Zeptal se Luis.

„Ne," zavrtěl hlavou Rup. „Brandon si prostě jen rád stěžuje. Až ho znovu přizvu k nějakému obchodu, bude tady stát hned v příští minutě v pozoru, aby si mohl

ukousnout svůj díl z koláče nějakého zisku, ale stěžovat si bude pořád."

Později dopoledne dorazili ostatní společníci, ale ti na rozdíl od Crowleyho Rupovi blahopřáli k úspěchu a sobě ke zvýšenému zisku té části společnosti, kterou ještě pořád vlastnili.

Rup strávil následující hodinu s dalšími důležitými muži, kteří kavárnu navštěvovali, nad kávou a přemítáním zdvořilostí. Zhruba v polovině dopoledne poslední společenský rozhovor skončil a Rup se zeptal: „Kde je Duncan?"

„Od včerejška jsem ho neviděl," odpověděl Elán.

Rup pokrčil rameny. „Požádal jsem ho, aby za mě něco vyřídil, když jsem odcházel. Jak Duncana znám, vsadil bych se, že si vyrazil za holkama a na3el si nějakou děvku do postele." Rup se rozhlédl, aby se ujistil, že nikdo není nablízku, aby je zaslechl, a pak pokynul svým třem pomocníkům, aby přišli blíž. Tiše řekl: „Někdo nás zradil."

Jason se podíval na Luise a Elána. „Jak to víš?"

„Někdo o téhle společnosti věděl víc, než by bez informací zevnitř mohl. A zpravil o tom Jacobyovy."

Pak jim vysvětlil, že se s Helen dohodl, že bude firmu Jacoby & synové řídit pro ni a pro její děti. „Jasone, běž do jejich kanceláří a představ se těm, kteří tam budou. Většina Timových lidí sedí ve vězení, takže bys m2l narazit možná jen na pár úředníků. Pokud budou potřebovat přesvědčit, pošli někoho za Helen Jacobyovou; ta naši dohodu potvrdí.

Pak projdi účetní knihy a postarej se o to, co je třeba udělat, ale taky se porozhlédni po nějaké stopě, která by mohla vést ke zrádci."

Jason přikývl. „Vyrazím tam. hned."

Když odešel, Rup se zeptal: „Takže dobrá, pánové, co nás čeká pro dnešek?" Opřel se v křesle a začal plnit své povinnosti nejbohatšího muže v Krondoru.

Duncan se zastavil u dveří a Sylvia ho dlouze a vášnivě políbila. „Přestaň," varoval ji, „nebo tě odnesu zpátky nahoru."

Usmála se a přitáhla si k tělu průhlednou noční košili, která se jí rozevřela. „Ne, to bohužel nepůjde. Musím se trochu vyspat a je spousta hodin. Běž už."

Zavřela za ním a Duncan vykročil ke sluhovi, který držel otěže. Sylvia počkala, dokud nezaslechla klapot kopyt, pak odešla z haly chodbou doleva k pracovně, otevřela dveře a vešla dovnitř.

Jacob Esterbrook vzhlédl od psacího stolu a když zahlédl její rozevřený župan, zamračil se: „Zahal se, Sylvie. Co si o tobě pomyslí služebnictvo?"

„Ať si myslí co chtějí," Sylvia neposlechla a nechala župan rozhalený. Otce popuzovala ze všech nejraději. Posadila se na křeslo naproti stolu. „Není mezi nimi jediný, který by mě občas neviděl nahou." Nedodala už, že s některými byla během uplynulých let při podobné příležitostí v jedné posteli. Jacob vždycky předstíral, že o jejích výstřelcích nic netuší.

„To byl mladý Avery?"

Usmála se. „To byl ten druhý mladý Avery. Duncan přišel dneska bratrance zastoupit u večeře. A tak mě napadlo, že by ho mohl zastoupit i v jiných oblastech."

Jacob si povzdechl. „Vytváříš potenciální problémy, Sylvie."

Zasmála se a zaklonila, takže se jí župan rozevřel ještě víc. „Vždycky jsem vytvářela problémy, otče; tak už jsem vychovaná. Ale vsadím se, že tenhle Duncan je stejně úplatný jako každý muž, se kterým jsem se kdy setkala - ať už zlatem, nebo tělem. Myslím, že bychom ho mohli využít, obzvlášť když mu nabídneme jak zlato, tak tělo."

„Skutečně?" Jacob ignoroval dceřin drzý tón, kterým se ho pokoušela uvést do rozpaků.

„Mohl by se stát dobrou zbraní," dodala s úsměvem.

Jacob přikývl. „Nu, jeden spojenec ve Společnosti Hořkého moře nám může hodně pomoci. A dva by byli ještě lepší. Ale vzhledem k situaci bych ti rád připomněl, jaké problémy bychom museli řešit, kdyby se jeden o druhém dozvěděl."

Vstala a protáhla se jako kočka. „Copak jsem už někdy udělala chybu, pokud šlo o muže, otče?"

Opřel se do křesla. „Zatím ne, dcero, ale jsi mladá."

„Vůbec si mladá nepřipadám," pokrčila rameny, otočila se a odešla z pracovny.

Jacob chvíli přemýšlel o tom podivném tvorovi, jímž byla jeho dcera, a pak podobné myšlenky hodil za hlavu. Nikdy ženám nerozuměl - ani dceři, ani její matce a ani těm děvkám, s nimiž občas spal ve Znamení bílého křídla. Vždy ženy buď využíval, nebo ignoroval. Pak se znovu zamyslel nad vlastním dítětem a uvědomil si, že ignorovat takovou osobu by se mohlo ukázat jako smrtelná chyba. Povzdechl si nad tím, co se z ní postupem let stalo, ale odmítl to klást za vinu sobě; nikdy z ní neměl v úmyslu něco podobného vychovat a mimoto takhle pomáhala firmě Jacob Esterbrook & spol. opravdu obdivuhodně.

Erik ukázal nahoru. „Co je to?"

Od paty schodiště za sochou vedl dlouhý tunel. De Loungville ohlásil Calisovi, že mezi mrtvolami nahoře nic zajímavého nenašli a kapitán mu rozkázal, aby přivedl zbytek jednotky dolů.

Když si Calis všiml, jak jsou muži unavení, nařídil odpočinek. Na plošině u paty schodiště spali několik hodin - nebo to tak Erikovi alespoň připadalo, když pak vyráželi dál širokým tunelem, který vedl do tmy.

Zatímco seděl a čekal, všiml si Erik, že u stropu je umístěno něco, co vypadá jako silná roura. Ozval se Pradži. „Odvodňovací trubka?" nadhodil.

Erik vstal a zahleděl se ke stropu. „Podejte mi lucernu," požádal pak.

Vadža ho poslechl a Erik se na tu věc podíval zblízka. Podržel lucernu těsně u povrchu a řekl: „Nepřipadá mi to jako trubka. Myslím, z? to není duté." Vytasil meč a jemně na povrch zaklepal ostřím.

Tunelem se rozeznělo ječeni, dostatečně hlasité na to, aby se všichni muži probudili a ti, kteří nespali, si zakryli uši; zároveň Erika málem oslepil záblesk jasně zeleného světla.

Pradži, který stál vedle Erika, řekl: „Tak tohle už nikdy nedělej." Mezitím začala Miranda pohybovat rukama a rty, a připravovala zaklínadlo.

Erik cítil, jak ho bmi celá ruka od konečků prstů až k zápěstí. „Neboj. Ani mě to nenapadne."

„Je to potrubí," řekla Miranda.

„Co v něm proudí?" zeptal se Calis.

„Život."

Erik se zamračil a zmateně se podíval na Boldara, který stál vedle své zaměstnavatelky. Cizí žoldnéř ale jen pokrčil rameny. „Nemám potuchy, o čem to vlastně mluví."

„Jdeme tam; hned!" zavelel Calis.

Muži se seřadili a vydali se tunelem. Erik zaslechl, jak si Alfred mumlá: „Podle toho, co jsem slyšel, se nikdo nebude divit, až se tam přihrneme."

Erik přikývl: „Podle toho, co jsme tady zatím viděli, by někdo, koho by tady dole cokoli překvapilo, byl kus pitomce."

„A to je zase pravda," přisvědčil bývalý kaprál z Darkmooru.

Erik ho požádal: „Jdi poslední, Alfrede. Bude potřeba, aby byl vzadu někdo s pevnýma nervama."

Bývalý rváč se nad tou pochvalou usmál a ustoupil stranou, aby mohl zbytek jednotky projít.

Zanedlouho dorazili až k velkým dřevěným dveřím. Pečlivě je prohlédli, chvíli poslouchali a když se zpoza nich nic neozývalo, opřel se Calis do dřeva dlaní. Zatlačil a dveře se otevřely dovnitř.

Calis se seržantem vstoupili do velké síně a Erikovi se zježily vlasy na hlavě a chlupy na pažích. Místnost byla naplněna podivnou silou, energiemi, které kolem něho vířily a naplňovaly ho zvláštním pocitem závrati.

Všechno bylo osvětleno řadou lamp, ukrytých ve stropě tak, že zdroj záře byl vidět jen tehdy, když člověk stál přímo pod ním. Jemná záře byla zbarvena do zelena a Erik tušil, že podivné světlo má něco společného se smaragdovým zábleskem, který při doteku vyrazil z té podivné trubky, o které Miranda tvrdila, že je nějaké 'potrubí'.

Když vstoupili dovnitř, otočilo se k nim pět postav a Calis okamžitě vytasil meč a vrhl se do útoku. Erik, Pradži a Vadža nečekali na rozkazy a přidali se ke kapitánovi.

Miranda vykřikla: „Zpátky!" na vojáky za svými zády a začala spřádat kouzlo.

Pět pantathiánských kněží na ně zahájilo magický útok. Šestý, který v honosném oděvu seděl na vysokém trůnu, se ani nepohnul a sledoval celý boj bez změny výrazu tváře. Erik skočil k zemi, když z ruky jednoho kněze vystřelil oslepivý proud energie. Převalil se na záda a jedním okem zahlédl, jak Miranda zachytila proud magickým štítem a odrazila jej k podlaze.

Calis, Pradži a Vadža stáli těsně vedle sebe, když opodál vybuchl další ohnivý blesk. Pradži s Vadžou stáli čelem přímo k výbuchu a oba se zhroutili, když jejich těla

zachvátily plameny. Erik usoudil, že byli mrtvi ještě dřív, než dopadli na zem.

Calis se otočil a část výbuchu mu zasáhla levý bok; teď se zapotácel a zařval bolestí, když ho zahalily plameny. Na jediný mučivý okamžik připomínal živou svíci; hořel a žár mu spaloval tělo. Pak magický oheň zmizel, ale celá levá strana kapitánova těla byla jedinou sežehlou ranou.

„Calisi!" zvolala Miranda, zatímco Erik se kutálel po podlaze, dokud nedorazil k prvnímu hadímu knězi. Srazil tvora na zem a zatímco vstával, natáhl se přes něho, aby probodl dalšího Pantathiánce. Bez jediného pohledu dupl knězi, které ho srazil, na krk podpatkem a had se začal svíjet bolestí, jak se snažil nadechnout rozdrceným hrtanem.

K Erikovi se otočil třetí kněz a snažil se vyvolat další.kouzlo, ale zemřel dřív, než je vůbec dokázal dokončit, když mu Erik širokým máchnutím čepele čistou ranou oddělil hlavu od ramen.

Náhlý výkřik z druhého konce tunelu Erika varoval, že se na ně řítí další nečekané problémy. Otočil se ke třem zbývajícím hadím kněžím. Jeden z nich se právě snažil vyvolat další kouzlo, ale vtom jeho hlavu zasáhl tenký paprsek purpurového a bílého světla, jímž Miranda zahájila protiútok.

Tvor v agónii zasyčel a nad rameny mu vybuchl magický plamen; byl to jen krátký záblesk a když pohasl, hlava neexistovala. Zohavené tělo se pomalu sesulo k zemi.

Calis se neuvěřitelnou silou vůle postavil na nohy a zabil pátého kněze dřív, než k němu stačil dorazit Erik. I zraněný byl Calis dostatečně silný na to, aby hadího tvora probodl.

Erik se otočil ke dveřím, když de Loungville zavolal: ,,Saaurové! Hrnou se sem!"

Erik se podíval na hadího kněze, sedícího na trůnu. Miranda přiskočila a podepřela Calise, ale hlavně ho zaštítila vlastním tělem. Na mrtvoly Pradžiho a Vadži, z nichž stoupal hustý páchnoucí kouř, vrhla jen jediný postranní pohled, protože bylo jasné, že jim už žádný smrtelník nedokáže pomoci. Pak se postavila vedle Calise a oba se otočili k poslednímu Pantathiánci; Miranda byla připravena Calise chránit v případě, že by velekněz zaútočil.

Ale Pantathián na trůně jen zamrkal, když si prohlížel zkázu před sebou.

Erik si všiml, že pět knězi něco bránilo - předmět, který spočíval na kamenném podstavci několik metrů před trůnem a malinko pod jeho úrovní. Erik k té věci přešel a pohledem přeskakoval mezi ní a postavou na trůnu.

Předmět vypadal jako obrovský smaragd, ale - na rozdíl od přirozených drahokamů - zářil podivným vnitřním světlem. „Bohové!" vydechla Miranda hlasem, přiškrceným strachem.

„Tví bohové nemají s tímhle vůbec nic společného, člověče," pronesla postava na trůnu, kterou Erik pokládal za velekněze. Jeho řeč byla protkána sykavkami, ale jinak byla srozumitelná. „Na tento svět sestoupili teprve nedávno - jsou to narušitelé a lháři."

Erik vzhlédl a všiml si, že z kovové tyče proudí úzký pramínek světla, který dopadá na kámen. Sledoval kovovou tyč až ke zdi nade dveřmi a usoudil, že je to tentýž předmět, na který v tunelu klepal. Z tunelu sem mezitím dolehly zvuky boje.

Erik se podíval na Calise a ten unaveně nařídil: „Ať zavřou dveře a nějak je zablokují."

Erik odběhl k de Loungvilleovi. „Kapitán říká, abyste ty dveře zavřeli a nějak zajistili."

De Loungville zavolal: „Ustoupit!" a otočil se k Erikovi: „Máme jedinou výhodu. Jsou tak zatraceně velcí, že tím tunelem můžou líží jen po jednom. Hned, jak vystrčí ty svoje hnusný držky, budem do nich řezat jako do chleba."

Muži ustoupili a Erik si všiml, že většina z nich krvácí. Dokázal si představit, jaká řež to musela být na konci řady. Jako poslední se dorazil k ostatním Alfred, který se ještě otočil a naposledy zaútočil na protivníka, kterého neviděli. Pak Erik zahlédl velkou zelenou šupinatou hlavu saaurského válečníka, který se snažil bojovat napůl shrbený a přitom se tlačil dopředu. Erik nečekal, ale vytasil dýku a přes rameno ustupujícího Alfreda jí mrštil co největší silou na tvora. Dýka zasáhla Saaura do krku, ten upadl a snažil se čepel vytrhnout z rány. Tím tunel ale úplně zatarasil. Výkřik zezadu napověděl Erikovi, že pád šupinatého válečníka viděli spolubojovníci viděli.

De Loungville neváhal ani okamžik. „Vtáhněte ho sem!" rozkázal. Tvora, vysokého skoro čtyři metry, popadli z každé strany tři vojáci a protáhli ho průchodem, zatímco další muž nápodobil Erikův útok a mrštil vlastní dýku po dalším Saaurovi. Dosáhl přesně toho, co potřebovali, protože tvor se zdržel dostatečně dlouho na to, aby mohli dveře zavřít. U stěny stálo velké břevno a Erik rozkázal dalším vojákům, aby je zasunuli do velkých železných podpěr po stranách dveří. O chvíli později se z druhé strany dveří ozval náraz velkého těla, který následoval vzteklý výkřik; Erik usoudil, že to byla nějaká barvitá saaurská kletba.

„Zahraďte ty dveře!" rozkázal Erik.

Čtyři muži odtáhli mrtvého saaurského válečníka o něco dál od dveří, zatímco ostatní k nim přitáhli nějaké sochy, které znázorňovaly hadí postavy, přikrčené, jako by něco hlídaly. Erik se otočil a zahlédl, jak se Miranda s Calisem pomalu přibližují k zelenému drahokamu.

„Co to je?" zeptala se Miranda.

Postava na trůnu pronesla pohrdavě: „Tvá nízká inteligence by něco podobného nikdy nedokázala pochopit, člověče."

Calis s Mirandinou pomocí přikulhal k zelenému kameni a nechal na sebe dopadnout světlo, které z něj vyzařovalo. Spáleniny, které utrpěl při magickém útoku mágů, mu musely působit strašné bolesti, ale nedal na sobě nic znát. „Je to klíč."

Had poznamenal: „Jsi daleko inteligentnější, než by se na první pohled mohlo zdát, elfe."

Calis setřásl Mirandinu pomocnou ruku z paže a přešel k okraji nádrže, v níž kámen ležel. Velekněz pomalu vstal, jako by ho tížil věk nebo nejistota. „Ne!" rozkázal. „Nedotýkej se toho! Už je to skoro dokončeno!"

„Už je to dokončeno úplně," opravil ho Calis, položil ruku na drahokam a zavřel oči. Zdálo se, že mu po paži stoupá k rameni pulzující zelené světlo. Jeho rány - spálené a obnažené maso a sežehlá kůže - byly děsivé, ale zelené světlo jako by ho posilovalo. Odtáhl ruku od povrchu kamene a přešel ke tvorovi, který teď stál vzpřímeně a sledoval Calise s užaslým výrazem ve tváři.

„Měl jsi být mrtev," vykřikl velekněz. „Ten kámen obsahoval celá desetiletí práce, životní sílu tisíců zabitých tvorů, a byl to klíč, který měl zpátky přivést naši Paní."

„Vaše paní je podvod!" vykřikl Calis. Přešel k Pantathiánovi, mírně se zapotácel a řekl: „Jste hadi, kteří byli pozvednuti a kterým byly dány ruce, nohy, řeč a vychytralost, ale pořád jste jen obyčejní hadi!" Naklonil se, až se skoro nosem dotýkal chřípí tvora. „Podívej se mi do očí, hade! Poznej, kdo proti tobě stojí!"

Starý velekněz zamrkal a zahleděl se do Calisových očí. Proběhla mezi nimi nejspíš nějaká magická komunikace, protože Pantathiánee náhle padl na kolena, odvrátil se a

zvedl paže, jako by se chtěl před Calisovým pohledem chránit. „Ne! To není možné!"

„Ta krev koluje v mých žilách!" zvolal Calis. Erik nedokázal pochopit, odkud se v něm bere všechna ta síla; obyčejný člověk by popáleninám, které utrpěl on, dávno podlehl.

„To je lež!" zaječel hadí velekněz.

„Tvoje Zelená matka je lež!" zaburácel Calis. „Není to žádná bohyně! Byla jednou z Valheru!"

„Ne! To byla nižší stvoření. Nikdo se nemůže měřit s velikostí Té, z níž jsme zrozeni! Snažíme se ji přivolat, abychom byli po smrti znovuzrozeni a mohli vládnout u jejích nohou!"

„Hlupáci!" řekl Calis a Erik cítil, jak ho síla opouští. Miranda se mu znovu postavila po boku a pomohla mu stát vzpřímeně. „Vy vraždící hlupáci nejste nic víc než to, co z vás udělala ona - ubohá nepřirozená stvoření, výtvory marnivé ženy, která znala jen svá vlastní potěšení. Byli jste jen prach u jejích nohou a když se během Válek chaosu spolčila se svými bratry, zapomněla na vás!" Calis se zapotácel a de Loungville k němu přiskočil z druhé strany. „Pokud by existoval jediný způsob, jak vás vykoupit a zachránit, nebyli bychom dnes tady."

Pak se Calis zhluboka nadechl. „Jsi obyčejná loutka a nikdy jsi nebyl víc. Není to tvá chyba, že musíš být - stejně jako zbytek tvého národa - zničen, ale musíte být vyhlazeni od kořene ke koruně."

„A tys to sem přišel vykonat?" zeptal se velekněz.

„Přesně tak," přikývl Calis. „Jsem synem toho, jenž uvěznil vaši Almu-Lodaku."

„Ne!" zaječel velekněz. „Nikdo nesmí vyslovit nejsvětější ze jmen!"Starý had se napřímil a vytrhl od pasu dýku. Erik neváhal, ale vyběhl dva stupně trůnu a vší silou

ťal po hadím veleknězi. Hlava starého Pantathiánce odletěla a dopadla na podlahu, zatímco tělo se zhroutilo.

Erik se podíval na Calise. „Dobrá rána," kývl kapitán.

„Co teď?" zeptal se de Loungville, zatímco bušení do dveří dostalo pravidelný rytmus. „Přinesli si beranidlo. To břevno je docela silný, ale nevydrží navěky. Tihle Saaurové jsou silní parchanti."

Calis řekl: „Najdi nějakou jinou cestu ven, nebo si budeme muset prosekat cestu zpátky kudy jsme přišli."

De Loungville se otočil a rozkázal vojákům, aby začali hledat další východ. „Tady je srdce jejich chrámu a proto jej vlastně vystavěli," řekl Calis Mirandě a posadil se na schod trůnu. „Během posledních padesátí let tady zabili desítky tisíc tvorů a ty oběti Jim umožnily stvořit tohle." Ukázal na zelený kámen. „V téhle věci je zachycen život."

Miranda se zamyslela: „Tvůj otec kdysi mluvil o falešném Murmandamovi, který používal životy těch, kteří zemřeli v jeho službách, aby vytvořil Kámen života. Myslím, že můžeme předpokládat, že tohle mělo sloužit stejnému účelu." Podívala se na kámen. „Tohle je daleko mocnější nástroj, než jak vypadá."

„Co s ním uděláme?" zeptal se Erik.

Calis zasténal bolestí. „Ty," ukázal na Mirandu, „ho odsud odneseš. Musíš jej dopravit k mému otci. On a Pug jsou jediní dva lidé, kteří jej mohou zničit." Dutý úder na dveře jako by chtěl potvrdit naléhavost jeho slov. „Pokud Smaragdová královna dopraví tenhle kámen do Sethanonu a spojí jej s Kamenem života..."

Miranda přikývla. „Myslím, že si to dokážu představit. Můžu nás odsud pár dostat..."

„Ne," přerušil ji Calis. „Já zůstávám. Jsem jediný, kdo dokáže porozumět tomu, co tady ještě můžeme najít. Vezmi tu přilbu Valheru, kterou jsme našli a tenhle kámen. Upaluj." Podíval se na Boldara a dodal: „A vezmi si s

sebou toho svého žoldnéře. Ten tě bude bránit, dokud nenajdeš nějaké místo, ze kterého by ses mohla pomocí magie přepravit domů."

Miranda se usmála. „Prolhanče. Říkal jsi mi přece, že o magii nevíš vůbec nic."

„Žádná magie přece neexistuje, vzpomínáš?-" usmál se Calis.

„Kdyby tady tak s náma byl Nakor," zatoužil Erik.

Calis pokračoval: „Pokud tady Pantathiánce hledal padesát let Pug a nedokázal je najít, znamená to, že je tohle místo opravdu dobře zajištěno a mám takový pocit, že je stejně nemožné použít nějaké kouzlo, aby se někdo dostal dovnitř nebo ven."

„Zatraceně," Mirandě po tváři stekla slza. „Budeme se muset táhnout až na povrch - nebo přinejmenším někam poblíž."

„No tak doufejme, že odsud vede jiná cesta."

O několik minut později de Loungville ohlásil, že našli v zadní části chrámu schodiště, které vede nahoru. „Tak mazej," řekl Calis a zkusil se usmát. „Potřebuju si trochu odpočinout. A chlapi se tady musí trochu porozhlédnout."

Miranda vzala do dlaně jeho ruku a stiskla ji. „Co mám vzkázat tvému otci?"

„Že ho miluji, stejně jako matku," požádal Calis. „Pak mu vysvětli, že se tady objevil démon a navíc do hry vstoupil třetí hráč. Myslím, že jakmile se na ten kámen jedinkrát podívá, zjistí, že není to, čím se zdá být."

„Co tím myslíš?"

„Ať tu věc Zaříkávači prozkoumají - aniž by jejich názor ovlivňovaly mé teorie."

Miranda opatrně přešla ke kameni a zlehka se jej dotkla. Něco zamumlala, udělala rukama gesto a zvedla zelený předmět. „Vůbec se mi nelíbí, že tě tady musím nechat."

Calis silou vůle vyloudil na tváři odvážný úsměv. „Mně se to taky moc nezamlouvá. Ale teď, pokud mě dokážeš políbit tak, aby ses nedotkla těch spálenin, mi dej pusu a zmiz odsud."

Miranda si k němu klekla, políbila ho na pravou tvář a zašeptala: „Já se sem pro vás vrátím."

„Nechoď," odpověděl Calis. „Už tady nebudeme. Však my už si nějak cestu ven najdeme. A vždycky se můžeme vrátit k té brijanské lodi. Ať sem lord William pro jistotu někoho pošle, ale rozhodně se sem neopovažuj pro nás vracet. V těchhle horách se skoro určitě ještě potuluje spousta dalších Pantathiánců a i když jsme jim pobili nejmocnější mágy, jsou pořád ještě dost silní na to, aby tě našli, pokud použiješ to své přemisťovací kouzlo."

Pak se dotkl magického přívěsku, který mu dala. „Kromě toho - jak bys mě s tímhle asi našla, co?" Otazník za větou zdůraznil další silný úder na dveře.

Stiskla mu levou rukou zdravou dlaň, zatímco v pravé držela kámen. „Zůstaň naživu, zatraceně!"

„Budu se snažit," slíbil jí. „Bobby!"

„Kapitáne?" zeptal se de Loungville.

„Vezmi si tucet mužů a běž s ní."

De Loungville se otočil: „Druhá a třetí četa, nástup!"

Dvanáct mužů zanechalo prohledávání síně a přiběhlo k němu. „Běžte s ní," rozkázal jim.

Calis dodal: „Ty taky, Bobby."

De Loungville se k němu otočil a se vzteklým úsměvem prohodil: „Jen mě k tomu zkus přinutit." Pak ukázal na průchod ke schodišti a přikázal dvanácti mužům: „Seberte ji a žoldnéře a vypadněte odsud, zatraceně!"

Vojáci se podívali na Mirandu a Boldara. Žoldnéř krátce přikývl a vyrazil v čele, následován prvními šesti muži; druha šestice počkala, dokud Miranda naposledy nestiskla Calisovi ruku a nevykročila. Pak se zařadili za ni.

Erik se otočil k Calisovi. „Co budeme dělat teď, kapitáne?"

„Kolik mužů nám zůstalo?" zeptal se půlelf.

Erik nemusel počítat. „Teď, když dvě čety odešly, je nás třicet sedm - včetně vás."

„Zranění?"

„Pět, ale pořád ještě můžou bojovat."

„Pomoz mi vstát."

Erik mu podal ruku, zvedl ho a položil mu ruku kolem pasu - prsty zaťal do Calisova opasku, aby se nedotýkal jeho spálenin. Calis se zdravým bokem ztěžka o Erika opřel a řekl: „Potřebujeme najít cokoli, co by mohlo být artefaktem Valheru, Dračích vládců."

Erik si pomyslel, že by nejspíš nic takového nepoznal, ani kdyby o to zakopl, ale Calis se ho zeptal: „Pamatuješ si ještě na ten pocit, když jsi vzal do ruky tu přilbu?"

„Na to do smrti nezapomenu."

„Tak přesně to hledáme," ušklíbl se Calis.

Dlouhých patnáct minut pečlivě prohledávali celou síň. Za jedním ze závěsů na stěně našli tajné dveře. Když je otevřeli, řekl Calis Erikovi: „Ustup dozadu." Pustil se ho a vkulhal dovnitř. Bylo tam masivní brnění, z něhož vyzařovalo zelené světlo a Erik cítil, jak mu znovu vstávají chloupky na pažích.

Calis prohlásil: „Tohle je skutečný zdroj její síly."

Erik usoudil, že tím myslí tu bohyni nebo Dračí vládkyni, nebo cokoli vlastně byla zač, ale jeho pozornost odlákalo zapraštění dveří a zaskřípání kovových závěsů - známky, že úporná snaha Saaurů začala přinášet ovoce.

Bobby se zeptal: „Co s tím chceš udělat?"

„To brnění musíme zničit."

Calis se zapotácel a Erik s de Loungvillem přiskočili, aby ho podepřeli. Erik cítil, jak mu naskočila husí kůže, když

se k artefaktům přiblížil, a musel potlačit touhu poškrábat se. Kromě brnění tu ležely smaragdové klenoty: diadém, náhrdelník, složený z obrovských kamenů, stejně opracované náramky a prsteny. Calis opatrně natáhl ruku a dotkl se prsního plátu. Okamžitě ruku stáhl, jako by se o kovový povrch spálil.

„Ne!" vykřikl.

„Co je?" zeptal se de Loungville.

„Je to... špatné." Rychle přejel rukama po všech předmětech, které tu byly uschovány. „Je to všechno poskvrněné. Něco to... muselo změnit."

A najednou - vůbec poprvé od chvíle, kdy ho Erik poznat - se v Calisově tváři objevil výraz hrůzy: „Jsem hlupák! Skoro stejný hlupák jako samotní Pantathiánci."

Pak se otočil k Bobbymu. „Musíme to co nejrychleji zničit, ale v každém případě odsud musíme zmizet."

De Loungville se nevesele usmál. „Tak proti tomuhle rozhodně nic nemám, kapitáne."

„Eriku, tys byl kovář. Jak se dá nejlépe zničit brnění?"

Erik vzal do ruky prsní plát, lesklý kus zeleného kovu, ozdobený basreliéfem hada. Sotva se jej dotkl, proběhla mu celým tělem vlna podivných představ, okouzlující hudby a nepozemského hněvu. Pustil předmět na podlahu. Když dopadl na kámen, hlasitě zazvonil.

„Nevím, jestli je to možné zničit, alespoň normálními prostředky. K roztavení kovu je zapotřebí vysokých teplot; ty také zbaví kovy tvrdosti. Pokud bychom mohli zapálit dost velký oheň..."

Calis se rozhlédl: „Co bychom tady tak mohli...?" Pak se zhroutil a Bobby ho položil na podlahu.

Podíval se na Erika a zavolal k sobě Alfreda. Když k nim kaprál přiběhl, de Loungville řekl: „Sice se mi to moc nelíbí, ale zrovna teď jsem tady nejvyšší šarží. Od tyhle

chvíle budu vděčnej za každej návrh, jak se z těchhle sraček vyhrabat."

Alfred řekl: „Měli bysme odsud co nejrychleji vypadnout, šikovateli. Ty dveře už moc dlouho nevydrží."

„Co s těmahle zatracenejma věcma?" otočil se de Loungville k Erikovi.

Erik se snažil co nejrychleji přemýšlet. „O magických záležitostech toho moc nevím. Vyznám se v brnění, koních a boji." Pak dodal: „Vím jedině to, že nás Miranda varovala, abychom je nedávali dohromady. Jestli si každý zabalí jeden kus, mohli bychom je odnést s sebou. Aspoň se tak dostaneme co nejdál od nich." Ukázal na dveře, na něž dopadala jedna dunivá rána za druhou.

„Tak dobře."

Erik vydal rozkazy, muži strhali ze zdí tapisérie a zabalili do nich předměty. Erik nakázal: „Všichni pozorně sledujte ty, kteří jdou vedle vás. Pokud bude někdo vypadat... jinak - zasněně, zmateně nebo vůbec divně - okamžitě mi to nahlaste!"

Rozdělil artefakty mezi jednotlivé vojáky tak, aby vždy vedle toho, který něco nesl, šel další s prázdnýma rukama. De Loungville řekl: „Ty jdeš první. Já poslední. Jestli neprorazí ty dveře, vypadnu odsud do deseti minut."

„A zkus zahradit i ty druhé dveře, až projdeš," navrhl Erik.

„Tak už padej," poradil mu de Loungville.

Erik zapálil pochodeň a rychle provedl muže s artefakty druhými dveřmi. Zhluboka se nadechl a vstoupil na dlouhé schodiště, které vedlo nahoru.

Nakor ležel pod stromem a podřimoval, když se najednou posadil. Rozhlédl se a všiml si Šo Piho, který seděl jen kousek od něho a sledoval ho. Šílený žebrák na něho také upíral pohled.

„Co to bylo?" zeptal se Nakor.

„Nechtěl jsem tě rušit, mistře, takže jsem počkal; dorazil lord z Vencar. Princ ho poslal, aby tady převzal velení."

„Ne, to nebylo ono," Nakor vstal. „Tys to snad necítil?"

„Co jsem měl cítit, mistře?"

Nakor mávl rukou. „To je jedno. Odjíždíme."

Šo Pi vyskočil. „Kam pojedeme?"

„To nevím. Myslím, že do Krondoru. Možná nahoru do Elvandaru. Na tom nezáleží."

Šo Pi vykročil za Nakorem, který spěchal k velké budově, vévodící celému ostrovu. Poblíž budovy se od nich šílený žebrák oddělil a zamířil do kuchyně. Křivonohý isalánský hráč vstoupil do domu a zamířil přímo do hlavní síně, kde seděl v čele stolu bohatě oblečený muž ve společnosti Kalieda, Chalmese a dalších mágů.

Hrabě jej oslovil: „A ty jsi nejspíš ten Nakor."

Nakor odpověděl: „Ano, to jsem nejspíš já. A musím ti říct pár věcí. Tak za prvé: všichni tihle lidi jsou lháři."

Ostatní mágové překvapeně vydechli nebo začali rovnou protestovat, ale Nakor mluvil dál. „Sice takoví být nechtějí, ale už si tak zvykli na to, že všechno dělají potají, že si nedokáží pomoci. Nevěř jim jediné slovo. Ale jinak to myslí dobře."

Arutha, lord z Vencar, se začal smát. „Otec říkal, že jsi pozoruhodný."

„Myslím, že lord James taky není tuctová figurka," odpověděl Nakor. „Zatraceně dobrý v kartách." Zamrkal. „Je to jediný člověk, který mě dokázal obehrát. To obdivuji."

Arutha navrhl: „Nu, o tom si můžeme popovídat u večeře."

„Ne, nemůžeme," opáčil Nakor. „Musím odejet."

Arutha, který připomínal svého otce snad ve všem kromě o odstín světlejších vlasů, se zeptal: „Hned teď?"

„Ano." Nakor se otočil ke dveřím. „Řekni těmhle zabedněným pitomcům, že se zanedlouho začne dít něco opravdu špatného a že by měli raději přestat šaškovat a vážně začít chránit Království, nebo už nikdy nebude mít nic cenu. Já se vrátím později."

Pokud chtěl vyslanec prince z Krondoru ještě něco říct, Nakor to už neslyšel, protože odbočil do chodby a málem běžel.

Šo Pi řekl: „Mistře, myslel jsem, že odjíždíme."

„Taky že ano," odpověděl Nakor a vyrazil do schodů.

„Ale tudy se nejde k dokům. Tyhle schody vedou do -"

„Pugovy věže. Já vím."

Šo Pi následoval Nakora, který rychle stoupal po kruhovém schodišti na vrcholek věže. Když dorazili úplně nahoru, zastavili se před dřevěnými dveřmi, na nichž nebyl vidět žádný zámek. Nakor na ně zabušil pěstí a zavolal: „Pugu!"

Po povrchu dveří se přelila podivná chvějivá vlna, dřevo se zkroutilo a zavlnilo a nakonec vytvořilo tvář. „Odejděte!" přikázala dřevěná ústa. „Do této místnosti je přístup zapovězen."

Nakor varování nevěnoval pozornost a zabušil na dveře ještě silněji. „Pugu!" zavolal znovu.

Šo Pi se ozval: „Mistře, není tady -" Náhle zmlkl, když se dveře otevřely.

Vyhlédl z nich Fug. „Takže ty jsi to také cítil."

„Jak bych to mohl přeslechnout?"

Šo Pi vypadal překvapeně: „Ale oni říkali, že tady nejste."

Nakor se k němu otočil a přimhouřenýma očima si ho prohlédl. „Někdy mě dohániš k zoufalství, chlapče. Jsi tak hloupý, nebo jen důvěřivý?"

„Jak dlouho o tom víš?" zeptal se Pug a pokynul, aby šli dál.

Vešli a dveře se za nimi samy zavřely. „Od prvního dne, co jsem tady. Nadělal jsi spoustu rámusu, když jsi přicházel a odcházel." Pak se usmál. „Jednoho dne jsem potichu vyšel do schodů a slyšel jsem tě i s tou tvou přítelkyní." Vypoulil oči a zamával rukou, jako by se spálil o horká kamna. „Vy jste mi ale páreček!" zasmál se.

Pug zvrátil oči k nebi. „Děkuji ti, že jsi nás nerušil."

„Neměl jsem k tomu důvod. Ale teď musíme vyrazit."

Pug přikývl. „Riskujeme útok."

„To bych neřekl," odpověděl Nakor. „To, co cítíme, dělá takový kravál, že i kdyby tě někdo hledal, nevšiml by si, že nás přepravuješ. Kam půjdeme? Do Krondoru?"

Pug zavrtěl hlavou. „Ne. Musíme jít do Elvandaru. Potřebuji si promluvit s Tomasem."

Nakor pokynul Šo Pimu, aby přišel blíž, a vzal žáka za ruku. Pug spojil své ruce s jejich a místnost se zachvěla a posunula; najednou stáli na lesní pasece.

Pug je vybídl: „Pojďte za mnou," a odvedl je o kousek dál k mělké říčce. „Tohle je řeka Crydee." Pak nahlas zavolal: „Jsem Pug z Hvězdna. Přišel jsem za lordem Tomasem!"

O několik minut později se na druhém břehu říčky objevili dva elfové. Jeden zavolal:. „Je vám dovoleno vstoupit do Elvandaru!"

Přebrodili mělkou vodou na druhou stranu a Pug je oslovil: „Doufám, že vám to nebude vadit, ale máme trochu naspěch."

„Ani v nejmenším," řekl jeden z elfů.

Pug se usmál. „Ty jsi Galain, že?"

„Máš dobrou paměť," uklonil se elf.

Pug se znovu omluvil: „Je mi to moc líto, ale opravdu nemůžeme ztrácet čas zdvořilostmi."

Elf přikývl. „Za pár dní se společně s bratry vrátím ke dvoru. Možná si spolu pohovoříme pak."

Pug se usmál. Vzal znovu Nakora a Šo Piho za ruce a přesunuli se na další místo v lese.

Šo Pi vytřeštil oči a Pug si vzpomněl na svou první reakci, když zahlédl srdce elfského lesa. Obrovské stromy, vedle nichž i ty nejmohutnější duby vypadaly jako zákrsky, splétaly své větve v téměř neproniknutelnou klenbu. Na některých větvích vyrůstaly listy sytě zelené barvy, zatímco jiné měly listy zlaté, červené nebo stříbrné a několik i bílé jako čerstvě padlý sníh; celý prostor ozařovalo zvláštní měkké světlo. Schodiště, vyřezaná do kmenů stromů, se vinula kolem jejich obvodu k rozsochám, z nichž se košatěly větve dostatečně široké, aby mohly sloužit jako chodníky.

„Je to učiněné město stromů," zašeptal uctivě Šo Pi.

„Ano," při takal stařec, stojící poblíž, který se opíral o dlouhý luk. Vlasy měl čistě bílé a vrásky ve tváři prozrazovaly vysoký věk, ale stál vzpřímeně a byl oblečen v zelené lovecké kazajce.

„Martine!" zvolal Pug a vykročil k němu.

Stařec potřásl Pugovi pravicí. „Už jsme se dlouho neviděli."

„Vypadáš dobře," usmál se Nakor.

„Ty starý šejdíři!" Martin stiskl Nakorovi ruku. „Nevypadáš ani o den starší."

Nakor pokrčil rameny. „Na někoho, komu nebyla dána dlouhověkost, taky vypadáš docela pozoruhodně."

Stařec se usmál. „Chceš říct na muže mého věku." Rozhlédl se.

„Přestěhoval jsem se sem. Elvandarje ke mně laskavý, ostatně jako vždycky. Možná se bohové rozhodli, že si na stará kolena zasloužím trochu toho míru a klidu."

„Svými skutky sis mír a klid zasloužil už dávno," řekl Pug.

Martin Dlouhý luk, bývalý vévoda z Krondoru, bratr krále Lyama a strýc krále Borrica, si povzdychl: „A zdá se, že mír a klid je zase ohrožen."

Pug přikývl. „Musím si promluvit s Tomasem a Aglarannou. Je tu Calis?"

Martin zvedl luk. „Poslali mě sem, abych na vás počkal. Asi před hodinou dorazila Miranda s velice podivným mladíkem." Vykročil. „Tomas říkal, že se objevíš každou chvíli. CaliS... nu, možná se už nevrátí."

„Špatné zprávy," zasmušil se Nakor.

„Kdo je tohle?" zeptal se Martin a kývl k Šo Pimu.

„Šo Pi. Učedník."

Vešli pod stromy a Martin se zasmál. „Opravdu, nebo už si zase hraješ na žebravého potulného světce?"

„Opravdu," Nakor se zatvářil ublíženě. „Nikdy jsem Borricovi o tomhle švindlu neměl říkat. Vyzvonil to celé své rodině."

Martin přimhouřil hnědé oči, „Nejspíš k tomu měl důvod." Pak se zasmál. „Rád tě zase vidím."

„Ty s námi nepůjdeš?" zeptal se Pug.

„Ne, v královnině Radě už moc často nejsem. Spokojím se s tím, že jsem tu host a můžu tady dožít své dny."

Pug se usmál. „Rozumím. Popovídáme si dnes po večeři." Znovu vzal Nakora a Šo Piho za ruce, zavřel oči, znovu se vzduch zachvěl a opět se ocitli někde jinde.

Stáli uprostřed velké vyvýšené plošiny, umístěné vysoko v korunách stromů. „Vítej, Pugu z Crydee," řekl další hlas.

Pug nedokázal potlačit smích. „Děkuji, starý příteli."

Přišel k nim obrovitý muž, kterému do dvou metrů mnoho nechybělo, stiskl Pugovi ruku a pak ho objal. „Rád tě zase vidím, Pugu." Rysy měl mladistvé, ale oči jako by sledovaly celé věky. Byl směsicí člověka a elfa s vysokými lícními kostmi, zahrocenýma ušima a plavými vlasy. Kdo

jedinkrát viděl Calise, tomu muselo být jasné, že je to jeho otec.

Pug plácl přítele po zádech. „Roky letí jako splašené, Tomasi," řekl se skutečnou lítostí.

Pak představil Šo Piho a Nakora Tomášovi, vojvodovi elfích vojsk Elvandaru.Nato předstoupili před trůn, na němž seděla nádherná a vznešená žena, Aglaranna, královna Elvandaru. Nakor se usmál: „Rád tě poznávám, paní," zatímco Šo Pi klekl a hluboko se uklonil. Královna elfů vypadala navzdory svému věku, který bylo možno počítat na staletí, velice mladě. Měla bohaté rudozlaté vlasy, tmavomodré oči a její tvář byla krásná, i když poněkud cizím způsobem.

Vedle Tomáše se postavil elf, který vypadal podle lidských měřítek jako mladík. „To je Calin," představil ho Tomas, „dědic trůnu Elvandaru a bratr mého syna."

Princ Calin uvítal oba muže, kteří sem přišli poprvé, a pak oznámil Pugovi: „Miranda dorazila zhruba před hodinou."

„Kde je?" zeptal se Pug.

„Tamhle." Tomáš ukázal na další plošinu, která ležela trochu stranou od první.

Šo Pi je následoval s uctivým výrazem. Zdálo se, jako by samy stromy vyzařovaly světlo a magii. Cítil tady nesmírně silný klid a čistotu, jakou si nedokázal ani představit.

Přešli na plošinu, kde Miranda zkoumala podivně zářící drahokam a přilbu. Žádný z elfů, kteří se tam shromáždili, se věcí nedotýkal, ale pozorně a zblízka si předměty prohlíželi.

Pug k ní vykročil. „Mirando!"

Otočila se a když ho zahlédla, málem k němu letěla, aby mu mohla skočit kolem krku. „Ani nevíš, jak ráda tě zase vidím."

„Co Calis?" zeptal se Pug.

„Byl zraněn."

„Jak vážně?"

„Vážně."

Pug ji chvilku podržel v objetí, ale naléhal: „Řekni mi, kde ho najdu."

„Nemůžu. Má amulet, který ho chrání před pátrací magií. Díky němu ho nenajdou Pantathiánci, ale bohužel ani my."

„Řekni mi, co se tam dělo," vybídl ji Pug.

Miranda ho seznámila s událostmi, k nimž došlo během plavby, s jejich objevem a únikem. „Nechala jsem těch šest mužů, kteří přežili boje během naší cesty na povrch, v jedné ledové jeskyni v horách," dodala. „Modlím se, aby dokázali sejít dolů, ale obávám se, že jsou všichni mrtví."

„Všichni přece věděli, co je v sázce," pokrčil rameny Pug.

Miranda přikývla a stiskla mu ruku, ale ve tváři byla pobledlá. „Tohle je ta věc," ukázala na kámen, „a Calis měl za to, že je důležité, abych to sem dopravila."

Pug se podíval na pantathiánský klíč. „Co je to?"

„Něco, co stvořili Pantathiánci. Klíč k uvolnění jejich Zelené královny z Kamene života."

Pug se zatvářil pochybovačně. Dlouhé minuty si předmět prohlížel a pohyboval nad ním rukama, ale ani jednou se jej nedotkl. Zavřel několikrát oči a pohyboval rty, V jednom okamžiku z jeho dlaně přeskočila jiskra, která zmizela v kameni. Konečně se napřímil a řekl:„Je to nějaký druh klíče, to je bez diskuse, ale osvobození Valheru..."

Podíval se na shromážděné Zaříkávače z Elvandaru a zeptal se toho nejstaršího mezi nimi: „Co vidíš ty, Tathare?"

„Je to dílo toho, jehož jméno nesmí být vysloveno," rozhovořil se zvolna nejstarší královnin rádce. „Ale ten

předmět obsahuje i přítomnost něčeho cizího, s čím jsme se zatím ještě nesetkali."

Pug se zeptal: „Co ten démon, o kterém jsi mluvila, Mirando?"

„Ne. To byl tvor skoro bez rozumu, nic víc než vražedná zbraň. Sledovala jsem ho při boji a i když byl dostatečně silný na to, aby si udržel od těla tucet hadích kněží, nebyl skoro vůbec inteligentní - přinejmenším ne dost na to, aby poznal, co tenhle předmět znamená. A ten klíč vytvořil velice vychytralý tvor. Někdo ho poslal trhlinou přímo do srdce domova Pantathiánů, aby do něj vnesl zkázu a zničil je; v tom se naše zájmy shodovaly."

Pug se zamyslel: „Už kdysi jsme měli co do činění s duplicitou; proč ne znovu teď?"

Tomas se postavil vedle přítele a zeptal se: „Co tím myslíš?"

Pug se poškrábal ve vousech. „Muramandamus byl přece falešný prorok, pantathiánská léčka, kterou se snažili o ovládnutí peklomorů, kteří pro ně měli dobýt Sethanon; proč by tohle nemohla být léčka démonů, kteří se snaží ovládnout Pantathiánce a získat Kámen života?"

„K jakému účelu?" zeptala se Aglaranna.

Pug si povzdechl. „Aby získali moc. Je to mocný nástroj bez ohledu na to, v jakých rukou je."

„Zbraň," opravil ho Nakor. „Ne nástroj."

„A co Valheru?" zeptal se Tomáš. „Copak si někdo může myslet, že smí s Kamenem života dělat, co se mu zlíbí a použít jej, aniž by musel čelit těm, kteří jsou v něm uvěznění?"

Pug řekl: „Problém spočívá v tom, že jediným zdrojem vědění, který máme, je tvá paměť - vzpomínky Ashen-Shugara." Tomas vlastnil vzpomínky jednoho z Dračích vládců, který už byl celé věky mrtvý; získal je společně se svým brněním během Trhlinové války. „Ale právě on

jediný z Valheru neměl s vytvořením Kamene života nic společného. Věděl něco o jeho podstatě, něco o jeho účelu - věděl, že to byla zbraň, určená ke zničení nových bohů - ale mimo to o něm netušil takřka vůbec nic."

„Takže ty si myslíš, že někdo jiný - ten, kdo na tenhle svět poslal démona - přišel na to, že Kámen života může být použit k nějakému účelu, který nás ještě nenapadl?" zeptala se Miranda. „Mohl by prostě někdo Kámen života popadnout a použít ho jako zbraň? Jako když vojáci používají meč nebo kuši?"

„To nevím," zavrtěl hlavou Pug. „Je ale jasné, že to někdo hodlá zkusit."

„Co uděláme?" podívala se na něho Miranda.

Pug odpověděl: „Budeme studovat tuhle věc a zároveň počkáme, jaký bude jejich příští tah."

„A co Calis?" zeptala se Miranda.

Tomáš odpověděl: „Budeme čekat."

Miranda řekla: „Chci se tam vrátit a zkusit jeho a ostatní najít."

Pug potřásl hlavou. „Vím, že to chceš udělat, ale bylo by to hloupé. Určitě nejsou tam, kde byli, když jsi odcházela, a ať už stojíme proti komukoli, ti, kteří zůstali naživu, budou stát na stráži a hledat je také. V okamžiku, kdy by ses tam objevila, by tě zasypali veškerou magií, která jim ještě zbyla."

„Já půjdu," ozval se Nakor. .

Pug se otočila zeptal se: „Cože?"

„Já půjdu," opakoval pomalu. „Hoď mě do Krondoru a já si seženu loď; pak popluju na to místo, kde nechal ten svůj člun a přivezu ho zpátky."

„To myslíš vážně?" zeptal se Pug.

„Slíbil jsem svému učedníkovi" - Nakor ukázal na Šo Piho - „že vyrazíme na cesty. A taky že na ně vyrazíme, i když to bude trochu delší, než jsem si myslel."

Na okamžik se usmál, ale jeho úsměv brzy pohasl. Nikdo ještě neslyšel Nakora mluvit vážnějším tónem, když teď říkal: „Blíží se strašná a velká bouře. Fugu. Je černá jako peklo a stejně tak konečná a nikdo z nás zatím nechápe, kdo ji vlastně rozpoutal. Každý z nás má nějaký úkol. Já také: musím najít Calise a ostatní a přivézt je zpátky, aby vám mohli vyprávět o věcech, které zjistili po Mirandině odchodu."

Aglaranna se zářivýma očima podívala na Nakora: „Vezmi si od nás cokoli budeš chtít, pokud ti to pomůže najít našeho syna."

„Stačí, když mě dopravíte do Krondoru," odpověděl Nakor.

„Na nějaké určité místo?" zeptal se Pug.

Nakor se na zamyslel. „Princův palác bude nejlepší."

Pug přikývl a zeptal se Šo Piho: „Ty jdeš také?"

„Budu následovat svého mistra."

Pug kývl: „Tak dobře. Chytněte se za ruce."Pak použil kouzlo a najednou byli pryč.

Calis byl v bezvědomí a Erik ho nesl jako malé dítě. Bobby se potácel na hranici mdlob a opíral se o Alfredovo rameno.

Ze třiceti sedmi mužů, kteří odešli z pantathiánského chrámu v hlubinách hory, jich teď zůstalo jen devět. Třikrát narazili na nepřátelské síly a museli si cestu probojovat. Na Calisovo naléhání postupovali bez odpočinku dál. A přes jeho protesty ho nesli s sebou.

Erik našel v nitru hory hlubokou puklinu, z níž vystupovalo ve chvějivých vlnách horko. Rozkázal vojákům, aby do ní vhodili brnění a ostatní předměty; i kdyby snad artefakty Valheru horko neroztavilo, žádný smrtelník už je nebude schopen vyzvednout.

Několik minut poté, co to udělali, projel celou horou strašlivý otřes. Následný skalní sesuv zabil jednoho muže a těžce zranil dalšího. Tunelem proletěl řvoucí závan vichru, srazil je k zemi a na celou příští hodinu je zcela ohlušil. Od podlahy ke stropu proběhl žhnoucí záblesk energie, jako by se nějaký zblázněný blesk snažil dostat ven z hory a zpátky do mraků.

Erik usoudil, že i když se snažili artefakty Valheru zničit, měli je raději hodit do několika různých puklin ve skále, aby nepřišly jeden s druhým do kontaktu. Teď musel doufat, že tyto úkazy jen doprovázely jejich zkázu.

Pak byli přepadeni. Nejdřív nepříliš organizovanou skupinou Pantathiánců; podle všeho to byli jedni z mála, kteří přežili démonovo vraždění v líhních, ale později museli dvakrát čelit útoku Saaurů. Jediný důvod, proč byli po těchto bojích pořád ještě naživu, spočíval v tom, že tito bojovníci se snažili uprchnout z nitra hory stejně zoufale jako zbytky Calisovy jednotky - jakmile se od sebe obě strany odpoutaly, nepouštěly se už znova do dalších bojů.

Ale během útoků postupovali pořád nahoru, k vrcholu. Nakonec od čela řady přišel Alfred a hlásil: „Před náma je jeskyně."

Prošli ústím tunelu a Erik vyhlédl z jeskyně ven. Před ním se rozkládaly majestátní vrcholky hor, pokryté sněhem, a pozdně odpolední slunce na ně vrhalo zářivě jasné světlo. Na krátkou chvilku si myslel, že i navzdory bolesti a strachu dokáže ocenit krásu, kterou právě viděl, ale byl příliš unavený, vyhládlý a prochladlý, než aby jí věnoval jediný pohled navíc.

„Rozbít tábor," rozkázal a napadlo ho, jak dlouho tady mohou přežít. Muži vytáhli z jednoho vaku pochodně a rozdělali z nich malý oheň. Erik si v duchu sestavil soupis věcí a usoudil, že mají dostatek jídla a paliva, aby tady dokázali přežít pět nebo šest dní. Pak budou muset bez

ohledu na zranění sejít pod hranici sněhu, cestou se vyhýbat těm pantathiánským kněžím, kteří dokázali uniknout zkáze, jež se rozpoutala po zničení artefaktů Dračích vládců, a najít dostatek potravy, aby přežili.

Napadlo ho, jestli jsou v údolí stále ještě skrytí jejich koně a jestli by to údolí vůbec dokázal najít. Teď, když byli jak Calis, tak de Loungville zraněni, nečekaně stál v čele hrstky vojáků, kteří přežili.

„Seržante," ozval se mu za zády Alfredův hlas. „Radši abyste šel se mnou."

Erik prošel kolem mužů, kteří přiživovali malý oheň a klekl si vedle Alfreda. De Loungville otevřel oči.

„Šikovateli," oslovil ho Erik.

„Jak je kapitánovi?" zeptal se de Loungville.

„Žije," odpověděl Erik. Už samotná tato skutečnost ho naplňovala úžasem. „Obyčejný muž by byl dnes ráno mrtvý. Teď spí." Erik se podíval na bledou pleťového přímého nadřízeného a zeptal se: „A co vy?"

De Loungville si odkašlal a Erik zahlédl na jeho rtech krev. „Já chcípám," konstatoval de Loungville tónem tak věcným, jako by si říkal o přídavek u večeře. „Každý nadechnutí je... těžší." Ukázal si na bok. „Myslím, že mám plíci propíchnutou kusem žebra." Pak zavřel oči bolestí. „Vím, že mám plíci propíchnutou kusem žebra."

Erik zavřel oči a potlačil lítost. Pokud by si mohl šikovatel odpočinout a pokud by objevili úlomky kosti, mohl by se uzdravit, ale pokud by ho kost bodala do plíce, zatímco by ho napůl nesli a napůl vlekli a nutili ho k chůzi... musel mít plíci probodnutou nejméně půl dne. Ta bolest musela být neskutečná. Nebylo divu, že de Loungville byl většinu té doby v bezvědomí.

„Jen žádnou zasranou lítost," zavrčel de Loungville, jako by snad četl Erikovi myšlenky. Natáhl se a sevřel v ruce

límec jeho tuniky. Přitáhl si ho k sobě a naléhavě se podíval Erikovi do očí: „Udrž ho naživu."

Erik přikývl. Nikdo mu nemusel říkat, koho tím de Loungville myslel. „Dokážu to."

„Jestli, to posereš, přísahám, že se vrátím a zkopu ti prdel." Znovu se rozkašlal a bolestí se celý zkroutil. Oči se mu naplnily slzami.

Když mohl znovu promluvit, zašeptal: „Možná jsem ti to ještě neříkal, ale já byl první. Byl jsem obyčejnej kmán a on mi u Hamsy zachránil prdel. Nesl mě celý dva dny. To on mi pomohl nahoru!" V Bobbyho očích se zaleskly slzy. Erik nedokázal poznat, jestli za ně mohla bolest nebo city. „Dokázal, že jsem se cejtil důležitej." De Loungvilleův hlas slábl každým slovem. „Já nemám žádnou rodinu, Eriku. To on byl můj táta a bratr. Je to můj syn. Udrž ho -"

De Loungvilleovo tělo se napjalo v křeči a z úst mu vytryskla krev na hruď. Pokus o nadechnutí mu ale jen vehnal do očí slzy. Nakonec se s velkým úsilím posadil.

Erik Bobbyho de Loungvillea objal kolem ramen, přitiskl ho k sobě dostatečně pevně na to, aby se nesesul na kameny, a přitom něžně jako malé dítě. Po tvářích mu stékaly slzy, když poslouchal, jak se de Loungville snaží chytit dech a jak se mu to nedaří. Byl slyšet jen bublavý zvuk, jak se mu plíce naplňovaly krví, a pak se zhroutil a ochabl.

Erik ho k sobě tiskl ještě dlouhou chvíli a nestyděl se za horké slzy, které se mu řinuly z očí. Pak ho položil na kámen. Alfred se natáhl a zavřel š ikovateli prázdné oči. Erik se posadil, neschopen jediné myšlenky, až Alfred řekl: „Vyhledám nějaký místo, kde ho dravci nenajdou, seržante."

Erik přikývl a podíval se k místu, kde ležel Calis. Uvědomil si, jaká je rezavá zima, a začal Bobbyho svlékat

z těžkého pláště. Vojákovi, který seděl kousek od něho, řekl: „Pomoz mi. Právě tohle by chtěl, abychom udělali."

Společnými silami šikovatele svlékli a jeho oblečení navršili na půlelfa, který ležel v bezvědomí. Erik se podíval na kapitánovu bledou tvář a zamyslel se. Pokud přežil ten výbuch v pantathiánském chrámu, mohl by - pokud by si mohl odpočinout a uzdravit se - přežít i tuhle strašnou zimu.

Erik věděl, že jediná možnost je několik dní odpočívat; pak je mráz a hlad vyženou z jeskyně z hor dolů. Otočil se zrovna v okamžiku, kdy Alfred s dalším mužem vynášeli de Loungvilleovo tělo. Znovu se otočil ke Calisovi.

„Slibuji, Bobby," zašeptal Erik. „Udržím ho naživu."

O chvilku později se kaprál s druhým vojákem vrátili a Alfred řekl: „Venku je taková malá ledová jeskyně." Ukázal k západu. „Položili jsme ho do ní a vchod zahradili kamením." Posadil se co nejblíž k ohni a dodal: „Pochybuju, že tady vůbec kdy taje. Bude tam v bezpečí, seržante."

Erik přikývl. Celou unavenou myslí balancoval na pokraji propasti temného zoufalství a ze všeho nejraději by padl na zem a usnul. Ale věděl, že místo toho musí plánovat a pracovat, protože tu s ním bylo šest dalších mužů a navíc jedna velice zvláštní bytost, která byla něčím více než člověkem, jejíž život závisel na jeho rozhodnutí, a navíc složil slib - a ten chtěl dodržet. Zhluboka se nadechl, hodil za hlavu vyčerpání a pocit selhání a začal uvažovat, jak všechny dostane z hor živé.

Rup zvedl hlavu, když v dolní části kavárny nečekaně propukl chaos. Místnosti se rozlehly zlostné hlasy. „Co se to...?"

„Nakore!" vykřikl, když do schodů vyběhl isalánský hráč, jen o krok před třemi číšníky, kteří se ho snažili zastavit.

„Sem nahoru nesmíte!" křičel Kurt udýchaně.

Rup vstal z křesla: „To je v pořádku, Kurte. Tohle je můj starý... obchodní společník."

„Právě to jsem se mu snažil vysvětlit," řekl Nakor. Pak se usmál, když se rozzlobený Kurt otočil a vykročil ze schodů.

Rup se zeptal: „Co tě sem přivádí?"

„Ty. Právě jsem odešel z paláce a lord James mi řekl, že mi nemůže dát loď. A já loď potřebuji. Říkal, že ty lodě máš, takže jsem si sem jednu přišel od tebe půjčit."

Rup se zasmál. „Chceš, abych ti půjčil loď? A k čemu?"

„Calis, Bobby, Erik a ostatní uvízli dole na Novindu. Někdo tam pro ně musí zajet."

„Co tím myslíš 'uvízli'?" zeptal se Rup.

„Pluli přes moře, aby našli a zničili Pantathiánce. Nevím, jestli je zničili, ale dost jim uškodili. Calis poslal Mirandu za svým otcem s důležitou zprávou, takže tam teď uvízli a nedokážou se vrátit. Lord James říkal, že nemůže postrádat žádnou svou loď a musí je nechat vyčleněné pro obranu města. A tak mě napadlo, že si jednu vezmu od tebe."

Rup neváhal ani vteřinu; otočil se k Jasonovi a zeptal se ho: „Které lodi nám tady v přístavu patří?"

Jason zalistoval v papírech. „Šest z celkového počtu -"

„Která je nejrychlejší?"

„*Královna Hořkého moře"* odpověděl účetní.

„Chci ji mít vybavenou na šestiměsíční plavbu a na palubě padesát nejtvrdších žoldnéřů, které v přístavu seženete. Vyplouváme za úsvitu."

„My?" podotkl Nakor.

Rup pokrčil rameny. „Erik je jediný bratr, kterého jsem kdy měl, a jestli tam je s Calisem, tak za ním jedu taky."

Nakor se posadil a nalil si šálek kávy z konvice, postavené na rohu stolu. Upil horkého nápoje a zkoumavě pohlédl na Rupa: „Můžeš si dovolit jet s námi?"

Rup přikývl. „Mám tady lidi, kterým mohu věřit a kteří se mi postarají o obchody." Vzpomněl si na Sylvii a Karli a na Helen Jacobyovou, a dodal: „Jen bych se chtěl s několika z nich rozloučit."

„Já se musím najíst," odpověděl Nakor. „A dole čeká Šo Pi. Je daleko zdvořilejší než já a uvěřil těm lidem, když nám říkali, že sem nesmíme."

Rup pokynul Jasonovi, aby Šo Piho přivedl a dodal: „A pak musím najít Luise a Duncana. Musím vymyslet, kdo to tady bude řídit, než se vrátím."

Jason přikývl a odešel a Rup stiskl Nakorovi rameno.

„Však my je přivezeme zpátky."

Nakor se usmál, přikývl a nalil si další šálek kávy.

Epilog

ZÁCHRANA

Erik ukázal k obzoru.

„Vidím ji," přikývl Calis.

Pět vojáků, kteří zbyli z jednotky Karmínových orlů, sedělo na vyvýšenině s výhledem na oceán před chatrnou boudou, která byla jejich domovem už víc než dva měsíce. „Rybář, který nám o ní řekl, tvrdil, že ji na obzoru zahlédl poprvé včera těsně před soumrakem. Říkal, že plují příliš daleko na jihu na to, aby to byla královnina hlídková loď. A moc blízko k ledovcovému poli na někoho, kdo zná místní vody," řekl Erik.

„Myslíte, že je to královská loď?" zeptal se Renaldo a podíval se na Michu, posledního vojáka, který sešel s Calisem, Erikem a Alfredem z hor.

„Možná," Calis se ztěžka opřel o berli. Tvrdé podmínky, které provázely jejich sestup před třemi měsíci, snášel velice dobře. Dolů vyrazili po šesti dnech, které strávili v jeskyni, kde Se nemohli zahřát ničím jiným než pochodněmi a teplem muže vedle sebe. Během té doby už

Calis znovu nabyl něco ze své síly, ale první dva dny se o něho musel někdo nepřetržitě starat.

Doplahočili se do jeskyně pod linií sněhu, kde Erik rozdělal oheň a nalovil pár zajíců, a zůstali tam dva dny. Poté následoval dlouhý pochod; Erik totiž nejenže nedokázal najít údolí, kde nechali koně, ale málem je zavedl na druhou stranu řeky Dee, kde směrem na jih žádný další brod nebyl.

Ale nakonec šťastně došli na pobřeží a našli rybářskou vesnici. Nedávno na ni podnikli útok Saaurové; barvířovo skladiště, v němž měli uschovaný člun, lehlo popelem a šest mužů, kteří je střežili, zemřelo. Saaurové nechali po dva týdny ve vesnici několik válečníků, ale ti, když se nikdo neukázal, se posléze vrátili ke svým spolubojovníkům. Všech pět vojáků zalila vlna temného zoufalství, ale den poté, co do vesnice přišli, Erik vydal rozkazy a tři zdraví muži, kteří ještě v jednotce zbývali, se pustili do stavby skromného tábořiště nedaleko vesnice.

Vesničané se velice ochotně přidali - jednak se vojáci nebáli rybářům pomoci s jejich těžkou prací, a kromě toho to byli nepřátelé jejich nepřátel. Ani jeden obyvatel vesničky nenavrhl, aby je vydali vojákům Smaragdové královny.

Koráb na obzoru se jim před očima pomalu zvětšoval. Nakonec ji Calis identifikoval: „Je to královská loď."

Alfred a Renaldo radostně zavýskli, zatímco Micha věnoval krátkou děkovnou modlitbu Tith-Onankovi, bohu války. Calis jen stál a opíral se o berli.

„Raději bychom se měli vrátit, do vesnice."

Erik se zařadil vedle kapitána pro případ, že by potřeboval pomoc. Půlelf utrpěl horší zranění, než jaká by dokázal přežít i ten nejsilnější člověk, a přesto žil. Pozvolna se uzdravoval. Na levé straně tváře mu zůstanou jizvy po spáleninách, ale už mu začaly znovu růst vlasy.

Na to, jak byla zranění hrozivá - a Erik o nich věděl všechno, protože je denně čistil a používal na ně reiki - ty jizvy tak strašné nebyly. Calise stále ještě bolel levý bok a kulhal, ale Erikovi bylo jasné, že jakmile dorazí domu, pomůže zásah některého z princových lékařů nebo modlitby chrámových kněžích Calisovi zpátky k původní síle.

Vůbec spolu nemluvili o Bobbym de Loungvilleovi, který teď odpočíval v osamění své ledové jeskyně v horách. Erik měl nejasný, ale silný pocit, že neochota mluvit o mrtvých je možná součástí Calisova elfského původu. Také v ní cítil hlubokou osobní ztrátu: Bobby byl pro Calise víc než jen přítelem. Byl prvním mužem, jehož půlelf naverboval do své zvláštní jednotky a vydržel pod Calisovým vedením déle než kdokoli jiný.

Zatímco se blížili k pláži, Erik si s překvapením uvědomil, že ve službách Calisovi vydržel déle než on jedině Jadow Šati - a to nebyli u Karmínových orlů ani tři roky. Potřásl hlavou.

Calis si toho všiml a zeptal se: „Co je?"

Erik pokrčil rameny. „Jenom mi došlo, že dlouhověkost se v téhle jednotce moc nenosí."

„To je pravda. A obávám se, že řež teprve začala; Konce se nemusí dožít ani jediný z nás pěti."

Erik na to neřekl nic. Mezitím došli do vesnice a jeden ze starších rybářů, který se jmenoval Radžís, se zeptal: „Chcete se s tou lodí setkat?"

„Ano. To je jedna z našich. Odveze nás domů."

Vesničan přikývl a potřásl rukou Erikovi, Calisovi a pak i ostatním mužům. „Musíme vám poděkovat," řekl Calis.

„Jestli pomáháte tý Smaragdový královně do hrobu, tak nám děkovat nemusíte."

Nastoupili do člunu, který rybáři odstrčili do příboje a dva z nich naskočili dovnitř a .posadili se k veslům. Když

se znovu o něco k lodi přiblížili, ozval se Erik: „To ale není loď královského námořnictva."

Calis přikývl. „Rozvinuli obchodní vlajku."

„Cože?" zeptal se Alfred. „To je nějakej obchodník?"

„Už to tak vypadá," odpověděl Calis.

Po několika minutách Erik vstal: „Já nevím..." Začal mávat. Když loď připlula o ještě blíž, začaly mu postavičky na palubě mávání oplácet a Erik konečně jednu z nich poznal. „To je přece Rup!" vykřikl. „To je Rup!" A o chvilku později dodal: „A je tam s ním Nakor! A Šo Pi!"

Zanedlouho už člun přirazil k boku lodi a od zábradlí se rozvinul provazový žebřík. Dva námořníci spustili provazy a pomohli nahoru Calisovi. Erik opouštěl člun jako poslední a ještě jednou se otočil a rozloučil s rybáři.

Když vylezl na palubu, čekali už na něho Rup, Nakor a Šo Pi. Rup k němu přiběhl a oba přátelé z dětství se objali. Po chvilce Erik přítele pustil: „Rád tě zase vidím - a vůbec si nedokážeš představit jak."

Rup se rozhlédl po pětici mužů, otrhaných, opálených a podvyživených, a zavrtěl hlavou: „Jenom vás pět?"

„Víc do vesnice nedorazilo," Calis si sedl na bednu, která ležela na palubě. „Ale Miranda s sebou měla tucet mužů."

„Pokud nedorazili sem, tak se z toho nedostali," řekl Nakor. „Do Elvandaru dorazila jen s jedním zvláštním chlapem, který si říká Boldar. Viděl jsem je tam. Pak mě Pug poslal za Rupem, abych vás tady mohl vyzvednout."

Calis vstal. „Musíme si spolu promluvit o spoustě věcí, které jsem viděl uvnitř hory a které nechápu. Možná mi je pomůže pochopit tvůj zvláštní pohled na věc."

„Čeká nás dlouhá plavba," přikývl Nakor. „Na povídání budeme mít spoustu čas. Nejdřív se ale musíte najíst a vyspat. Pak se ti se Šo Pim podíváme na ty tvoje rány."

Ostatní tři vojáky odvedli do podpalubí a Erik se Rupa zeptal: „Proč zrovna ty?"

Rup pokrčil rameny. „Vévoda James nechtěl Nakorovi půjčit žádnou ze svých lodí. Já přišel k nějakým penězům a pár lodí mi stálo v přístavu na kotvě a tak mě napadlo, že bych mu mohl vypomoct." Ohlédl se za křivonohým Isaláncem, který právě mizel v palubním průlezu, a dodal: „Ale pak jsem si uvědomil, co je to za magora a napadlo mě, že bych měl plout taky, abych svou loď vůbec ještě v životě viděl."

Erik se zasmál. „Co de Loungville?" zeptal se Rup.

Erikovi zmizel úsměv z tváře. „Zůstal tam nahoře," trhl bradou ke vzdálenému horskému masivu, jehož vrcholky zahalovaly mraky.

Rup chvilku mlčel a nakonec se otočil ke kormidelní palubě. „Kapitáne!"

„Ano, pane Avery?"

„Pojedeme domů."

„Rozkaz, pane." Kapitán si zavolal prvního důstojníka; loď vyrazila a začala se pomalu otáčet.

Erik položil Rupovi ruku na rameno: „Neměli jste cestou nějaké problémy?"

Rup se zasmál. „No, před pár dny jsme narazili na jednu z malých královniných hlídkových šalup. Mám na palubě ty nejdrsnější přístavní rváče, jaké jsem mohl sehnat, takže jsme je nechali připlout až k nám a pak jsme je pobili a potopili. Skoro bych řekl, že tady s piráty zatím moc zkušeností nemají."

Erik se zasmál. „Tak co, už jsi nejbohatší muž v Krondoru?"

„Nejspíš ano. A jestli ne, tak na tom tvrdě pracuju." Zasmál se. „Pojď, dáme si něco k jídlu."

Oba vykročili do podpalubí. Loď dokončila obrat a vyrazila na dlouhou cestu do vzdáleného přístavu, který byl pro oba muže domovem.